

[Điều Giáo Hệ Liệt] – Tình Nhân Giá Rẻ (Liêm Giới Tình Nhân)

Contents

[Điều Giáo Hệ Liệt] – Tình Nhân Giá Rẻ (Liêm Giới Tình Nhân)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	13
3. Chương 3	22
4. Chương 4	33
5. Chương 5	42
6. Chương 6	51
7. Chương 7	60
8. Chương 8	67
9. Chương 9	77
10. Chương 10	86
11. Chương 11: Pn1: Chân Tướng Rõ Ràng	93

[Điều Giáo Hệ Liệt] – Tình Nhân Giá Rẻ (Liêm Giới Tình Nhân)

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, 1×1, bá đạo công x bình phàm thụ, có chút ngược, HE. Biên tập: LamHiệu chỉnh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-giao-he-liet-tinh-nhan-gia-re-liem-gioi-tinh-nhan>

1. Chương 1

“Anh có thể lên giường với tôi không?”

“Miễn là cậu đừng nói bằng cái giọng thương tâm đó!”

Tatsuya Abe tỉnh lại từ cơn mê, cả người tựa hồ bị xe tăng lăn qua, đầu khớp xương cảm giác như rời ra rồi lại nối lại, đau nhức không gì sánh được. Trời còn chưa sáng, người đàn ông nằm bên cạnh vẫn đang ngủ say. Tấm lưng rộng ngang dọc dài ngắn đầy vết cào xước, nhắc nhở cậu tình dục đêm qua mãnh liệt đến thế nào, chính mình *** loạn ôm chặt người đàn ông này đến cao trào ra sao.

Vừa thất tình liền tìm kẻ xa lạ trải qua tình một đêm, Tatsuya Abe ôm lấy cái trán nhức như búa bổ, trong lòng xấu hổ cùng hối hận dâng trào.

Akimono đã khuyên cậu phải dành lần đầu tiên cho người thật tâm yêu mến mình, thế nhưng vì sao mình không nghe lời chứ? Là bởi vì cảm giác bị vứt bỏ thực thương tâm, hay là chính mình không muốn nghe lời người kia? Rõ ràng không thích mình nhưng vẫn dịu dàng khiến mình mê muội, hiểu rõ đối phương là MB nhưng tâm vẫn không hối hận, thật lòng thật dạ mà dâng hiến chân tâm, kết quả vẫn bị từ chối.

“Akimono” Nhịn không được, nước mắt một lần nữa trượt xuống hai gò má, Tatsuya Abe nhỏ giọng nghẹn ngào.

“Nếu như tôi nhớ không lầm, cậu đã đáp ứng rằng không khóc nữa thì tôi mới cùng cậu lên giường. Cậu hình như không biết giữ chữ tín là gì đúng không?” Đang ngủ say lại bị đánh thức, người đàn ông quay đầu nhìn cậu, vẻ mặt không vui.

Tatsuya Abe bị hấn trừng nhất thời không dám nói lời nào. Lúc uống rượu ngay cả tên người ta cậu cũng không biết, lúc hấn cau mày cũng chẳng ảnh hưởng đến dáng vẻ anh tuấn khôi ngô, nhưng lại tỏa ra khí tức làm người khác cảm thấy áp bách, tâm sinh kính sợ. Hấn hình như cũng có thói quen ra lệnh cho kẻ khác.

“Thật xin lỗi...” Tatsuya Abe theo bản năng nhận lỗi, vội vội vàng vàng lau đi nước mắt trên mặt.

Người đàn ông kia một lần nữa nằm xuống, nhưng bởi vì giường có chút hẹp mà lại cau mày, “Cậu tỉnh rồi thì có thể ngồi ở ghế không? Giường nhỏ quá, nằm cực kì khó chịu.”

“Được.” Tatsuya Abe trườn chần lên người rồi bước xuống giường, nhưng bởi vì mệt mỏi mà té ngã, mặc dù có thảm trải sàn nhưng đầu gối vẫn bị đập mạnh. “Đau quá...” Cậu nhẹ giọng kêu một tiếng, nhìn tấm lưng trần trụi của người đàn ông kia lại vội vã che kín miệng mình, không dám phát ra lời than gì nữa.

Mặc dù người đàn ông kia không hài lòng chút nào với khách sạn giá rẻ này, thế nhưng cả đêm khai mở cậu cũng là cẩn thận từng chút một, từ không tới có. Cũng có khi hai chân cậu sẽ chủ động vòng qua eo hắn, cùng đồng đưa theo tiết tấu của hắn. Hấn hiển nhiên mệt mỏi, rất nhanh lại đi vào giấc mộng.

Tatsuya Abe kéo tấm thân đau nhức tiến vào nhà tắm, vừa tự tắm rửa sạch sẽ, vừa khóc thút thít. Nếu như lần đầu tiên của mình có thể tìm được một người ôn nhu như Akimono có lẽ đã không thống khổ đến mức này. Nhưng dù là Akimono Kenshin mà cậu tôn thờ hay bất cứ ai, thì có gì quan trọng?

Trở lại phòng, Tatsuya Abe rón rén nhặt lên quần áo bị ném lung tung trên sàn rồi cẩn thận mặc vào. Trên giường, người kia vẫn còn ngủ say. Cậu từ trong túi móc ra ví tiền, đem tất cả tiền bên trong để lên mặt tủ

cạnh giường, lấy cái bật lửa của hắn chặn lên. Thế nhưng cái bật lửa rõ ràng là hàng cao cấp, giá cao hơn hẳn mấy tờ tiền mỏng. Tatsuya Abe cắn môi dưới, cởi cả đồng hồ đeo tay ra nhưng vẫn cảm thấy mình keo kiệt bủn xỉn nên lại nghiêng răng nghiêng lợi đem cả kẹp cà vạt vốn là quà mua cho Akimono đều tháo ra.

Vốn là muốn tặng cho Akimono coi như là quà từ biệt, thế mà ngay cả cơ hội người ấy cũng không cho mình. Ai bảo cậu là kẻ tướng mạo tầm thường lại đâu có tí hiểu biết gì về tình thú chứ? Tatsuya Abe cười khổ, từ tốn đem kẹp cà vạt giá một tháng lương của mình và tiền xuống, nhẹ giọng nói cảm ơn, “Đã làm phiền anh.” rồi rón rén rời đi.

Tatsuya Abe là một viên chức quèn, năm nay 25 tuổi. Từ quê nhà đi tới thành phố Osaka làm việc, tính tình cùng khuôn mặt tầm thường, sống như mọi người khác. Thế nhưng, khi đi lạc vào một hộp đêm, cậu liếc mắt một cái liền đem lòng si mê nam đầu bài – Akimono.

Mặc dù biết rõ bản thân không nên tiếp xúc với người đàn ông kia, thế nhưng Tatsuya Abe vẫn không thể kiềm chế, lâm vào điên cuồng mê luyến. Mỗi ngày cậu chỉ dám ăn hai bữa cơm, tiền tiết kiệm được quay lại hộp đêm chi tiêu bạt mạng để được người đàn ông ấy chú ý đến mình. Cuối cùng cũng được nói chuyện, Akimono ôn nhu không ngoài tưởng tượng khiến cậu chẳng còn lựa chọn nào khác là thành kính mà dâng lên tấm lòng của mình.

Dù cho bản thân không đủ tiền để mua những quà tặng đắt giá thì người kia vẫn như cũ mỉm cười, liên tục nói đừng ngại. Người đàn ông ấy, dịu dàng, khôi ngô tuấn tú, gợi cảm đến mức chỉ cần liếc cậu một cái là cậu gần như nhịn không được mà cương lên. Bất luận có nỗ lực thế nào, cậu biết người ấy sẽ không thuộc về mình.

Sau đó cậu còn gặp gỡ người ấy vài lần, Akimono rút cuộc lựa chọn cùng một bác sĩ. Tatsuya Abe có gặp qua người kia một lần, không những có tiền mà tướng mạo phong lưu anh tuấn hơn hẳn người thường.

Sau khi bị Akimono từ chối, Tatsuya Abe vẫn hết lần này đến lần khác chạy đến nhìn trộm Akimono. Cuối cùng, có một buổi tối, Akimono cùng bác sỹ kia ở nơi đèn đường mờ mờ mà sôi nổi ôm chầm lấy nhau, ngọt ngào hôn môi. Khoảnh khắc ấy dù ngắn ngủi nhưng cũng đủ để khiến cho tia hy vọng cuối cùng trong lòng Tatsuya Abe giờ phút này như vỡ ra ngàn mảnh.

Akimono cho tới giờ chưa hề hôn cậu, hết thấy đều là mình cậu cam tâm tình nguyện. Cậu đến cuối cùng chỉ là một khán giả đứng ngoài xem, vừa không có tướng mạo lại không có tiền. Trong mắt Akimono chỉ sợ cậu còn chẳng bằng một khách nhân tầm thường nhất.

Akimono chọn người bác sỹ kia hẳn hẳn chẳng có chút nào ngoài suy đoán của cậu, thế nhưng trái tim thành kính của cậu không khỏi chịu đả kích. Cuối cùng ngay cả kẹp cà vạt mà Tatsuya Abe nhịn ăn nhịn tiêu để tặng cho Akimono cũng bị cậu coi như chi phí trả cho bạn tình một đêm kia. Chỉ cần nghĩ người kia thậm chí còn chưa từng ôm mình, cậu đã đau lòng đến ứa nước mắt. Hoàn cảnh lúc này của Tatsuya Abe cũng không hẳn là thất tình, phải gọi là bùng tình từ trong giấc mộng đơn phương mới đúng.

“Tatsuya, báo cáo của cậu giao nhanh lên một chút. Toàn bộ mọi người đều đã nộp rồi, chỉ còn mình cậu còn chưa làm xong. Vì một mình cậu mà làm mọi người đều chậm tiến độ, cậu xem vậy được hay không? Đồ hỗn trưởng chỉ mang phiền toái cho người khác.”

“Thật xin lỗi, tôi sắp làm xong rồi đây.” Tatsuya Abe ra sức nhận lỗi.

Trưởng phòng cực kỳ mất hứng, lầm bầm một câu, “Cậu ngay cả người mới vào cũng không bằng, hiệu suất làm việc thật quá kém.”

“Làm chậm tiến độ của mọi người, tôi thật sự xin lỗi.”

“Có thời gian xin lỗi thì mau mau làm nhanh lên.” Trưởng phòng thô lỗ nói rồi xoay người rời đi.

Tatsuya Abe trở về vị trí, bắt đầu đem tài liệu tải vào máy tính.

Những đồng nghiệp làm chung đã nộp báo cáo nhìn cậu bận rộn mà vẻ mặt tràn đầy hả hê thích thú.

“Tiền bối Tatsuya Abe thật chậm chạp. Mỗi lần chúng ta rõ ràng đã hoàn thành đúng kế hoạch đều bị người ta kéo lại. Tiếp tục như vậy cả phòng này sẽ luôn bị người trong công ty khinh thường.”

“Xin lỗi... Thật xin lỗi.”

“Ngoài trừ xin lỗi ra thì cũng không thể làm nhanh hơn sao?”

“Thật xin lỗi.”

“Đúng là loại người vô dụng! Không hiểu tại sao hắn còn được ở lại công ty. Trưởng phòng cũng quá tốt bụng rồi!”

Đối mặt với bốn phía không ngừng châm chọc khiêu khích, Tatsuya Abe ngoại trừ xin lỗi cũng chỉ biết lặng lẽ nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính mà làm việc. Cậu tương đối chậm chạp. Tuy rằng trong công việc kỹ càng tỉ mỉ để không phạm lỗi thế nhưng tốc độ luôn chậm hơn nửa nhịp so với mọi người. Nếu mỗi sáng thức dậy sớm thì cậu vẫn có thể nộp báo cáo cùng lúc với mọi người. Nhưng bởi vì thời gian trước cậu còn bận say đắm Akimono, chỉ cần có chút thời gian liền đi tìm hắn, dẫn đến tiến độ bị chậm nghiêm trọng. Vậy nên những oán trách của đồng nghiệp cũng không hoàn toàn vô lý.

“Cậu có thể hoàn thành công việc nhanh hơn một chút được không?” Đồng sự cùng tổ ném lại cho cậu những lời này trước khi đi ăn trưa.

Trưởng phòng vừa nãy rầy la thấy cậu vẫn đang vùi đầu vào máy tính nghiêm túc làm việc liền hỏi, “Muốn ăn gì?”

Tatsuya Abe ngẩng đầu nhìn trưởng phòng một cái rồi lắc đầu, “Không cần đâu, tôi không đói.”

“Gần đây cậu có chút kì lạ, mặc dù tôi không biết là chuyện gì nhưng việc hôm nay tôi không muốn xảy ra thêm một lần nào nữa.” Trưởng phòng nghiêm nghị hạ tối hậu thư.

“Vâng, tôi đã biết.”

Công ty yên tĩnh trở lại. Sau khi mọi người đều đi hết, Tatsuya Abe rốt cục có thể thở phào một hơi, điều chỉnh lại tư thế ngồi sao cho thoải mái. Sau khi trải qua tình một đêm với người đàn ông xa lạ kia, cơ thể đau nhức và hậu huyết sưng đỏ còn chưa có thời gian nghỉ ngơi, cậu đã phải đến công ty hoàn thành công việc đang bị trì trệ nghiêm trọng. Nếu không phải đang cần răng găng gương, cậu sợ rằng thân thể mình đã không chống đỡ nổi nữa.

Bản thân đã mang lại không ít phiền phức, nếu còn bởi thứ bệnh không thể nói ra này mà bắt đồng nghiệp gánh vác công việc hộ mình, cậu cũng tự cảm thấy không còn mặt mũi ở lại công ty. Cho dù phải chết cũng phải mang hết sức lực để hoàn thành công việc rồi mới nằm dài trên giường mà chết.

Trước khi tan sở, Tatsuya Abe cuối cùng cũng đem được bản báo cáo nộp cho trưởng phòng. Tuy là người cuối cùng trong phòng nộp thế nhưng trưởng phòng cũng không mắng cậu nữa. Ngược lại trưởng phòng lần đầu tiên mang khuôn mặt bình tĩnh nói, “Ngày mai nghỉ ngơi cho tốt.” Khó khăn lắm mới nghe được lời an ủi từ trưởng phòng, Tatsuya Abe cảm kích từ tận đáy lòng.

Trở lại nhà trọ, cậu tưởng như bản thân một bước cũng không thể di chuyển mà chỉ còn cách nằm dài trên giường. Nếu cứ nằm mãi như thế, có lẽ cậu sẽ chết luôn mất. Tatsuya Abe khép mắt, để dòng lệ tràn ra hai bên, chết thì chết. Bản thân dù sao cũng đã mất đi lẽ sống, sống trên đời cũng là liên lụy mọi người. Trên thế giới này chẳng ai cần cậu, chính cậu cũng đâu biết lượng sức mình mà đem lòng yêu người kia, sống tiếp để làm gì đây?

Nhưng mà trước khi chết cậu cũng nhất định phải đi gặp người đàn ông ấy lần cuối cùng. Nếu như có thể ngắm nhìn Akimono một lần, nói không chừng cậu lại có dũng khí để sống tiếp. Mặc dù biết rõ đây hoàn toàn là hành vi tự ngược, Tatsuya Abe cũng không cách nào từ bỏ khát vọng này.

Fujibayashi Rongu vừa uống rượu vừa quan sát cặp đôi Akimono và Matsuyama đang ngồi đối diện.

Matsuyama là người thú vị, với cá tính tùy tiện của hắn, nhìn kiểu gì cũng không giống một kẻ suy tình. Thế nhưng hết lần này đến lần khác bị mình quyến rũ bằng những câu nói tràn đầy ẩn ý, Matsuyama vẫn một mực chung thủy với Akimono. Akimono rõ ràng yêu thích đàn ông trung thực hiền lành thế nhưng vẫn một mực chọn Matsuyama làm người yêu. Thật không biết có phải thân ái tình uống say rồi đem hai người cứng rắn như vậy cùng một chỗ hay không? Hơn nữa nhìn hai người bọn họ càng lúc càng ăn ý khiến mình vô cùng khó chịu!

Trước đây khi đến ST, rõ ràng bản thân vô luận không cần nói đến dung mạo hay kỹ xảo không chút nào bại bởi Akimono, thế nhưng Akimono là chính là MB hạng nhất. Cũng không biết việc diễn kịch giới đến đâu mà con người ấy ở đâu cũng được những kẻ mắt mù mê luyến, tự cho mình vừa thông minh vừa anh tuấn.

Thậm chí có giai đoạn, Fujibayashi Rongu đặc biệt mang chuyện quyến rũ Akimono làm trò giải trí nhưng Akimono chẳng thèm quan tâm. Càng làm hắn tức giận là hắn lại bị Akimono cuốn hút, chỉ cần Akimono ngoắc ngoắc ngón tay hắn lại tự động trở về. Không thể toàn thắng khiến chính mình thêm bức mình. Mặc dù sau này đã ra ngoài mở quán nhưng đôi khi vẫn còn nhớ đến một thời tuổi trẻ lông bông, hắn vẫn có chút không cam lòng!

Fujibayashi Rongu nảy ra vài suy nghĩ xấu xa: Nếu có thể đoạt lấy Matsuyama thì tốt rồi! Đáng về Akimono tức giận đến giậm chân nhất định sẽ vô cùng đáng giá.

“Fujibayahsi, anh đang nghĩ gì vậy?” Người đối diện lạnh lùng hỏi, trong đầu đã hiểu rõ ý xấu trong lòng hắn.

“Tôi chỉ là đang nhớ về một cậu thanh niên mới trải qua tình một đêm cùng thôi.” Fujibayashi Rongu giơ ly rượu lên, “Mùi vị thật tuyệt!”

Akimono không thèm phản đối, “Tôi không quan tâm tới chuyện phong lưu của anh, nhưng, tôi đã nói là không được động tới người của tôi. Anh quên lời tôi nói rồi sao?”

“Nhìn xem nhìn xem, tính độc chiếm mạnh đến vậy sao!” Fujibayashi Rongu ha ha cười, bất quá vẫn cảm nhận được ánh mắt giết người của Akimono nên ngoan ngoãn im miệng. Akimono lần này quả thực nghiêm túc. Có thể biến một kẻ lãng nhăng như Matsuyama thành người của riêng mình, Akimono thật khiến người ta ao ước!

“Cậu biết không, cách đây không lâu tôi thượng một kẻ rất thú vị.” Fujibayashi Rongu thay đổi đề tài, “Cậu ta hình như bị người yêu bỏ, khóc liên tục. Tôi chưa từng gặp qua ai có thể khóc lắm như thế. Tuy rằng tướng mạo thực bình thường, bất quá da dẻ rất trắng, sờ cũng mịn màng, hơn nữa thượng cái loại si tình này rất có cảm giác thành tựu. Thân thể *** đáng mà nội tâm lại thuần khiết. Loại người này khiến người ta càng hưng phấn!”

“Không ngờ anh biến thái đến vậy.”

Fujibayashi Rongu cười ha ha, “Chuyện buồn cười nhất chính là ngày hôm sau cậu ta đưa tôi tiền, đồng hồ đeo tay, kẹp cà vạt cao cấp. Đáng ra là lễ vật toàn tâm toàn ý đưa cho người yêu nhưng cuối cùng lại đưa cho người tình một đêm. Làm tôi cười chết đi!”

“Cũng không phải là đồ vật chủ ý cho anh, có cái gì đáng mà khoe chứ?” Akimono tức cười hỏi lại.

“Đương nhiên đáng khoe. Mặc kệ người trong mộng của cậu ta là ai, kết quả vẫn là tôi đoạt lấy lần đầu tiên của cậu ta còn cả đồng quà tặng đó, người thắng chính là tôi.”

“Chàng trai kia thật đáng thương.” Matsuyama vốn không lên tiếng đột nhiên chen vào một câu, “Fujibayashi Rongu tiên sinh thật xấu tính.”

Fujibayashi Rongu nheo mắt phóng điện về hướng Matsuyama, “Nếu Matsuyama đã nói vậy, tôi nhất định sẽ thu hồi bản tính xấu xa này sẽ càng phù hợp với tính cách dịu dàng của Akimono.”

Matsuyama lắc đầu, “Không cần, tôi cũng không muốn Akimono cùng anh trở thành diễn viên chính.”

Akimono lãnh đạm gật đầu, cười cười, “Anh mau tỉnh lại đi.”

Fujibayashi Rongu cười ha ha, giơ ly lên cùng bọn họ cạn chén. Đột nhiên trong phòng ăn đột nhiên có tiếng vang thật lớn, có một người làm đổ bàn ăn.

Fujibayashi Rongu quay đầu lại liếc một cái, bỗng hứng thú chỉ vào người nhếch nhác ấy nói, “Mau nhìn, cậu ta chính là người cũng tôi lên giường đó.”

Akimono và Matsuyama cũng quay lại nhìn rồi cùng kêu lên, “Là cậu ta?”

“Mấy người quen nhau sao?”

“Người mà anh kể là cậu ta?” Akimono nhíu mày, “Cậu ta rất thành thật, tại sao lại đụng phải anh?”

Fujibayashi Rongu nhìn Akimono chằm chằm, “Anh đừng nói với tôi là người cậu ta say mê chính là anh...?”

Lòng vừa dạt dào thích thú hoan hỉ, giờ khắc này toàn thể biến thành số không. Fujibayashi Rongu thấp giọng mắng, “Gặp quỷ.” Hắn tới cùng đâu có chỗ nào thua kém Akimono? Thậm chí nam nhân bình thường đều ghê tởm hắn, tâm tính hắn có chỗ nào khiếm khuyết sao?

“Tôi nhất định sẽ đem cậu ta thu vào tay, Akimono.” Uống một hơi cạn sạch ly rượu vang đỏ, Fujibayashi Rongu quyết tâm thề.

“Anh thật nhàm chán.” Akimono khinh thường.

“Tôi nói thật đấy!” Fujibayashi Rongu nhìn hắn, vẻ mặt không giống như đang đùa cợt chút nào, “Trước khi thành công, tôi sẽ không bỏ cuộc đâu. Nếu ngay cả một kẻ tầm thường như thế còn chẳng thu phục được, tôi còn mở hộp đêm làm gì?”

“Tùy anh.” Akimono lạnh lùng nâng ly. Matsuyama ngồi bên cạnh vẻ mặt nhăn nhó, mười phần ghen tuông, “Anh sẽ không thích tên kia chứ?”

Akimono xấu xa nhếch mép, “Ai mà biết được.”

Giờ phút này, Fujibayashi Rongu hoàn toàn không quan tâm đến những gì xảy ra xung quanh mình, toàn bộ lực chú ý đều đặt trên người sắp ngất xỉu kia – Tatsuya Abe. Trong đầu hiện lên những ý định xấu xa, suy cho cùng phải dạy dỗ thế nào mới có thể khiến cậu ta thích mình đây?

Tatsuya Abe sắc mặt tái nhợt cúi đầu xin lỗi không ngừng, “Thật xin lỗi, xin lỗi, tôi sẽ bồi thường.”

Cậu ở ngoài cửa khu nhà của Akimono đợi nửa ngày cũng không thấy người kia. Thất vọng đến tột cùng mà đi vào nhà hàng này, nhưng bởi vì mất hồn mất vía mà cậu làm đổ bàn ăn, hứng chịu những ánh mắt khó chịu từ mọi người.

Người phục vụ mỉm cười đưa ra số tiền bồi thường khiến Tatsuya Abe ngạc nhiên đến ngây người. Cậu như đang trong mộng nhìn khắp bốn phía, bản thân bất tri bất giác đi vào một nhà hàng vô cùng cao cấp. Trên người cậu có mang tiền nhưng căn bản đâu đủ để chi trả.

“Xin hỏi có thể thanh toán bằng thẻ không?”

“Đương nhiên.” Được huấn luyện đến chuyên nghiệp, người phục vụ không thay đổi thái độ.

Tatsuya Abe từ trong ví rút ra thẻ đưa cho người phục vụ, “Đã làm phiền rồi.”

Bỗng nhiên từ bên cạnh có một cánh tay đưa ra cản cậu, “Phí bồi thường của vị tiên sinh này tôi sẽ trả.” Nói rồi lấy ra một xấp tiền mặt đưa cho người phục vụ.

“Được, Fujibayashi Rongu tiên sinh.”

Tatsuya Abe ngoảnh lại, nhìn rõ là ai liền thất kinh, không ngờ ở đây lại gặp được người bạn tình một đêm kia.

“Anh,... Xin chào.”

“Đi thôi.” Fujibayashi Rongu kéo cậu rời đi.

“Nhưng mà...”

“Lẽ nào còn muốn ở đây ăn cái gì?” Fujibayashi Rongu nhìn cậu, nhíu mày.

“Không phải như vậy, là tôi...” Tatsuya Abe đương nhiên không muốn ở lại chỗ này nữa nhưng cứ để người đàn ông này trả tiền hộ mình thì thật vô lý.

Fujibayashi Rongu không thèm để ý đến cậu, cường ngạnh lôi đi.

Tatsuya Abe không có kinh nghiệm đối mặt với bạn tình một đêm, hơn nữa trời sinh tính tình thành thật lại nhất gan, đối mặt Fujibayashi Rongu tràn đầy cường thế chỉ biết nhất nhất đi theo.

Ra khỏi nhà hàng, mãi đến khi ngồi vào trong xe Fujibayashi Rongu, Tatsuya Abe mới như tỉnh lại từ giấc mộng.

“Xin chờ tôi đến cây ATM, tôi có thể trả lại tiền cho anh...”

Fujibayashi Rongu quay đầu liếc cậu một cái, “Tôi phát hiện cậu rất thích dùng tiền để xua đuổi tôi. Thế nhưng trên thực tế cậu đâu có nhiều tiền, tính cách cậu thật kì quặc.”

Fujibayashi Rongu một lời sắc bén nói trúng khiến Tatsuya Abe xấu hổ muốn độn thổ. Ngoại trừ xin lỗi, cậu quả thực không biết dùng lời gì để đáp lại người này, cũng bởi vì thế mà không dám nhắc lại chuyện tiền nong trước mặt Fujibayashi Rongu.

“Thân thể cậu đã khá hơn chưa?” Fujibayashi Rongu thỉnh linh hỏi.

Tatsuya Abe suy nghĩ một hồi mới hiểu ý, đỏ mặt mà nói dối, “Vâng.”

“Bất quá nhìn qua thì thân sắc cậu cũng không tốt lắm.”

“Bởi vì công tác vất vả thôi.” Đã trót nói dối, Tatsuya Abe đành phải nói dối đến cùng.

Fujibayashi Rongu quay đầu nhìn cậu, nheo mắt, trong mắt toàn ý xấu, “Ý cậu là trừ chút mệt mỏi, thân thể của cậu đã hoàn toàn bình phục?”

“Đúng vậy.”

“Vậy thì tốt quá.” Fujibayashi Rongu vòng xe, nhấn chân ga tăng tốc, “Thế đã có sức qua đêm cùng tôi chưa?”

“Dạ?”

“Lần trước nếm qua mùi vị của cậu, tôi rất muốn cùng cậu 1 lần nữa. Nếu chúng ta được gặp nhau ở đây, phải chăng là duyên phận. Lần này toàn bộ phí tổn sẽ do tôi chi, có thể cùng tôi làm một lần nữa chứ?”

Làm tiếp 1 lần, người đàn ông này rốt cuộc đang nói cái gì đây? Tatsuya Abe sắc mặt tái nhợt, toàn thân

căng cứng, mắt thấy Fujibayashi Rongu lái xe vào bãi đỗ xe của một khách sạn cao cấp.

“Có thể, nhưng mà...” Không nói tới thân thể của mình hoàn toàn chưa bình phục để làm tiếp một lần, cậu thật sự không muốn cùng người đàn ông này lần thứ 2 quan hệ. Tại sao phải cùng hắn làm?

“Tôi không muốn...”

“Ngày hôm ấy chẳng phải cậu rất cô đơn sao?” Không đợi Tatsuya Abe cự tuyệt, Fujibayashi Rongu đột nhiên đưa tay ra ôn nhu vuốt ve gò má cậu, vẻ mặt thương cảm, “Khóc đến thương tâm. Rõ ràng là một người đàn ông, thể nhưng lúc rơi lệ lại đẹp đến vậy, thật sự là lay động lòng người.”

Thủ pháp tán tỉnh cao siêu, cùng tiếng thì thầm mềm mại đã chạm đến những dây thần kinh yếu ớt nhất trong nội tâm Tatsuya Abe. Cậu đâu chỉ tịch mịch cô đơn mà đã tuyệt vọng từ lâu. Khó khăn lắm mới lấy được dũng khí để nói lời từ biệt với Akimono nhưng ngay cả cơ hội này ông trời cũng không ban cho cậu. Trên thực tế dù có gặp lại Akimono cậu cũng chỉ càng thêm đau khổ

Lòng đau như bị người cầu xé, Tatsuya Abe hai tay ôm lấy mặt, không thể kiềm chế mà khóc thành tiếng.

Fujibayashi Rongu yên lặng nhìn cậu khóc, giang tay ra ôm trọn cậu trong lồng ngực, khe khẽ vỗ nhẹ lưng cậu, “Không cần nhớ tới người kia nữa, chúng ta cùng lên giường, tôi sẽ giúp cậu quên hết mọi thứ.”

Khách sạn cao cấp lần này khác hẳn khách sạn giá rẻ lần trước. Đứng ở tầng thượng, ta có thể thưởng thức được ánh sáng đô thị phồn hoa bên ngoài. Hiển nhiên mục tiêu của Fujibayashi Rongu không phải phong cảnh mà là chiếc giường siêu lớn trong phòng.

“Lần trước giường quá nhỏ, muốn ngủ cũng không dễ chịu.”

“Thật, xin lỗi...” Tatsuya Abe cúi đầu, Fujibayashi Rongu thực sự là một kẻ quen thói hưởng thụ. Thế mà mình còn mang người ta đến khách sạn, còn khóc lóc van xin hắn trên giường, đúng là không biết xấu hổ.

Fujibayashi Rongu ôm lấy cậu từ phía sau, nói, “Nhưng hương vị của cậu thật tuyệt, giường có nhỏ đến mấy tôi vẫn chịu đựng được.”

Là khen ngợi hay chê trách đây. Tatsuya Abe càng cúi đầu thấp xuống, hận không thể đào cái lỗ để mình trực tiếp nhảy vào.

“Cậu đi tắm trước đi.” Fujibayashi Rongu vỗ vỗ cậu, ra lệnh.

“Vâng.” Tuy rằng thân thể cũng không khỏe để tiếp nhận lần thứ hai nhưng tình cảnh này đâu còn đường lùi, Tatsuya Abe ngoan ngoãn đi vào phòng tắm.

Không hổ là khách sạn cao cấp, ngay cả phòng tắm cũng lắp đặt thiết bị cực kì xa hoa, đá cẩm thạch đen tuyền nhìn qua giản dị nhưng vẫn lộ ra vẻ xa xỉ phung phí. Bốn tắm lớn đến nỗi có thể chứa được bốn người.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Tatsuya Abe có chút do dự nhưng vẫn run run cho ngón tay vào hậu huyệt sưng đỏ, cố nén đau đớn làm sạch cơ thể.

Chờ cậu đi ra khỏi phòng tắm, trong phòng đã xuất hiện một xe thức ăn, ngoại trừ đồ ăn còn có một chai rượu vang đỏ thượng hạng.

Vừa rồi ở nhà hàng cậu cũng chưa ăn được gì đúng không?” Fujibayashi Rongu kéo cậu ngồi xuống, “Ngồi xuống từ từ ăn.”

“Không cần, anh Fujibayashi...” Tatsuya Abe đứng lên, cậu không muốn quá thân cận với người đàn ông bí này. Cho dù lát đã cùng người này đồng sàng cộng chăn, cũng chẳng có chuyện gì phát sinh giữa hai người. Người đàn ông này hành động như vậy khiến cậu không thích ứng kịp, thậm chí có chút sợ hãi.

“Ăn đi, tôi đi tắm rửa...” Fujibayashi Rongu đưa tay vuốt tóc cậu, mỉm cười nói, thế nhưng vẫn như trước không cho phép cự tuyệt.

Tatsuya Abe nhìn bóng lưng Fujibayashi Rongu, cầm lấy dao nĩa. Giờ phút này, cậu mới phát hiện ra khí tức của người đàn ông này lại mạnh yếu khác biệt với mình đến vậy. Fujibayashi Rongu cho dù vừa cười vừa nói, cũng vẫn khiến cậu tưởng như không thở nổi vì cảm giác áp bách. Cậu hoàn toàn không có biện pháp cự tuyệt người đàn ông này.

Chờ Fujibayashi Rongu từ phòng tắm bước ra, Tatsuya Abe đã ăn hết một phần ba đồ ăn, chỉ có chai rượu vang là chưa hề động tới.

Fujibayashi Rongu cầm lấy hai cái ly rồi rót rượu, đem cho Tatsuya Abe một ly, “Uống chút rượu.”

“Vâng.” Tatsuya Abe để dao xuống, căng thẳng cầm cái ly, chậm rãi uống. Không hổ là rượu do Fujibayashi Rongu chọn, mùi vị vô cùng đậm đà mà êm ái như tơ tằm trôi qua giữa môi và răng, thấm vào từng tế bào trong khoang miệng. Tatsuya Abe tham lam uống một ngụm to.

Fujibayashi Rongu mỉm cười nhìn cậu, chờ cậu uống hết rồi lại rót thêm.

“Uống thế nào?”

“Thật ngon, tựa như vị nho thấm đến tận linh hồn.”

Fujibayashi Rongu cong cong khóe miệng, “Đây là lần đầu tiên tôi nghe được lời nhận xét thi ý đến vậy,

không ngờ cậu là một người lãng mạn.”

Tatsuya Abe ngượng ngùng cúi đầu, “Tôi chỉ nói lung tung thôi.”

Fujibayashi Rongu rót tiếp rượu cho cậu, giơ ly lên khê cụng với ly của cậu, “Vì tâm hồn của chúng ta, cạn ly.”

Tatsuya Abe lại một lần nữa uống cạn, thân thể cùng gương mặt dần nóng lên. Tay Fujibayashi Rongu cách áo choàng tấm nhẹ nhàng mà vuốt ve bắp đùi cậu, rõ ràng chỉ cần đưa tay vào liền có thể trực tiếp chạm vào da thịt cậu nhưng người đàn ông này nhất định không làm vậy. Xúc cảm từ vải bông cọ xát trên da thịt non mềm trái ngược lại sinh ra cảm giác kì quái. Thậm chí ngay cả dục vọng ham muốn cũng thoáng chốc mà khí thể dâng lên. Cậu di chuyển chân, muốn che đi dục vọng ám muội giữa hai chân. Thế nhưng cậu không ngờ chính hành động này lại vạch trần bản thân.

Fujibayashi Rongu thấy buồn cười, đưa tay đè xuống bắp đùi của cậu, “Càng cọ xát thì lại càng cứng rắn a.”

Tatsuya Abe run rẩy, gương mặt hồng hồng, “Xin lỗi... thật xin lỗi...”

Fujibayashi Rongu cúi đầu, nâng cằm cậu lên rồi hôn lên cánh môi cậu, chậm rãi đẩy cậu ngã xuống giường, bàn tay từ viền áo luồn vào trong. “Tuy rằng đáng dấp cậu thực bình thường, bắt quá da thịt lại cực kì mịn màng, ngay cả một sợi lông cũng không tìm thấy. Thật sự chỉ sờ mà cũng muốn câu hồn.”

Tatsuya Abe quay đầu vùi mặt vào gối, thân thể không ngừng run rẩy.

Ngón tay Fujibayashi Rongu linh hoạt dò vào hậu huyệt chưa tiêu sưng, ướm át lại nóng bỏng khiến người ta kinh ngạc. Tatsuya Abe run mạnh một cái, “Có chút đau.”

Fujibayashi Rongu cúi đầu, “So với lần đầu tiên còn đau hơn?”

Cũng không phải đau như lần đầu tiên thế nhưng cảm giác đau nhức cùng tê dại đan xen nhau rất kì quái, “Có chút kì lạ.”

Fujibayashi Rongu không để ý tới cậu, liền tiếp tục đưa ngón tay vào khuếch trương, chờ một chút liền dùng lực đẩy sâu vào trong. Tatsuya Abe thấp giọng rên rỉ, cảm giác quá mãnh liệt, vừa đau vừa tê dại, vừa dữ dội vừa sáng khoái.

Fujibayashi Rongu cúi đầu ghé vào lỗ tai cậu nói thầm, “Mặc dù mới lần thứ 2 nhưng chỗ này của cậu đã tự hiểu mà co rút, cơ thể vạn phần *** đang.”

“Fujibayashi Rongu tiên sinh, xin anh... không cần nói nữa.” Tatsuya Abe hướng cặp mắt ướm át, tràn đầy

cầu xin, thân thể lại theo tiếp tấu của hân mà lắc lư. Cảm giác nhục nhã mãnh liệt khiến cậu không dám rên rỉ mà chỉ có thể nhỏ giọng cầu khẩn.

Ánh mắt van xin như con cún nhỏ của cậu quả thực khiến người ta yêu mến. Những sợi tóc ngắn đen nhánh, ướt nhẹp dán tại đôi gò má trắng như tuyết lại sinh ra vẻ phong tình lẳng lơ, hấp dẫn mê người. Fujibayashi Rongu bị cậu mê hoặc mà tinh lực dâng trào, ôm lấy gương mặt cậu, dùng sức hôn lên đôi môi anh đào của cậu. Thân thể này mang cho hân vui sướng, dù tưởng mạo có tầm thường cũng chẳng sao. Trên cơ thể cậu mỗi chỗ phảng phất đều mang nét ngọt ngào cùng cảm dỗ khiến hân không cách nào thoát ra.

Fujibayashi Rongu nắm lấy phân thân của cậu, để thân thể mềm mại của cậu bày ra đủ loại kiểu dáng. Cậu nỉ non rên rỉ rồi hét lên khi đến cao trào. Lần đầu tiên là khai phá, lần thứ hai là hưởng thụ.

Có rất nhiều người không thích cùng xử nam ân ái bởi vì cho rằng lạc thú còn không bằng nỗ lực mà mình bỏ ra chứ đừng nói sẽ biến đổi theo tỉ lệ thuận. Thế nhưng, dần dần phát hiện những chỗ khô gợn trên cơ thể Tatsuya Abe khiến Fujibayashi Rongu có cảm giác như đang tự tay cày cấy, nhìn cậu nở hoa kết trái rồi nhâm nhi thưởng thức cũng là một loại thành tựu. Cơ thể cậu không ngừng tỏa ra khí tức *** dâng mà hân phải từ từ hưởng dụng, tuyệt đối không thể để rơi vào tay kẻ khác.

2. Chương 2

Ngày hôm sau, Fujibayashi Rongu tỉnh lại, người bên cạnh còn đang ngủ say. Người này quả thật vô cùng kì quái, Fujibayashi Rongu ngồi dậy tựa vào khung giường ngắm nhìn cậu. Rõ ràng là thanh niên trưởng thành nhưng lúc ngủ thì người co lại tựa như đứa trẻ, ngoan ngoãn ngủ ở một góc giường, hơn nữa còn rất yên tĩnh. Từ khi ngủ đến bây giờ hầu như không cựa quậy, hô hấp nhẹ nhàng, an tĩnh đến mức tưởng như không tồn tại.

Đêm qua dù biết rõ thân thể cậu chưa hoàn toàn bình phục, thế nhưng Fujibayashi Rongu vẫn xấu xa đùa bỡn cậu hết lần này đến lần khác, khiến cậu không chống đỡ nổi dục vọng cuộn cuộn như thủy triều. Có lẽ từ lúc mới bắt đầu hân đã cố tình, bắt quá về sau lại có chút không kiềm chế nổi. Tiếp xúc với vô số người, hân không phải chưa từng gặp những kẻ có cơ thể đẹp đến mê muội như Tatsuya Abe. Thân thể dẻo dai, da thịt mịn màng, hậu huyệt đàn hồi tuyệt hảo.

Nhưng thật ra nguyên nhân làm hân mất đi khống chế không phải những điều kia. Người thanh niên ngủ say trên giường có sức cam chịu vượt xa người bình thường. Cậu vô cùng ngoan ngoãn vâng lời, có một số tư thế thân thể cậu không thể chịu đựng nổi nhưng chỉ cần hân ra lệnh thì dù đau đến chảy nước mắt cậu vẫn phục tùng như nô lệ. Có thể nắm trong tay một nam nhân như vậy, Fujibayashi Rongu trong lòng dạt dào hứng thú.

Fujibayashi Rongu ở trên giường hút thuốc. Xuyên qua làn khói xanh vẩn vút, hân quan sát gương mặt Tatsuya Abe. Fujibayashi Rongu nhẹ cười, hân quyết định sẽ chơi trò chơi này đến tận hứng. Không chỉ thắng Akimono, mà còn để hưởng thụ chàng trai ngoan ngoãn này. Chẳng trách đây lại là loại đàn ông mà Akimono thích, hóa ra phong vị cũng thật khác lạ!

Khi Tatsuya Abe mở mắt, Fujibayashi Rongu đã không còn nằm trên giường nữa. Hắn tắm xong đã thay đồ sạch sẽ rồi ngồi trên ghế sa lon xem ti vi. Người đàn ông này kì thật vô cùng tuần tú, nét nào ra nét ấy. Đặc biệt là cặp mắt phong lưu kia, chỉ sợ đã làm không ít người thần hồn điên đảo. Không biết hắn có phải là con lai không nhưng vóc dáng cao to, ngồi trên ghế sa lon, cặp chân dài gợi cảm lộ ra dưới lớp áo choàng tắm khiến người khác nhìn vào chút miệng nóng lưỡi khô.

Rõ ràng đã trải qua một đêm cùng hắn, hiện tại thân thể đau nhức đến mức không tài nào cử động được, thế mà bây giờ những ý nghĩ *** loạn vẫn hiện lên. Tatsuya Abe thầm khinh bỉ bản thân. Trong lòng buồn bực, cậu quay đầu úp mặt vào gối, những mong không phải lộ mặt ra mà càng thêm xấu hổ.

Fujibayashi Rongu đứng lên đi tới mép giường rồi ngồi xuống, đưa tay vuốt tóc cậu, “ Tỉnh rồi sao?”

Tatsuya Abe run rẩy quay đầu nhìn hắn, không biết nên phản ứng thế nào.

Fujibayashi Rongu tủm tỉm cười, “Tôi đã tắm rửa qua cho cậu rồi, cậu có thể yên lòng mà ngủ thêm chút nữa.”

“Xin lỗi, làm phiền anh rồi.”

Fujibayashi Rongu nhìn đồng hồ, “Tôi đã trả tiền thuê phòng này đến sáng sớm mai, cậu cứ nghỉ ngơi thoải mái. Tôi có chút việc phải đi trước. Chuyện ăn uống cũng không cần lo lắng, tôi đã yêu cầu phục vụ mang đến đúng giờ. Mặc dù cậu thích uống rượu vang đỏ nhưng tôi không ở bên cậu, sẽ không cho phép một mình cậu tự uống tự say. Cậu uống say rồi lại mang cái về quyền rũ đó thì quá nguy hiểm. Ở đây đầu bếp nấu cũng không tệ, cứ từ từ mà thưởng thức.”

“Nhưng mà,” Tatsuya Abe bật dậy, “Vậy thì phiền phức quá, tôi có thể rời đi...”

Fujibayashi Rongu giơ ngón tay lên tỏ ý phản đối, hắn nói tiếp, “Thuốc tôi mua cho cậu để bên cạnh cậu, tự chăm sóc bản thân đi.”

Tatsuya Abe mắt thấy hắn ưu nhã thay y phục, nháy mắt với cậu liền biến mất sau cánh cửa. Cậu đáng ra phải cự tuyệt, thế nhưng, đối mặt Fujibayashi Rongu cậu chẳng bao giờ có đủ dũng khí để cự tuyệt. Hết thấy giống như một giấc mơ triền miên không dứt. Đêm qua, một khắc trước cậu còn đau khổ mà nhớ đến Akimono, ở trong nhà hàng làm trò cười cho thiên hạ. Một khắc sau lại bị người đàn ông này dẫn tới khách sạn sang trọng, thưởng thức mỹ thực cùng rượu ngon, thậm chí cùng hắn điên cuồng ân ái.

Fujibayashi Rongu quả thực có kỹ xảo cao siêu. Mặc dù đây mới là lần thứ hai ân ái, thế nhưng những mảnh kí ức vụn vặt nhắc nhở cậu rằng lúc ấy cậu *** loạn đến mức nào, không thể khống chế mà ôm lấy hắn, vịn vẹo miệng mình, thậm chí van xin hắn tiến nhập.

Nếu như nói lần đầu tiên cùng Fujibayashi Rongu trên giường vì muốn quên đi Akimono thì lần này cậu lại trăm phần trăm hưởng thụ khoái cảm tình ái. Ngày hôm sau, khoái cảm tràn trề cũng đã trút hết. Tatsuya Abe không biết nên cảm thấy bi thảm hay vui mừng khi những đau đớn vì nhung nhớ Akimono dường như

đang chậm rãi hồi phục. Đây là lần đầu tiên cậu nghĩ đến Akimono mà trong lòng dù tê tái nhưng lại không rơi lệ. Hết thấy đều nhờ Fujibayashi Rongu.

“Lần này chúng ta hoàn thành kế hoạch sớm nhất toàn công ty. Toàn bộ đều do công của Tatsuya Abe, chúng ta mỗi người kính cậu ấy một chén. Nếu cậu ấy làm chậm tiến độ thì chúng ta không thể nào đạt hạng nhất.” Trưởng phòng uống hơi nhiều, tay cầm chén rượu lớn tiếng nói.

“Đúng vậy, dạo này tiền bối Tatsuya Abe công tác rất hăng hái, thật đáng mừng.”

Tatsuya Abe tay chân luống cuống cầm ly lên. Báo cáo gần đây, bọn họ hoàn thành sớm nhất công ty, vì thế trưởng phòng được tán dương rất nhiều. Trưởng phòng cao hứng nảy ra ý tưởng mời mọi người đi uống rượu. Tuyên dương thế này thà không có còn tốt hơn. Cậu có chút xấu hổ.

“Tôi lần sau, lần sau sẽ tiếp tục nỗ lực hết sức, quyết không kéo mọi người thụt lùi.” Nói xong câu đó, Tatsuya Abe một hơi uống hết chén rượu, được cả phòng tán thưởng và vỗ tay nhiệt liệt.

Trưởng phòng ngà ngà say đi tới trước mặt cậu, ôm vai cậu mà nói, “Kỳ thật, ngoại trừ chậm chạp ra thì cậu làm việc rất ít mắc lỗi. Quả thật có một thời gian cậu tựa như bị quỷ mê hoặc, làm việc không tích cực, may mà còn mang báo cáo nộp kịp nên tôi sẽ bỏ qua cho.”

Tatsuya Abe hiểu rõ cậu thời gian trước đúng là như vậy, chính mình mê luyện Akimono đến rối loạn.

“Thật xin lỗi, phiền cho anh quá.”

Trưởng phòng gật đầu, gắng sức vỗ vỗ cậu, “Cậu còn phải tiếp tục cố gắng nhiều, lần này cậu là người thứ hai nộp báo cáo, đệ nhất phụ tá còn bị tôi tra ra một lỗi, ha ha ha.”

Người phụ tá kia vẻ mặt lúng túng phản đối, “Trưởng phòng, chỉ đúng lần này tôi không cẩn thận. Trước đây tôi đã bao giờ phạm lỗi đâu?”

Trưởng phòng ra mặt giáo huấn hắn, “Một lần cũng không được, chúng ta làm công tác quản lý tư liệu cơ bản cho toàn công ty. Chỉ một lỗi nhỏ cũng ảnh hưởng cực lớn tới toàn công ty, hiểu chưa?”

“Vâng, nhất định về sau tôi sẽ chú ý.” Phụ tá mặt ủ mảy chau cam đoan.

Trưởng phòng uống đến hưng phấn, đang chuẩn bị uống tiếp bỗng nhiên phát hiện chai rượu rỗng không. Hắn lớn tiếng, “Bà chủ, mang thêm chút rượu!”

Bà chủ mỉm cười chạy đến, “Thực xin lỗi, không ngờ mọi người uống nhiều vậy, hiện giờ là ban ngày lại không giao đủ hàng. Bây giờ rượu sa kê hết rồi, tôi đã sai người đi mua, phiền ngài chờ một lúc. Giờ ngài uống tạm chai rượu vang lâu năm trước, thành thật xin lỗi.”

“Rượu vang ư?” Trưởng phòng gãi cằm, hiểu nhiên không hài lòng, bất quá có còn hơn không.

“Có rượu vang thì uống rượu vang vậy.”

Chai rượu vang được mở ra, bà chủ lấy ra ly thủy tinh sạch sẽ, rót rượu vào từng ly mời mọi người, lại nói lời xin lỗi rồi rời đi.

“Có vẻ cũng không tệ.”

“Hình như rượu này cũng đắt tiền, lấy ra nhận lỗi thì thật có thành ý đi.”

Trưởng phòng uống một ngụm, “Tôi còn muốn uống sa kê, rượu vang uống không quen.”

Mọi người người một lời ta một lời, bắt đầu tán chuyện rồi ca hát, cảnh tượng cực kì náo nhiệt.

Chỉ có mình Tatsuya Abe cầm ly rượu mông lung suy nghĩ. Rượu của bà chủ với rượu lần trước uống cùng Fujibayashi Rongu không thể so sánh. Thế nhưng, rượu đổ tràn xuống cổ họng trong nháy mắt, không biết vì cái gì lại khiến cậu nhớ lại những chuyện ở khách sạn đêm hôm đó. Cậu và người đàn ông kia kịch liệt gắn kết, ân ái. Môi Fujibayashi Rongu vô cùng gợi cảm, kỹ thuật hôn môi lại cao siêu. Đến mức chỉ cần hôn môi mà cậu đã cương lên rồi suýt nữa cao trào.

Rõ ràng chỉ là bạn tình một đêm, biết rõ mình cùng người đàn ông này cũng không thể nào phát triển quan hệ gì, thế nhưng có đôi lúc vẫn vô thức mà nghĩ đến hắn. Nhớ tới khi hai người ở trên giường, Fujibayashi Rongu sẽ bá đạo nhưng đôi lúc cũng ngẫu nhiên mà ôn nhu săn sóc. Có thể gặp lại Fujibayashi Rongu thì thật tốt, ý nghĩ này đột nhiên nảy ra.

Quên đi, đừng có nghĩ lung tung. Tatsuya Abe uống hết ly rượu vang. Vừa mới từ một hồi yêu đương thống khổ thoát ra, chẳng lẽ còn muốn mang trong lòng mối tình vô vọng khác sao? Cậu tự biết mình là người đồng tính luyến ái, tính cách vừa cổ hủ vừa hèn nhát, một khi đã thích ai sẽ giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, tự tìm lấy cái chết. Chẳng những bản thân thất bại mà còn mang phiền hà cho người khác.

“A hử! Mặt Tatsuya Abe tiền bối đã đỏ vậy sao!”

“Thật là, chẳng lẽ cậu vừa uống đã say?”

Nghe bọn họ lời này tiếp lời kia thảo luận, Tatsuya Abe cảm giác đầu mình càng lúc càng nặng. Cậu cầm chặt ly rượu, ngồi trên ghế, một cử động nhỏ cũng không dám, chỉ biết cười ngây ngô.

Hai tuần trôi qua, Tatsuya Abe mang vỏ hộp dọn dẹp sạch sẽ, xách rác xuống lầu. Bỗng nhiên cậu thấy không xa có một chiếc xe sang trọng không phù hợp với cảnh vật chung quanh, một người đàn ông đang tựa vào hút thuốc, hình như là Fujibayashi Rongu.

Lòng Tatsuya Abe bắt đầu khấn nguyện, nghĩ mình cũng nên tiến đến chào hỏi. Thế nhưng, làm như vậy khiến cậu còn bối rối hơn. Sâu trong nội tâm có hai tiếng nói không ngừng đấu tranh khiến cậu không cách nào cất bước tiến lên.

Rốt cuộc, Fujibayashi Rongu hút xong điếu thuốc, bỏ đầu lọc vào gạt tàn mang theo người, từng bước tiến về phía Tatsuya Abe.

Tatsuya Abe nắm chặt túi rác, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi. Cậu mặc đồ ở nhà, hông vẫn đeo tạp dề, tay cầm túi rác. Vốn đã nghĩ mình tầm thường, dáng vẻ lôi thôi này khiến cậu càng tự ti, xấu hổ muốn dộn thổ.

Fujibayashi Rongu đi tới gần, rốt cuộc đối diện với cậu. Giờ khắc này, tim Tatsuya Abe muốn nhảy lên đến họng. Thế nhưng, người đàn ông này còn không thèm liếc cậu một cái, đi qua cậu, dường như không nhận ra cậu, trong mắt căn bản không có sự tồn tại của cậu.

Tim Tatsuya Abe như ngừng đập, cảm giác mất mát mãnh liệt bao trùm toàn thân. Không ai biết giờ phút ấy tâm tình cậu có bao nhiêu chán nản, thất vọng, bị ai cùng hổ thẹn.

Cậu ép buộc chân mình tiến về phía thùng rác. Đột nhiên, một cánh tay từ phía sau ôm chặt hông cậu, bao lấy cậu ấm áp trong lồng ngực cường tráng.

Fujibayashi Rongu nghiêng răng nghiêng lợi mắng vào tai cậu, “Tôi mà không dừng lại thì cậu cũng không gọi tôi sao?”

“Tôi không biết anh có muốn tôi... Tôi không muốn làm phiền anh.” Tatsuya Abe run run trả lời.

“Giờ thì cậu biết rồi.” Fujibayashi Rongu há miệng cắn tai cậu, trêu đùa mà ngậm lấy.

Túi rác màu đen rơi xuống đất, Tatsuya Abe xoay người ôm chặt lấy Fujibayashi Rongu, nhón chân rồi đưa môi lên.

Fujibayashi Rongu đè cậu trên tường, điên cuồng hôn lấy cậu, bàn tay thò vào trong áo mà sờ loạn, “Biểu hiện bây giờ của cậu, tôi rất hài lòng.”

“Vào, vào nhà tôi đi.” Nếu bị người qua đường nhìn thấy thì mặt cậu còn biết để vào đâu?

Fujibayashi Rongu không cam lòng giày vò môi cậu một chút rồi mới buông cậu ra.

Quyển luyện cùng vui sướng khiến cho lòng Tatsuya Abe dâng lên từng đợt sóng lẫn lẫn ngọt ngào.

Hai người đi vào căn hộ của Tatsuya Abe, không gian tuy hẹp nhưng nhà cửa được sắp xếp cực kì ngăn nắp. Tatsuya Abe vẫn có một chút thẹn thùng xấu hổ, “Ồ đây quá nhỏ, thật xin lỗi...”

Fujibayashi Rongu nhìn bốn phía, “Rất gọn gàng, cậu rất hay làm việc nhà à?”

“Mình tôi ở, vì thế...” Tatsuya Abe cúi đầu, bỗng nhiên nhớ ra phải mang cho khách chén nước, lại vội vàng vàng đứng lên, “Tôi đi nấu nước pha trà.”

Fujibayashi Rongu nhanh tay kéo cậu, “Không cần.”

Bốn mắt nhìn nhau, mặt Tatsuya Abe không tự chủ được lại đỏ lên, hô hấp trong nháy mắt cũng trở nên dồn dập.

Fujibayashi Rongu kéo cậu ngồi trên đùi mình, vừa hôn cậu vừa cởi tạp dề rồi cả y phục của cậu, lộ ra lồng ngực trắng tuyết cùng hai quả anh đào nho nhỏ.

Tatsuya Abe nhắm mắt ôm lấy đầu Fujibayashi, thân thể uốn éo giả bộ chối từ, khiến cho người kia càng hưng phấn hôn lên ngực cậu.

Fujibayashi Rongu ngẩng đầu nhìn hắn, đưa tay cởi thắt lưng cậu, “Nâng người lên.”

Tatsuya Abe nghe theo, nhìn người đàn ông này cởi sạch quần áo mình, chỉ để lại đôi tất màu đen. Về *** loạn ấy khiến cậu muốn ngoạ thoát ra.

Fujibayashi Rongu cũng không ngăn cản, chờ khi cậu đứng lên cúi đầu chỉnh quần áo bèn vươn tay đẩy cậu ngã xuống đệm Tatami. Một tay đè cậu không nhúc nhích nổi, tay kia cởi thắt lưng của mình, phân thân sẫm màu thô to nhảy ra.

Ánh mắt Tatsuya Abe ướt át nhìn hắn, thân thể nóng đến khó nhìn. Cậu khát khao Fujibayashi Rongu tiến vào cơ thể mình, để cậu một lần nữa cảm thụ sự chiếm đoạt quyết liệt cùng khoái cảm không thể chối từ.

Fujibayashi Rongu nâng đầu cậu lên, vỗ vỗ mặt cậu rồi đem phân thân to lớn kia đến bên miệng cậu, xấu xa ra lệnh, “Liếm nó đi.”

Tatsuya Abe có chút hoảng sợ nhìn quái vật kia, đây là lần đầu tiên cậu nhìn nó ở khoảng cách gần thế này. Liếm nó ư? Là muốn cậu phải dùng miệng mà chiêu chuộng nó? Thế nhưng cho tới bây giờ cậu chưa từng chủ động làm những việc này!

Fujibayashi Rongu đưa ngón tay vào miệng cậu, “Dùng miệng cậu, từ từ ngậm lấy nó, đừng để hàm răng cắn phải, nuốt đến sâu trong cổ họng cũng không cho phép nôn ra, sau đó dùng lực mà hút.”

Hắn nói nghe có vẻ đơn giản, nhưng Tatsuya Abe căn bản không hiểu kỹ thuật ảo diệu bên trong. Phân thân lớn như vậy, chỉ cần ngậm một nửa đã khiến cậu buồn nôn không chịu nổi. Fujibayashi Rongu hết lần này đến lần khác cố tình cắm vào miệng cậu. Cậu há to miệng, nuốt không được khiến nước bọt theo quai hàm chảy xuống ướt cả thảm. Vừa mệt mỏi vừa nhục nhã, trong mắt Tatsuya Abe dần đóng đầy lệ, cậu phải làm thế nào đây?

Đúng lúc này, Fujibayashi Rongu rút phân thân ra khỏi họng cậu, nâng cầm cậu lên rồi lắc đầu, “Thật yếu đuối.”

“Tôi, tôi xin lỗi.” Tatsuya Abe nhịn khóc, nhẹ giọng nói.

“Về ngoài thực tâm thường, kỹ xảo lại kém, ngay cả khẩu giao cũng không làm nổi. Thế mà đòi nú giữ đàn ông?” Lời nói của Fujibayashi Rongu vừa cất lên thì đáy lòng Tatsuya Abe cũng vỡ vụn.

“Thế nhưng,” Fujibayashi Rongu cúi xuống hôn lên môi cậu, “Cơ thể cậu vô cùng đẹp đẽ. Đặc biệt là hậu huyệt co giãn linh hoạt, vừa chặt vừa nóng, quá mức câu hồn.” Tay hắn dọc theo lưng Tatsuya Abe một đường trượt xuống, khe khẽ luồn vào cúc hoa còn đang nhẹ nhàng khép mở. “Đây lại chính là chỗ buộc lòng nam nhân.”

Tatsuya Abe vẫn quỳ, Fujibayashi Rongu từ phía sau cắm vào. Mỗi lần đâm vào đều có thể chạm đến chỗ nhạy cảm của cậu, cậu không còn cách nào khác đưa tay che miệng mình. Động tác của Fujibayashi Rongu càng lúc càng dữ dội, biên độ lại lớn, chỉ dựa vào một cánh tay cậu căn bản không đủ để chống đỡ thể trọng mình. Tay cậu dần mềm nhũn, đành phải nằm úp sấp trên thảm.

Fujibayashi Rongu ôm lấy hông cậu, kéo hông cậu lên cao hơn, cố sức đưa đẩy về phía cậu. Động tác kéo dài vài lần liền khiến cho thân thể nhạy cảm của Tatsuya Abe đạt tới cao trào, bạch trọc bắn xuống thảm. Thế nhưng giờ phút này làm sao cậu còn quan tâm được đến những điều như thế. Cao trào qua đi để lại thân thể hư nhược nhưng không có thời gian nghỉ ngơi liền bị Fujibayashi Rongu kéo cậu ngồi lên người hắn. Tư thế này lại trở thành Tatsuya Abe chủ động cười lên người Fujibayashi Rongu.

“Cậu tới đi.” Fujibayashi Rongu xấu xa ra lệnh.

Tatsuya Abe nhịn xuống cảm giác thẹn thùng mà lay động thất lưng. Thân thể nhạy cảm nên dù chỉ động mấy cái vẫn kích thích cậu, cả người run rẩy. Cậu không kiềm chế nổi mà khóc thành tiếng, ra sức lắc đầu. “Không, không thể...”

“Thế lực thật kém.” Fujibayashi Rongu cong khóe miệng, đưa tay vuốt ve phân thân vừa mới bắn ra của cậu, tay kia ôm chặt hông cậu. Hắn bắt đầu tự mình động. Phân thân Tatsuya Abe mới mềm nhũn lại ngẩng đầu, một lần nữa bắn ra *** dịch trong suốt.

“Fujibayashi...”

Fujibayashi Rongu nắm chặt phân thân cậu, rướn người hôn một bên nhũ hoa của cậu. Khoái cảm dồn dập

khiến Tatsuya Abe liên tiếp hét lên nhưng phân thân bị Fujibayashi độc ác cầm lấy nên không thể đạt tới cao trào. Cậu chỉ có thể khó chịu mà vận vẹo thân thể. Cử động này không nghi ngờ gì khiến Fujibayashi càng gia tăng thích thú. Hắn đắm vào mỗi lúc một nhanh, cố gắng dùng sức. Rốt cuộc hai người cùng nhau đạt cao trào.

Tatsuya Abe tựa vào lồng ngực Fujibayashi Rongu, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắn, chậm rãi khôi phục hô hấp của mình.

Fujibayashi Rongu đưa tay vuốt tóc mai ẩm ướt vì mồ hôi của cậu, giọng khàn khàn hỏi, “Cậu nhớ tới tôi sao?”

Đích xác là có. Nhưng mà... Tatsuya Abe không biết trả lời thế nào. Người đàn ông này không thuộc về cậu, dù đã cùng đối phương ân ái đến ba lần nhưng cậu không hiểu chút gì về hắn.

“Tôi trước kia làm MB ở ST.”

ST? Tatsuya Abe giật mình ngẩng đầu lên.

“Cậu có phải đang khinh thường tôi?” Fujibayashi Rongu nhìn cậu, cười cười hỏi.

“Dĩ nhiên không phải.” Nếu như nói khinh thường nghề MB, chính mình lại mê luyện mà nằm dưới thân MB là thể loại gì?

“Cậu cũng không cần phải miễn cưỡng bản thân mà bắt mình nói dối.” Fujibayashi Rongu nhìn sâu vào mắt cậu, muốn từ trong ánh mắt mà phân biệt thật giả.

“Tôi không hề nói dối. Cũng sẽ không khinh thường anh.” Tatsuya Abe nhìn hắn, từ từ cúi đầu, “Tôi trước đây yêu mến một MB.”

“A?”

“Là thật.” Sợ Fujibayashi Rongu không tin, Tatsuya Abe thành thật thuyết phục, “Anh hẳn biết người ấy, anh ấy tên là Akimono.”

“Akimono ư?” Một loại dự cảm chắc thắng mười phần hiện ra khiến Fujibayashi Rongu không tự chủ mỉm cười, “Anh ta đúng là bạn tôi.”

Tatsuya Abe cúi đầu, “Bị anh ấy thu hút, có phải anh thấy tôi thật nực cười?”

“Tại sao? Mị lực của Akimono tôi biết rõ, cậu bị anh ta làm cho si mê cũng bình thường thôi.” Fujibayashi

nâng đầu cậu lên, ép buộc cậu nhìn vào mắt hắn, “Thật ra cậu cũng đáng yêu. Nếu không tôi đã chẳng chạy đến đây tìm cậu. Những ngày qua cậu có nhớ tới tôi sao?” Hắn lại chất vấn lần nữa.

“Tôi không biết.” Tatsuya Abe không thể cúi đầu, đành nghiêng mặt sang một bên hòng tránh ánh mắt của Fujibayashi Rongu. “Có một số chuyện tôi không dám nghĩ tới, cũng không muốn nói, lại không dám hỏi. Xin anh đừng ép tôi.” Quan hệ giữa cậu và Fujibayashi Rongu rốt cuộc là gì đây? Hai người chỉ thỉnh thoảng làm bạn tình, nếu không tại sao hắn lại ba lần bốn lượt lên giường với cậu? Đáp án ở ngay trước mặt, chỉ cần vươn tay ra liền hiểu rõ thế nhưng Tatsuya Abe nào dám vạch trần.

“Tôi biết rõ đáp án.” Fujibayashi Rongu giật giật người, vật chưa từng rút ra lại một lần nữa cứng lên. Tatsuya Abe nhẹ giọng rên rỉ nhưng tuyệt không phải bởi vì khó chịu.

“Thân thể của cậu nói cho tôi biết đáp án đó.” Fujibayashi vô cùng tự tin tuyên bố, “Một lần nữa.”

“Cậu có biết khi ngủ cậu giống như con tôm nhỏ, không hề nhúc nhích, thật đáng yêu.” Fujibayashi Rongu chống đầu, nói chuyện với cậu.

“Tôi không biết bộ dáng tôi ngủ thế nào.” Tatsuya Abe nói, “Có lẽ trước đây mẹ tôi bị suy nhược thần kinh, buổi tối không thể phát ra tiếng động. Khoảng thời gian tôi chăm sóc bà vì sợ bà giật mình tỉnh giấc nên tập thành thói quen khi ngủ sẽ không bao giờ cử động. Nhưng vì là chăm sóc bệnh nhân nên dễ dàng tỉnh giấc.”

“Vậy cậu có khả năng chăm sóc tôi ngủ không?” Fujibayashi Rongu nhìn cậu, chất vấn, trong ánh mắt để lộ nét ngây ngô trẻ con.

Tatsuya Abe đương nhiên không cách nào kháng cự ánh mắt này, gật đầu ưng thuận.

Cậu có chán bông nhưng vì một thời gian rồi không lấy ra phơi nắng nên căn bản không thể sử dụng. Hai người đàn ông cao lớn nằm chung một chăn rất chật chội. Ban đêm vì sợ Fujibayashi Rongu sẽ lạnh, Tatsuya Abe nhường phần lớn chăn cho hắn. Trải qua một đêm trong căn nhà trọ cũ nát đối với người đàn ông này khẳng định đã là ủy khuất rất lớn, nếu như để hắn cảm lạnh, lương tâm cậu sẽ càng bất rứt.

Người đàn ông này lúc ngủ và lúc thức hoàn toàn là hai con người khác biệt. Khuôn mặt khô ngô xuất chúng không chút đề phòng. Tatsuya Abe còn nhớ rõ, sau khi ân ái lần đầu tiên, bởi vì giường quá nhỏ mà Fujibayashi Rongu đuối cậu xuống giường. Để cho người này được ngủ thoải mái, cậu nhẹ nhàng bò ra khỏi chăn, mặc quần áo rồi tựa vào vách tường mà ngủ gật.

Đến nửa đêm, bỗng nhiên nghe được tiếng động, Tatsuya Abe mở mắt, thấy Fujibayashi Rongu vươn tay ôm lấy cậu, trách cứ, “Tại sao lại ngủ ở đây?”

“Chăn quá nhỏ, tôi sợ anh lạnh.” Tatsuya Abe nghiêm túc trả lời.

“Ngu ngốc. Cậu thế này cũng không bị cảm lạnh sao?”

“Tôi có mặc quần áo.” Tatsuya Abe giải thích, bất quá sau khi nhìn ánh mắt phản đối của Fujibayashi Rongu lập tức theo thói quen xin lỗi, “Xin... xin lỗi.”

“Lấy thêm chăn ra đi.”

“Nhưng sẽ có mùi, một tháng rồi tôi chưa đem chăn đi phơi nắng.”

Fujibayashi Rongu lấy chăn đắp cho cả hai, “Không lấy thì thôi, đắp cái này đi, tôi ôm cậu ngủ.”

“Nhưng như vậy bất tiện, anh không quen.”

Fujibayashi Rongu nhìn cậu, ôm trọn cậu trong lòng ngực, “Cậu đúng là đồ ngốc.”

Tatsuya Abe chớp mắt, không biết mình nói gì để bị mắng là ngu ngốc? “Tôi lấy chăn dự trữ ra đắp là được, anh đắp chăn này đi.”

“Không cần, như này được rồi.” Fujibayashi Rongu ôm chặt cậu, ép buộc cậu ngủ trong lòng mình, nhắm mắt lại.

“Vâng.” Mặc dù không biết Fujibayashi Rongu tại sao lại làm như vậy, Tatsuya Abe vẫn ngoan ngoãn vâng lời nhắm mắt lại, không nhúc nhích mà ngủ.

Thật là một kẻ nghe lời!

3. Chương 3

Nhà trọ của Tatsuya Abe quả thật rất nhỏ, Fujibayashi Rongu không rõ tại sao mình cùng ân ái, cùng đi vào giấc ngủ, lại còn muốn đối phương nấu cho mình ăn.

“Nếu tôi nhớ không lầm thì hôm qua cậu bán ra ở chỗ này phải không?” Những lời này khiến Tatsuya Abe đang bê tô súp miso trực tiếp ngã xuống.

“Cẩn thận một chút.”

“Anh Fujibayashi...” Dem tô súp nóng hầm hập đặt trước mặt Fujibayashi Rongu, Tatsuya Abe đỏ mặt oán

giận, “Có thể đừng nói những điều này ở đây không?”

Fujibayashi Rongu nhú mày, trái lại ngoan ngoãn im lặng. Bưng tô súp lên uống một ngụm, mặc dù chỉ toàn nguyên liệu đơn giản nhưng mùi vị cũng không tệ lắm. Tatsuya Abe nói có thể chăm sóc mẹ, xem ra cũng không phải nói dối.

“Quần áo của anh tôi đã giặt khô rồi, để ở đây nhé.”

Fujibayashi Rongu gật đầu, “Cảm ơn.”

Mọi thứ đều được sắp xếp hoàn hảo, Tatsuya Abe ngồi đối diện Fujibayashi Rongu, bưng chén lên, “Tôi ăn đây.”

Từ khi mẹ qua đời, hầu như chưa bao giờ có ai cùng ở nhà ăn cơm với cậu. Cảm giác này khiến cho cậu có phần cảm động.

“Cậu nấu rất ngon.”

“Anh thích thì tốt rồi, chẳng qua là bữa sáng đơn giản thôi.” Gãi gãi đầu, Tatsuya Abe có chút ngượng ngùng.

“Cậu nếu là phụ nữ nhất định sẽ trở thành người chủ gia đình tuyệt vời.”

“Bất quá đàn ông mà biết nấu ăn cũng không có gì đáng nói.” Tatsuya Abe tự giễu tự cười. Cậu tướng mạo tầm thường lại còn đi thích đàn ông.

“Đàn ông biết nấu ăn cũng tốt.” Fujibayashi Rongu ăn hết trong chén lại đưa cho hắn, “Có thể cho tôi thêm chứ?”

“Vâng.” Được Fujibayashi Rongu khen ngợi, Tatsuya Abe cảm thấy hãnh diện, tâm trạng lâng lâng.

Đây chính là cảnh tượng đẹp để bắt đầu một ngày mới.

Kể từ hôm đó, Tatsuya Abe thường xuyên gặp gỡ Fujibayashi Rongu. Có lúc bọn họ sẽ đến nhà hàng cao cấp ăn cơm, có khi lại đến khách sạn. Fujibayashi Rongu ngẫu nhiên đến nhà trọ của cậu, mang theo rượu vang đắt tiền phối với đồ nhắm cậu làm. Bọn họ đôi khi như bạn bè nói chuyện phiếm, đương nhiên phần lớn thời gian đều là ân ái.

Kĩ thuật của Fujibayashi Rongu là hạng nhất, được huấn luyện trong thời gian dài, bản lĩnh yêu đương của Tatsuya Abe cũng hoàn toàn được khai phá. Vô luận là ngâm sâu trong cổ họng, dùng miệng khiến

Fujibayashi Rongu bán tinh hoặc chủ động uốn éo thân mình cười lên. Thỉnh thoảng cậu còn để hân vui đùa một chút SM, đóng các loại vai trong trò chơi tình yêu. Dù cảm giác xấu hổ vẫn còn nguyên nhưng chỉ cần hân yêu cầu, Tatsuya Abe đều làm theo.

Tatsuya Abe biết rõ Fujibayashi Rongu đã từng làm MB, theo lý thuyết thì mình cần phải trả tiền cho hân, có lẽ còn cần cả những quà tặng đắt giá nữa? Fujibayashi Rongu cười cậu cái gì cũng thích dùng tiền để giải quyết mà thực chất cũng đâu phải là người có tiền. Vì vậy mỗi lần Fujibayashi Rongu đến nhà, cậu sẽ nấu những món hân thích ăn. Ngoài ra, trước mặt Fujibayashi Rongu cậu không dám tự đưa ra quyết định gì vì sợ người kia mất hứng, cậu lại càng không muốn tự rước lấy nhục.

Về phần mê luyến với Akimono thì mỗi ngày trôi qua lại càng ít đi. Cho dù có nhớ tới thì người đàn ông ấy với cậu cũng giống như một ngôi sao phía xa, không bao giờ tồn tại trong thế giới của cậu.

Thứ bảy Fujibayashi Rongu hẹn cậu cùng ăn cơm. Tuy rằng công việc chưa hoàn thành nhưng cậu lại không muốn để hân chờ. Cậu định đem phần việc chưa hoàn thành về nhà, đến lúc có thời gian rảnh sẽ xử lý nó.

Nói là hai người cùng nấu ăn nhưng thực chất tất cả đều do cậu nấu, Fujibayashi Rongu đóng vai trò khen ngợi và tán thưởng, đôi khi nhắc cậu nhớ hân thích ăn cái gì. Tatsuya Abe về nhà liền bắt đầu bận rộn. Muốn đi ăn nhà hàng sang trọng bằng tiền của mình căn bản cậu không đủ sức chi trả, để Fujibayashi Rongu hết lần này đến lần khác thanh toán lại quá vô lí. Để báo đáp lại việc hân đến nhà trọ đơn sơ của mình, cậu tự tay nấu nướng. Cũng may là Fujibayashi Rongu sẽ vui vẻ bằng lòng, còn khoe khoang mình có thể làm được cái gì ngon.

Thời gian hẹn sắp đến gần, Fujibayashi Rongu đột nhiên gọi điện thoại đến, hỏi liệu hân có thể mang theo một người bạn tới không?

Tuy chỉ là câu hỏi nhưng đối với Tatsuya Abe lại là mệnh lệnh cần chấp hành. Đồ ăn không đủ ba người ăn nên cậu lòng như lửa đốt cầm lấy ví tiền ghé qua siêu thị mua thêm cá cùng rau chân vịt, định làm cá nướng và sa lát rau chân vịt.

Chờ cậu thở hồng hộc chạy về cũng vừa qua thời gian hẹn một chút. Cậu đầu đầy mồ hôi quả nhiên thấy Fujibayashi Rongu đứng trước cửa vẻ mặt nóng vội, không ngừng nhìn đồng hồ. Bên cạnh hân còn một người cậu không tưởng tượng nổi, Akimono.

“Xin lỗi, tôi về muộn. Bởi vì vừa đi mua thêm ít đồ, vô cùng xin lỗi.” Tatsuya Abe cúi đầu, không ngừng nhận lỗi.

“Trước mở cửa đón khách đã chứ.” Fujibayashi Rongu nghiêm mặt nhắc nhở cậu.

“A, thật xin lỗi.” Tatsuya Abe run tay mở cửa, tâm sợ hãi, chết chắc rồi, đã làm hân mất hứng.

Akimono nét mặt không đổi nhìn hai người rồi đi theo vào cửa, bỗng nhiên cười khúc khích, “Anh nói dẫn tôi đi gặp một người, là cậu ấy sao?”

“Không được sao?” Fujibayashi Rongu nhú mày, vẻ mặt khiêu khích, “Các người cũng đâu phải tình nhân?”

Tatsuya Abe mở cửa, để đồ ăn vào phòng bếp, lời nói của Fujibayashi Rongu cậu nghe rất rõ. Trong tích tắc, sắc mặt cậu trắng xanh, không biết trả lời thế nào.

Cậu biết Akimono và Fujibayashi Rongu là bạn tốt. Thế nhưng Akimono đến nhà cậu, thật không hiểu Fujibayashi Rongu trong bụng đang suy tính gì? Chẳng qua muốn giới thiệu mình với bạn? Loại khả năng này so với trái đất quay quanh mặt trăng còn thấp hơn. Chẳng lẽ để cười nhạo mình? Tay Tatsuya Abe nắm chặt, liều mạng xét xem bản thân có chỗ nào phạm lỗi, khiến Fujibayashi Rongu không thoải mái? Hắn muốn gì được đó, vì sao lại đối xử với cậu như vậy?

Có lẽ nghĩ nhiều cũng vô ích. Cậu căn bản đoán không ra dụng ý của Fujibayashi Rongu. E rằng người đàn ông này thật sự chẳng có dụng ý gì, chỉ là muốn mời bạn đến, không hề quan tâm tới suy nghĩ của cậu, càng không nghĩ xem làm vậy có khiến cậu khó xử hay không.

Dù vậy, Tatsuya Abe không cách nào tỏ ra bất mãn với hắn. Giữa bọn họ chẳng phải là quan hệ gì, chẳng qua cùng nhau làm tình hết lần này đến lần khác. Thậm chí cậu ngay cả tiền còn không trả nổi, có tư cách gì mà oán giận? Chẳng qua trong ngực vẫn có nỗi bi ai không biết từ đâu mà tới.

Rót nước, Tatsuya Abe trầm tư suy nghĩ. Cậu rót hai chén trà bưng lên cho khách.

“Xin lỗi vì khiến hai người đợi lâu. Đồ ăn lập tức xong ngay, chỉ là chút đồ ăn thường ngày, xin thứ lỗi.”

“Vất vả rồi.” Fujibayashi Rongu nghĩ một đằng nói một nẻo, khẩu khí khách sáo nhưng không có nửa điểm cảm kích.

Tatsuya Abe cầm khay ủ rũ quay về phòng bếp, quả nhiên hắn đang tức giận. Cậu cũng không cố ý về trễ, rõ ràng Fujibayashi Rongu đột nhiên thông báo mời bạn. Thế nhưng trông thấy khuôn mặt lạnh nhạt của Fujibayashi Rongu, cậu nào dám giảng đạo lý, chỉ mong thần linh phù hộ cho hắn nhanh nguôi giận là tốt rồi.

Chờ bóng Tatsuya Abe khuất, Fujibayashi Rongu dương dương đắc ý nhìn Akimono, “Thế nào? Tôi dạy thật giỏi nha! Có đúng là rất ngoan ngoãn không?”

Akimono nhấp một ngụm trà, nhìn chung quang, không thèm đếm xỉa nói, “Anh thật vô vị.”

“Tôi cố ý không nói cho cậu ta biết anh tới, mãi đến khắc cuối mới báo cho cậu ta phải làm đồ ăn của ba người. Anh xem cậu ta chạy đôn chạy đáo chật vật như vậy, nhưng vẫn không có dũng khí oán hận.” Fujibayashi Rongu phớt lờ Akimono hồ hững mà tiếp tục khoe khoang, “Trước đây cậu ta còn mê luyện anh muốn chết, bây giờ lại hoàn toàn thích tôi. Anh còn không nhận thua?”

Đối với Fujibayashi Rongu dương dương tự đắc, Akimono cười mỉa mai, “Tôi khi nào thì chơi loại đánh

cuộc nhàm chán này với anh? Là anh tự biên tự diễn mà thôi. Huống chi tính cách Tatsuya Abe trời sinh đã vậy, cậu ấy không dám oán giận anh vì cậu ấy hiền lành nhu nhược, hoàn toàn chẳng phải cậu ấy yêu anh. Cậu ta từng nói yêu anh sao? Tôi xem anh căn bản là tự mình đa tình.”

Bị nói đúng tim đen, Fujibayashi Rongu then quá hóa giận, “Chúng tôi ngày nào chả lên giường với nhau, anh có biết cậu ta ở trên giường ngoan ngoãn thế nào không?”

“Anh quên rằng trước kia anh làm nghề gì ư?” Akimono lạnh lùng nhìn hấn, “Nếu cùng anh lên giường nghĩa là yêu anh, vậy những người kia đều yêu anh sao? Huống hồ nếu tôi nhớ không lầm, anh không phải nói cậu ta vì trước kia thất tình mà tùy tiện tìm một người đàn ông qua đêm sao? Nói cách khác, nếu như người đàn ông đêm đó không phải anh thì cũng là một người nào đó, bây giờ nói lời này hấn cũng là người khác. Vậy tại sao anh khẳng định tự nhận mình mị lực hơn người? Chả liên quan.”

Fujibayashi Rongu bị Akimono liên tiếp giáo huấn, một câu cũng không phản bác được, tức giận nhưng cũng chỉ có thể ra sức uống trà.

Akimono cũng chậm rãi uống trà. Đúng lúc ấy Tatsuya Abe từ phòng bếp bước ra, mang từng món bày lên bàn ăn, Akimono hướng cậu cong cong khóe miệng, gạt đầu, “Vắt vả cho cậu rồi.”

“Không có gì.” Ai có thể cản được nụ cười tủm tỉm kia? Tatsuya Abe đỏ mặt, “Chẳng qua chỉ là chút thức ăn bình thường, không biết có khách tới, không biết có hợp khẩu vị anh không?”

“Tôi không kén ăn.”

“Vậy là tốt rồi.” Tatsuya Abe có chút yên tâm, lén nhìn Fujibayashi Rongu một cái. Người kia không những xụ mặt còn nhìn cậu chăm chăm, khiến cậu bị dọa sợ, vội vàng trốn vào phòng bếp.

“Tôi thấy cậu ta vốn không yêu anh, cậu ta sợ anh.” Akimono hả hê, đổ thêm dầu vào lửa.

Sắc mặt Fujibayashi Rongu khó coi tới cực điểm.

“Buông tha đi.” Akimono để ly xuống, cầm lấy điều thuốc lá lại nhớ tới đây là nhà người khác nên cố nén cơn thèm thuốc. “Tán tỉnh người đàn ông thành thật đến vậy cũng không thể coi là có bản lĩnh. Anh hấn nên đi giáo huấn những kẻ ghê gớm hơn chút, để cho nam nhân cao ngạo cũng phải cúi đầu. Như vậy mới có tính thách thức. Tatsuya Abe không hợp với anh đâu.”

“Nam nhân cao ngạo? Đang nói tới Matsuyama sao?” Fujibayashi Rongu không khách khí mà châm một điều thuốc, công khai chỉ rõ mình là chủ nhân ở đây. “Tôi muốn giáo huấn hấn, cậu sẽ đồng ý?”

“Anh nghĩ hấn sẽ chấp nhận sao?” Akimono cười cười, ánh mắt lại lạnh như băng, “Vội lại, trí nhớ anh càng ngày càng kém. Hấn là của tôi!”

“Tôi biết rõ Matsuyama của anh, tôi cũng biết hẳn say mê anh. Hẳn tất nhiên là không đồng ý. Nhưng anh cũng khỏi cần trước mặt tôi khoe khoang chiến tích.” Fujibayashi Rongu đem gạt tàn thuốc vào gạt tàn, phìền muộn nói.

Akimono không nói nữa, vẻ mặt như đang suy nghĩ, nhìn tất cả đã được chuẩn bị xong xuôi. Tatsuya Abe đứng một bên dè dề dặt dặt mời bọn họ ăn cơm.

Đang ăn thì Fujibayashi Rongu tâm tình không tốt mà xụ mặt uống rượu. Tatsuya Abe muốn khuyên hẳn uống ít một chút nhưng không dám mở miệng, đành lo lắng nhìn hẳn. Ba người ăn bữa tối trong không khí cực kì trầm mặc, thập phần gượng gạo.

Uống hết rượu vang mang theo, Fujibayashi Rongu đứng lên, “Hôm nay tôi hơi mệt, về trước.” Nói xong nhìn Akimono, ý nói anh là khách tôi mang tới, mau về cùng tôi.

Akimono đứng lên, “Tôi vẫn còn có vài lời muốn nói với Tatsuya, anh mệt thì về đi.”

Fujibayashi Rongu nhìn Akimono một cái, lại quay đầu nhìn Tatsuya Abe, mặt đen thui đi tới cửa mang giày.

Tatsuya Abe vội vàng đứng lên đuổi theo, “Anh, anh phải về thật sao.”

“Tôi đã nói là tôi hơi mệt.” Fujibayashi Rongu cúi xuống buộc dây giày, vì men rượu mà có chút không lão đảo.

Tatsuya Abe vội vã đỡ hẳn đứng thẳng, sau đó ngồi xổm thay hẳn buộc dây giày. Vẻ mặt van xin mà nhìn hẳn, nói, “Về trễ là lỗi của tôi, xin anh đừng tức giận, tha thứ cho tôi lần này!”

“Tôi đã nói là hơi mệt!” Fujibayashi Rongu nhìn dây giày, nói tiếng cảm ơn không chút thành ý rồi kéo cửa đi ra ngoài.

Tatsuya Abe nhìn hẳn, buồn bã cúi đầu, suýt nữa thì khóc lên. Bỗng nhiên nhớ tới trong phòng còn có khách, vội vã trở về, miễn cưỡng cười với Akimono, “Xin lỗi, để anh chê cười.”

Akimono nhú mày nhìn cậu, “Tatsuya tại sao không tìm một người nam nhân tốt mà yêu?”

“A?”

“Không phải đã nói là cậu phải đi tìm một nam nhân tốt sao? Đồng tính luyến ái cũng có thể tìm một người thành thật mà bầu bạn chứ?” Akimono nghiêm nghị nhìn cậu, không chút khách khí mà trách móc. “Vì sao luôn bị về ngoài anh tuần cùng hoa ngôn xảo ngữ mê hoặc? Fujibayashi Rongu không nói cho cậu biết trước đây hẳn làm nghề gì sao? Vì sao hết lần này đến lần khác giẫm lên vết xe đổ, mê luyến MB?”

Fujibayashi Rongu căn bản không đáng tin, chẳng lẽ cậu còn không biết?”

Đối mặt với chỉ trích cay nghiệt của Akimono, Tatsuya Abe hổ thẹn muốn độn thổ, ngoại trừ xin lỗi cũng không nói được lời nào khác.

“Cậu không phải xin lỗi tôi, người cậu cần xin lỗi chính là cậu. Trước đây khi quen Tatsuya Abe tôi đã nói, mặc kệ tướng mạo bình thường nhưng cậu vẫn có những ưu điểm của cậu, tính cách lương thiện lại vô cùng dịu dàng. Cậu rõ ràng có thể tìm nam nhân tốt, tại sao cứ phải là bạn tình một đêm Fujibayashi Rongu, cứ thế bị hắn mê hoặc?” Akimono thở dài, đưa tay vỗ vai cậu, “Sớm rời xa hắn đi, người đàn ông này không hợp với cậu.”

Tatsuya Abe hiểu rõ Akimono nói không sai. Từng câu từng từ của Akimono như búa tạ nặng nề đánh vào tâm cậu. Fujibayashi Rongu thật sự sẽ không đối tốt với cậu, cuối cùng cũng sẽ vứt bỏ cậu. Thế nhưng vì lẽ gì cậu không cam tâm mà nhớ đến hắn? Chẳng qua hy vọng thỉnh thoảng có thể gặp hắn, cùng hắn trò chuyện, cho dù không ân ái, thật sự không thể sao?

“Tôi... Tôi với hắn... một yêu cầu cũng không có. Chỉ là đôi lúc cũng muốn gặp hắn mà thôi.” Tatsuya Abe ngẩng đầu nhìn Akimono, ánh mắt ngập tràn khổ sở, “Như vậy cũng không được sao?”

Akimono thở dài, “Cậu yêu hắn?”

Yêu? Từ này khiến Tatsuya Abe cực kì hoảng sợ. Cậu vội vã phủ nhận, “Tôi không có. Tôi không thể yêu hắn, tôi sao có thể yêu hắn?”

Thừa nhận nghĩa là cậu một lần nữa rơi vào địa ngục vô vọng, Tatsuya Abe dù thế nào cũng không dám nghĩ tới từ có ý nghĩa thâm sâu này. Cậu chết cũng không thừa nhận.

Akimono đốt điếu thuốc, nhìn cậu, bỗng nhiên dùng lực dứt khoát đem tàn thuốc ấn vào gạt tàn, “VẬU cậu cũng không cần thừa nhận.”

“Dạ?”

“Nếu như cậu hiểu bây giờ thế nào, vậy cậu cũng không cần thừa nhận cậu thích tên kia. Nếu tên kia cảm thấy đây chỉ là trò chơi, chẳng qua giống như đánh một ván bài, như vậy chỉ cần cậu không nói ra thì hắn cũng không cách nào thắng. Miễn là trò chơi này vĩnh viễn không kết thúc, không phân thắng bại thì hai người còn có thể chơi tiếp. Nhớ kĩ, ngàn vạn lần cũng không thể nói ra!”

Không thể nói, nhất định không thể nói! Tatsuya Abe nhắm mắt lại, tự thôi miên từng tế bào trong cơ thể mình. Hóa ra câu “Em yêu anh” không chỉ là bắt đầu của hạnh phúc ngọt ngào mà cũng có thể biến thành điểm kết thúc quan hệ giữa hai người.

Nhiều ngày đã trôi qua kể từ khi Akimono rời đi, Fujibayashi Rongu chưa hề lộ diện. Tatsuya Abe đôi lúc

cũng nghĩ có phải người đàn ông này đã từ bỏ trò chơi rồi? Có lúc suy nghĩ một chút lại dâng lên đau đớn khiến cậu muốn khóc lên. Nhưng ngoại trừ chờ đợi, cậu căn bản chẳng còn cách nào khác.

Khoảng một tuần sau, cậu từ công ty tan ca về nhà. Lúc ngồi trên tàu điện ngầm, đột nhiên nhìn thấy ngoài cửa sổ có bóng lưng một người cực kì giống Fujiabayashi Rongu. Trong tích tắc, Tatsuya Abe có loại kích động muốn nhảy ra đuổi theo. Cửa tàu điện ngầm rất nhanh mở ra, bóng lưng kia lướt qua. Tatsuya Abe nắm chặt hai tay, cả người run rẩy.

Về đến cửa nhà lại lần nữa thấy Fujiabayashi Rongu hút thuốc, dùng cảm giác chết đi sống lại để hình dung tâm trạng lúc này của cậu cũng không phải là cường điệu.

“Anh, anh đến rồi. Đã chờ rất lâu sao?” Tatsuya Abe biết giọng của mình cũng đều phát run.

Fujiabayashi Rongu nhìn cậu không nói lời nào, ánh mắt không hề thân thiện.

“Tôi, tôi mở cửa.” Tatsuya Abe lấy chìa khóa ra, nhanh chóng mở cửa mời hắn vào trong.

“Không cần,” Fujiabayashi Rongu đóng cửa lại, “Đi theo tôi.”

“Thế nhưng...” Chính bản thân còn đang mặc tây trang, trên tay còn cầm một đồng tài liệu để tặng ca.

“Nhanh lên.” Fujiabayashi Rongu không kiên nhẫn, nhíu mày.

“Vâng, tôi biết rồi.” Tatsuya Abe thôi giãy giụa, ngoan ngoãn ngồi vào xe hắn. Tuy rằng không biết hắn sẽ mang mình đi đâu, thế nhưng hơn cả cảm giác lo lắng không biết chuyện gì sẽ xảy ra, có thể gặp lại Fujiabayashi Rongu khiến cậu càng vui sướng.

Xe phóng đi, Fujiabayashi Rongu không nói một lời. Khi xe dừng lại ở một khu biệt thự sang trọng mới nói, “Xuống xe.”

Tatsuya Abe lòng tràn đầy sợ hãi đứng đó, vẻ mặt lúng túng.

Fujiabayashi Rongu hạ cửa kính xe xuống, ném cho cậu một xâu chìa khóa. “Lầu 27, khu B.”

“Đó là?”

“Nhà của tôi.” Sau khi bỏ lại những lời này, Fujiabayashi Rongu lái xe xuống tầng hầm.

Fujiabayashi Rongu sao lại mang mình tới nhà hắn? Tatsuya Abe miệng lưỡi khô nhưng cổ nuốt nước bọt.

Cầm chìa khóa trong tay cũng không dám mở cửa. Cậu không có sự cho phép của chủ nhân, sao có thể tùy tiện vào nhà? Thế nhưng Fujibayashi Rongu ném chìa khóa cho cậu, không phải muốn cậu đi vào sao? Nhớ đâu không phải? Làm thế này ngộ nhỡ khiến hấn mất hứng.

Khi Tatsuya Abe bận suy nghĩ lung tung, Fujibayashi Rongu đã đi tới. Thấy cậu vẫn còn sững sờ đứng trước cửa, hung hăng lườm cậu một cái, “Ngay cả cửa cũng không mở nổi?”

Đây đâu phải nhà tôi, sao có thể làm vậy? Nhưng Tatsuya Abe nào dám phản bác, không thể làm gì khác là tùy tiện nhận lỗi. “Tôi rất xin lỗi.”

Fujibayashi Rongu lấy chìa khóa trong tay cậu mở cửa. Bảo vệ rất lễ phép chào hỏi Fujibayashi Rongu, “Fujibayashi Rongu tiên sinh, về nhà sao?” Hấn không trả lời mà bước thẳng vào thang máy.

Fujibayashi Rongu kéo Tatsuya Abe vào thang máy, ngẩng đầu nhìn lên bảng điện tử rồi nói một câu, “Cậu ngốc như vậy, thật không biết có chỗ nào tốt đẹp.”

“Đúng vậy.” Tatsuya Abe biết hấn nói không sai, tự ti cúi đầu.

Fujibayashi Rongu vươn tay ra nắm quai hàm cậu, ép cậu phải ngẩng đầu lên.

Khoảng cách quá gần khiến Tatsuya Abe tưởng mình sẽ bị hôn, trái tim cậu bắt đầu đập loạn không tiết tấu. Thế nhưng ánh mắt đối phương lại hung ác như muốn đánh người, khiến cậu có chút sợ hãi.

Thang máy “đỉnh” một tiếng, chẳng có chuyện gì xảy ra, Fujibayashi Rongu buông cậu ra rồi đi khỏi thang máy.

Tatsuya Abe thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng có chút thất vọng khó giải thích.

Fujibayashi Rongu dùng chìa khóa mở cửa, trong phòng xa hoa lộng lẫy khiến Tatsuya Abe bị dọa không ít. Nhà cậu so với nơi này quả thật là ổ chó cũng không bằng. Fujibayashi Rongu gỡ xuống chìa khóa dự phòng, trao vào tay cậu, “Cậu dọn đến đây đi.”

Dọn, đến đây? Tatsuya Abe trừng mắt, sợ hãi lùi lại phía sau, “Nhưng, thật sự...”

“Tôi không muốn nhắc lại.” Fujibayashi Rongu phẩy tay một cái, vẻ mặt mất kiên nhẫn.

Hai người tuy rằng thường xuyên ăn cơm, làm tình. Nhưng ngoại trừ phòng của Tatsuya Abe cũng là khách sạn cao cấp. Đây là lần đầu tiên Tatsuya Abe đến nhà Fujibayashi Rongu.

Dọn đến đây nghĩa là khoảng cách giữa cậu và Fujibayashi Rongu lại kéo gần một chút. Những ngày qua

không nhìn thấy người đàn ông này, thấp thỏm lo âu được mất, thậm chí là thương tâm tuyệt vọng dày vò trái tim cậu. Biết mình cùng người ta sống trong cùng một thành phố, một cảm giác an tâm vô hình nảy sinh trong cậu. Tatsuya Abe thật sự cảm kích khi Fujibayashi Rongu dẫn cậu về nhà.

Thế nhưng ở lại thì không thể. Từ nhà mình dọn vào đây, cậu tất nhiên sung sướng vô hạn. Nhưng cậu biết sớm muộn cũng có một ngày cậu phải dọn khỏi đây, khi đó cậu sẽ thế lương cô tịch biết chừng nào? Lục phủ ngũ tạng nhất định sẽ vỡ thành nhiều mảnh. Phải chăng nếu không chuyển đến đây, cậu có thể tránh khỏi loại đau khổ ấy?

“Thật, thật xin lỗi. Tôi không dám.” Tatsuya Abe cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Fujibayashi Rongu. Cậu chết cũng phải quyết tâm nói ra.

“Cậu nói gì?” Fujibayashi Rongu cao giọng.

“Tôi, tôi không thể cầm chiếc chìa khóa này, cũng không thể tới.”

Tatsuya Abe bị đẩy mạnh xuống sàn nhà, cậu lấy dũng khí ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt hung hăng của Fujibayashi Rongu, “Cậu không nghe lời tôi?”

Tatsuya Abe dĩ nhiên không dám. Thế nhưng hơn cả nỗi sợ hãi lúc này, cậu sợ còn sợ ngày mà cậu phải dọn đi hơn.

“Xin lỗi..., xin anh tha thứ cho tôi.”

“Cậu đang đùa tôi hả?”

Fujibayashi Rongu tức giận túm cổ áo cậu, giơ bàn tay cao lên, Tatsuya Abe nghĩ sẽ bị đánh, theo bản năng nhắm mắt lại. Đợi một lát cũng không thấy đau đón hạ xuống.

Fujibayashi Rongu dùng sức đẩy cậu ra, bước qua người cậu, ngồi trên ghế hút thuốc, tự giễu, “Quả nhiên đến giờ cậu vẫn còn yêu tên Akimono kia.”

Tatsuya Abe ôm chặt cơ thể, không dám nói năng lộn xộn.

“Tên kia rốt cuộc có cái gì tốt, vì sao lại yêu hắn?” Fujibayashi Rongu đặt câu hỏi nhưng lại giống như tự chất vấn bản thân.

Nguyên nhân si mê Akimono, Tatsuya Abe cũng không nhớ nữa. Có chăng là loại sùng bái rồi tiện đà sinh ra mê luyến. Người nam nhân kia đẹp như vì sao, cho dù lạnh lùng cũng khiến người khác muốn kết giao. Cậu lại không có một ưu điểm nào, so với Akimono giống như hai người ở hai thế giới song song. Giống như biết rõ sẽ bị ngọn lửa nóng rực thiêu cháy nhưng vẫn quên mình mà muốn hòa vào ngọn lửa ấy, mong

muốn được cảm nhận sự ấm áp trong dù chỉ trong chốc lát.

Nhưng những cảm giác ấy sớm đã biến mất. Hiện giờ chỉ còn lại ý niệm ở chung cùng Fujibayashi Rongu, Tatsuya Abe biết rõ thời gian này hữu hạn thế nhưng cậu vẫn ích kỉ mà mong muốn nó có thể kéo dài thêm một chút.

Fujibayashi Rongu hút xong ném đầu lọc vào gạt tàn thuốc, đi tới trước mặt Tatsuya Abe ngồi xổm xuống, “Chúng ta cùng chơi một trò chơi nhé.”

Tatsuya Abe chớp mắt, không dám nói lời nào.

Fujibayashi Rongu kéo cậu đứng dậy rồi đẩy cậu ngã vào ghế sa lon. “Đã yêu Akimono như thế, vậy có lẽ cũng coi tôi là hân cùng làm tình, muốn gọi tên hân lúc cao trào phải không? Muốn hân nhìn cậu ở trên giường tự mình uốn éo thân thể *** đang phải không? Tôi có thể chụp ảnh hộ cậu rồi gửi cho hân.”

“Không được...” Tatsuya Abe liều mạng giãy giụa, Fujibayashi Rongu xé áo sơ mi cậu rồi lấy nó trói chặt hai tay cậu, lột quần cậu để lộ cặp mông trần. Sau đó hân cầm điện thoại bắt đầu chụp hình.

“Fujibayashi Rongu tiên sinh...” Tatsuya Abe vặn vẹo cơ thể, mong có thể chạy trốn, lệ rơi đầy mặt mà khổ sở van xin.

Nhưng Fujibayashi Rongu không quan tâm, đem cậu lật lại, tiếp tục chụp ảnh. Hân đưa tay thô lỗ khuếch trương mấy cái liên tục tiếp cầm vào, vừa ra sức đẩy vào vừa chụp ảnh.

Tatsuya Abe khóc thành tiếng, khoái cảm cùng thẹn thùng nhục nhã khi để người khác chứng kiến bộ dạng này làm cậu bắn ra. Fujibayashi Rongu chụp lại chỗ cậu bắn tinh, xuất ra trong cơ thể cậu. Sau đó hân rút phân thân ra, chụp lại hậu huyết đang chảy ra bạch trọc rồi mới thu hồi điện thoại.

“Độ phân giải cao, chụp cũng thật rõ nét.”

Tatsuya Abe hai tay che mặt, nhẹ giọng thút thít, “Tại sao anh lại làm vậy?”

“Cho dù không thích tôi, cũng vì đùa bỡn của tôi mà bắn ra, cậu *** đang như vậy có muốn Akimono biết không?” Fujibayashi Rongu cời trói cho cậu, “Nếu không muốn thì ngoan ngoãn nghe lời tôi.”

“Anh muốn tôi làm gì đây?”

“Mau mau mà quên hân đi, yêu tôi,” Fujibayashi Rongu ôm eo cậu, ở trên môi cậu hôn một cái, “Nếu cậu làm được, mấy tấm hình này tôi sẽ không để ai xem được.”

“Tôi yêu anh có ích lợi gì?” Tatsuya Abe bị ai nhìn hắt, “Tôi rất bình thường, cũng rất nghèo. Anh cần bản sẽ không muốn tình nhân giá rẻ như tôi, tại sao nhất định phải làm vậy?”

“Có cần tình nhân giá rẻ không là chuyện của tôi.” Fujibayashi Rongu lại tách hai chân cậu ra, một lần nữa cắm vào, đung đưa thân thể nói, “Nếu loại tầm thường như cậu cũng giữ không xong, lòng tự trọng của tôi sẽ tổn thương!”

Đây rõ ràng là câu trả lời trung thực đến đáng sợ. Tatsuya Abe nhắm mắt lại, không khổng chế được lệ tràn khỏi mi mắt. “Tôi sẽ không yêu anh.” Chính bởi đáp án này, tấm ảnh cậu mở rộng hai chân bị Fujibayashi Rongu ấn nút “Gửi đi”.

4. Chương 4

Vừa có cuộc gọi nhớ! Tatsuya Abe lấy điện thoại ra, nhìn dãy số, đúng là Fujibayashi Rongu gọi tới, thời gian là nửa tiếng trước.

Vừa rồi ở phòng họp, điện thoại lại để trong ngăn kéo, nửa giờ sau cậu mới quay về được, chắc người kia sẽ lại tức giận. Tatsuya Abe chạy ra hành lang gọi cho Fujibayashi Rongu, “Xin lỗi, vừa rồi đang họp nên không thể nghe máy được.” Vừa nói xong câu đó, đối phương đã dứt khoát cúp máy.

Tatsuya Abe thở dài, tức giận thật rồi. Đàn ông gì mà não nhỏ như con mắt ý! Nếu mặc kệ, hẳn thực sự sẽ giận dữ đến mấy ngày. Tính cách vừa tùy hứng vừa ích kỷ, nhưng lại thêm một chút trẻ con dễ thương. Đối với Fujibayashi Rongu, cậu không cách nào cự tuyệt, cứ nuông chiều hẳn vô điều kiện.

Lần trước tới nhà hắn, thực sự bị hắn chinh phục. Chỉ vì có chết cũng không đồng ý thích hắn, không dọn sang nhà hắn ở mà hắn dùng đủ loại cách thức lôi kéo cậu ân ái. Khiến cậu dằn vặt giữa biên giới của đau đớn và vui sướng. Điều khiến cậu lo lắng chính là Fujibayashi Rongu chụp lại toàn bộ quá trình hai người ân ái rồi gửi cho Akimono. Mặc dù Akimono không phải là loại người mặt dày mà truyền bá những thứ này, thế nhưng ý nghĩ bị kẻ thứ ba nhìn thấy tất thấy khiến cậu nhục nhã hổ thẹn đến cực điểm.

Do dự một chút, Tatsuya Abe gọi lại cho Fujibayashi Rongu, một hơi xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi. Tôi không nhận điện thoại của anh đều là tôi sai, xin anh tha thứ cho tôi.” Sau đó lại tiếp tục nhận lỗi.

Lời nói nhũn nhặn, khép nép dường như khiến người đàn ông cao cao tại thượng kia đỡ tức giận một chút. Lần này Fujibayashi Rongu không cúp máy nữa, chờ cậu nói xong thì lạnh nhạt trả lời một câu, “Vậy cậu đã chuẩn bị tâm lý chịu trừng phạt chưa?”

Trừng phạt, lại là trừng phạt. Tay Tatsuya Abe đang nắm điện thoại run lên một cái. Bởi vì họp nên không thể điện thoại thật ra cũng chẳng phải lỗi của mình cơ mà? Nhưng, để Fujibayashi Rongu hết giận, cậu cũng chỉ có thể nhu nhược mà nhận lỗi.

“Vâng, đã chuẩn bị rồi.”

Bên kia điện thoại, Fujibayashi Rongu rớt cuộc cũng hài lòng mà cười rộ lên, ra vẻ nhân từ nói, “Tôi cũng sẽ không phạt cậu quá mức, chẳng qua muốn cậu nhớ kĩ bất luận là công việc hay kẻ nào, tôi là quan trọng nhất trong lòng cậu, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.”

Fujibayashi Rongu hoàn toàn hài lòng với thái độ ngoan ngoãn này, ngon ngọt mà mời gọi, “Tối nay đến nhà tôi. Dù sao mai cũng là ngày nghỉ, chúng ta có thể yên tâm mà ngủ thẳng đến bình minh. Làm thật kịch liệt một chút cũng chẳng sao.”

Rõ là đồ háo sắc, Tatsuya Abe đỏ mặt gật đầu, “Được.”

Fujibayashi Rongu hài lòng cúp điện thoại. Rốt cuộc nhẫn nhịn để đổi lấy yên bình, Tatsuya Abe không biết cậu còn có thể kiên trì đến bao lâu.

Cậu thở dài trở lại phòng làm việc, thấy các đồng nghiệp đều đang bận rộn. Với việc mình chạy ra ngoài gọi điện, cậu tự thấy xấu hổ vô cùng, cúi đầu trở về vị trí của mình, tự hứa phải chuyên tâm hoàn thành công tác. Mới nhập được vài số liệu vào máy tính thì điện thoại lại reo lên lần nữa. Tiếng chuông nhanh chóng làm ồn cả phòng, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm cậu bằng ánh mắt quở trách. Tatsuya Abe đỏ mặt vừa xin lỗi vừa cầm điện thoại chạy ra hành lang.

Fujibayashi Rongu ở bên kia nói, “Vừa rồi tôi quên không nói, lần trước cậu làm đồ hải sản rất ngon, hôm nay đến làm tiếp nhé.”

“Là sa lát hải sản à? Có phải có tôm nõn và hồ đào không?”

“Đúng rồi, tối nay làm món đó đi. Tôi rất muốn ăn.”

“Đã biết, tôi tan ca sẽ đi mua ngay.” Tuy làm có chút phức tạp thể nhưng nếu Fujibayashi Rongu muốn ăn, có thể khiến hắn vui vẻ, dù có phiền toái đến mấy Tatsuya Abe cũng không thêm để ý, “Còn muốn ăn gì nữa không?”

Fujibayashi Rongu suy nghĩ một chút, “Không có, chỉ muốn ăn hải sản do Tatsuya làm thôi.”

“Được rồi, nhất định sẽ làm cho anh.” Tatsuya Abe ngẩng đầu liếc mắt nhìn vào phòng, vội vàng nói, “Tôi phải cúp máy, bây giờ là giờ làm việc...”

“Công việc quan trọng hay tôi quan trọng?”

Đây thực chất không phải câu hỏi có hai lựa chọn, Tatsuya Abe trong lòng thở dài một cái, “Anh quan trọng.”

“Vây giờ qua đây luôn đi.”

“A?” Tại sao lại thành thế này? Hần nói vậy nhưng cậu làm sao mở miệng xin phép trưởng phòng đây?

“Vừa nói tôi quan trọng, hóa ra là nói dối.” Fujibayashi Rongu cười lạnh, khiến Tatsuya Abe lòng dạ rối bời. Nhưng cậu không thể nói lời xin nghỉ ra miệng được.

“Xin lỗi.”

“Hừ, biết ngay mà.” Fujibayashi Rongu nói xong trong lập tức cúp điện thoại.

Mặc dù rất muốn nhanh chóng quay lại làm việc, nhưng Fujibayashi Rongu tức giận cúp điện thoại khiến Tatsuya Abe tâm thần không yên. Trở lại chỗ ngồi nhưng không thể như lúc này tập trung tinh thần mà làm việc, cậu liên tục phạm lỗi. Rất muốn gọi lại nói lời xin lỗi, nhưng làm vậy cũng chính là bản thân tự thỏa hiệp, phải xin phép nghỉ. Lời này cậu không mặt mũi nào nói với trưởng phòng.

Cậu và Fujibayashi Rongu đâu phải vĩnh viễn, cậu nguyện ý vì tính tình bốc đồng của hắn làm bất cứ chuyện gì miễn là hắn cao hứng. Nhưng sau khi hai người chia tay, cậu còn phải sống nữa, cho dù thành loại giá áo túi cơm cũng nhất định phải sống. Cậu không thể mất việc. Tatsuya Abe đưa tay ôm mặt, hít một hơi thật sâu rồi lại nặng nề thở ra. Những tưởng tượng về tương lai hiện ra trong đầu khiến cậu nảy ra loại kích động muốn vứt đi hết thảy mà chạy đến bên Fujibayashi. Ép buộc đại não quên đi ý nghĩ hoang đường ấy, cậu cố nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, tập trung làm việc.

Đến lúc tan ca, tuy vẫn còn nhiều việc chưa hoàn thành nhưng Tatsuya Abe một khắc cũng không chậm trễ, chạy thẳng tới nhà Fujibayashi Rongu. Khi mua đồ trong siêu thị cũng không có thời gian nghỉ ngơi, mồ hôi trên trán không kịp lau, tuyệt nhiên không nhìn giá. Mua đủ nguyên liệu, cậu trả tiền rồi lại chạy vội tới nhà hắn.

Đi tới cửa nhà Fujibayashi Rongu, Tatsuya Abe hít sâu mấy hơi mới dám lấy dũng khí nhấn chuông cửa. Có thể khuôn mặt kia so với mọi ngày sẽ càng tức giận, Tatsuya Abe nhắc nhở chính mình, dù như vậy cậu cũng không thể lùi bước.

Đáng tiếc sự chuẩn bị tâm lý của Tatsuya Abe hoàn toàn vô dụng, nhấn chuông cửa nửa ngày không có ai trả lời. Fujibayashi Rongu không ở nhà, sự thật này khiến Tatsuya Abe dựa vào cánh cửa mà chậm rãi ngồi xổm xuống. Hai tay cầm túi lớn túi nhỏ càng khiến cậu thêm chật vật, nhếch nhác đến buồn cười. So với tức giận thì sự coi thường của Fujibayashi Rongu càng làm cậu thêm tuyệt vọng.

Nhất định phải thế này sao? Lại thêm lần nữa chọc giận nam nhân kia. Bất kể sau đó cậu có bù đắp thế nào cũng không thể vãn hồi ư? Fujibayashi Rongu cuối cùng vẫn là chán ghét cậu! Đáng ra xin phép trưởng phòng về sớm thì tốt rồi.

Giờ phút này cõi lòng Tatsuya Abe ngập tràn hối hận. Biết rõ phía trước là vách núi gập ghềnh nhưng vì ảo tưởng hạnh phúc cứ vẫy gọi cậu, khiến cậu từng nghĩ muốn vứt bỏ mọi thứ mà nhảy xuống. Bởi vì so với tình ngộ, cảm giác tan nát cõi lòng còn thống khổ hơn!

Đúng lúc này, cánh cửa mở ra, Fujibayashi Rongu khoanh tay, từ trên cao lạnh lùng nhìn cậu, “Cậu còn biết đường đến đây sao?”

Tatsuya Abe ngẩng đầu lên, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống, ngực có rất nhiều điều muốn nói nhưng cuối cùng một câu cũng không nói được. Chỉ có thể nhìn chằm chằm con người tàn nhẫn kia, hèn mọn mà cảm kích hẳn đã xuất hiện, mang cậu từ trong tuyệt vọng sâu thẳm cứu ra.

Nhìn nước mắt của Tatsuya Abe từng giọt từng giọt rơi xuống, Fujibayashi Rongu có chút sững sốt sau đó ôn nhu nói, “Xem ra cậu cũng có thành ý hối lỗi, lần này bỏ qua, vào nhà rồi nói.”

Tatsuya Abe qua quýt lau khô nước mắt, theo Fujibayashi Rongu vào nhà. Cậu mang nguyên liệu tiến vào phòng bếp, vừa nói xin lỗi vừa bắt đầu chuẩn bị, “Tôi lập tức chuẩn bị xong, xin lỗi để anh chờ lâu.”

Fujibayashi Rongu tựa ở cửa nhìn cậu tay chân bận rộn, đột nhiên hỏi, “Vừa nãy tại sao lại khóc?”

Tatsuya Abe thất thần, quay đầu nhìn hẳn cũng không biết trả lời thế nào, nửa buổi không nói ra lời.

Dáng vẻ ngốc nghếch của cậu dường như khiến tâm tình Fujibayashi Rongu vui vẻ, cư nhiên nở nụ cười, đi tới phía sau cậu rồi đưa tay ôm cậu vào lòng. Cúi đầu hôn cổ cậu, hai tay không chút cố kỵ mở áo sơ mi cậu, luồn vào chạm đến ngực cậu rồi nhéo đầu vú anh đào.

Tatsuya Abe đang thái thức ăn, tay cầm dao không ngừng run rẩy. Thân thể cậu như vừa được Fujibayashi Rongu châm lên một ngọn đuốc nhưng cậu cũng không dám lộn xộn, buộc mình đứng thẳng.

“Biết không?” Fujibayashi Rongu nhẹ giọng thì thầm vào tai cậu, “Ngoại hình cậu tầm thường nhưng kì thật nhìn kĩ còn có rất nhiều ưu điểm. Ví dụ như, đôi môi cậu, sau khi hôn thoáng cái sẽ trở nên ửng đỏ. Ví dụ như, ánh mắt cậu, sau khi khóc sẽ vừa đen vừa sáng. Làn da trắng mịn, sờ xuống phía dưới thật khiến người ta không dứt ra được. Còn nơi này...”

Fujibayashi Rongu vừa nói vừa đưa tay về phía ngực Tatsuya Abe, nắm lấy đầu vú cậu, “Màu sắc thật đẹp, lại mẫn cảm, chỉ cần sờ một chút sẽ đứng thẳng lên, sơ thêm tí nữa liền trở nên cứng rắn, quá mức đáng yêu.”

Hai chân Tatsuya Abe bắt đầu phát run, cậu bỏ dao trong tay xuống. Rất muốn đẩy Fujibayashi Rongura hoặc xin hẳn tìm chỗ khác nhưng trên tay dính đồ ăn không dám làm bẩn y phục Fujibayashi Rongu. Cậu chỉ có thể giơ cao hai tay, thoát nhìn càng giống như đang cổ vũ hẳn làm mưa làm gió.

Fujibayashi Rongu biết chắc cậu không dám phản kháng, càng làm tới, dứt khoát cởi thắt lưng, kéo quần

cậu xuống mắt cá chân. Hắn đưa tay vỗ vỗ hông Tatsuya Abe, tiếp tục *** loạn nói, “Ồ đây vừa tròn vừa vênh, co dãn rất tuyệt. Cậu quả nhiên là loại đàn ông *** đẳng.”

Tatsuya Abe đỏ mặt cúi đầu, thanh âm nhỏ tưởng như không nghe thấy được, “Đến, đến giường...”

“Không được.” Fujibayashi Rongu cự tuyệt, ý xấu mà nói, “Cậu sao còn không thái cho xong đi.”

“Nhưng, thật sự...” Khoái cảm thật sự nhịn không được. Ngón tay Fujibayashi Rongu nhẹ nhàng trượt vào rãnh hông, ở nơi thân mật nhất tiến vào. Chỗ đó của cậu đã quen thuộc Fujibayashi Rongu nên càng không thể chịu nổi cảm dỗ, tính khí đàn ông bất tri bất giác mà cứng rắn đứng thẳng,, trên đỉnh không biết thẹn trần ra *** dịch trong suốt.

“Dem cậu đè ở đây mà ân ái, cậu nói có được không?” Fujibayashi Rongu cắn tai Tatsuya Abe, mỉa mai hỏi.

Tatsuya Abe cảm giác tất cả các dây thần kinh trong người cậu đều tự động tập trung ở tay Fujibayashi Rongu. Người này có thể cho cậu khóc, cũng có thể cho cậu cười. Cậu ở thiên đường hay địa ngục là do người đàn ông này.

“Vì sao không trả lời tôi?” Không nghe được câu trả lời vừa ý, Fujibayashi Rongu tức giận cắn thêm một ngón tay vào. Tatsuya Abe hít một hơi, nỗ lực quay đầu mà dăng lên đôi môi mình. Con người lộ ra mê man, cười tủm tỉm, kiên định nói, “Chỗ nào cũng được, miễn là anh vui.”

Trời mờ tối, Fujibayashi Rongu ngồi ngoài ban công hút thuốc. Trên giường, Tatsuya Abe trầm trầm ngủ. Một mặt vì bận quá nhiều lần, mặt khác vì dùng đồ chơi tình ái. Nam nhân sức khỏe dồi dào còn chịu không nổi, hướng chi. Biết rõ thân thể cậu đã sớm qua thời kì thiếu niên dẻo dai,hắn vẫn bắt cậu vận muốn gãy thắt lưng, đau đến không ngừng rơi lệ.

Cho dù vậy, cậu lại chưa từng từ chối hắn.

Fujibayashi Rongu phiền muộn cào cào tóc, hắn chưa từng gặp ai như vậy. Trong đầu rối cuộc đang nghĩ cái gì đây? Tatsuya Abe nói không yêu hắn, cũng không chịu vì hắn mà bỏ việc, sống chết cũng không chịu. Thế nhưng cậu sẽ làm tất cả mọi việc để lấy lòng hắn.

“Cậu ta đùa giỡn mình sao?” Ý nghĩ này khiến Fujibayashi Rongu vô cùng bức bối. Trên giường Tatsuya Abe như cảm nhận được lửa giận của hắn, thân thể run nhẹ một cái, cuộn người lại lộ ra vẻ điềm đạm đáng yêu.

Fujibayashi Rongu càng phiền não, hắn dường như bị nhốt ngoài ban công, đi tới đi lui, lòng tràn đầy khó hiểu cùng bất mãn không trút ra nổi. Dường như từ khi quen biết Tatsuya Abe cuộc sống của hắn trở nên tương đối không thuận lợi. Ban đầu chẳng qua là tình một đêm, hiện giờ có lẽ lại càng chơi càng chăm chú.

Rõ ràng là một kẻ tầm thường, vì sao lại không thể theo kịch bản của mình mà diễn ra một hồi yêu đương

hoàn mỹ chứ? Nếu như cậu theo đúng ý hấn, hấn nhất định có thể mang lại cho cậu một đoạn tình cảm đẹp dễ khó diễn tả bằng lời. Thế nhưng cũng bởi vì cậu không nghe lời, bây giờ bản thân hấn lại không không chế được mà bắt nạt cậu. Cứ tiếp tục như vậy, không phải làm cho ý muốn cậu ta yêu mình càng khó thành hiện thực sao?

Không bằng quên đi. Đi tìm kẻ ngoan ngoãn vâng lời lại xinh đẹp hơn không phải tốt hơn sao? Fujibayashi Rongu từng có lần tự thuyết phục mình. Trên thực tế, Akimono cũng nói, chinh phục một người thật thà như Tatsuya Abe cũng chẳng phải loại chuyện tài giỏi gì. Hà tất cứ phải lãng phí thời gian trên người nam nhân như vậy?

Thế nhưng hấn không cam tâm!

Fujibayashi Rongu tâm trạng buồn bực kéo cửa đi vào, tha thanh âm rất lớn khiến Tatsuya Abe đang ngủ say tỉnh giấc. Cậu ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ màng. Qua một lúc lâu mới nhìn đúng tiêu cự – Fujibayashi Rongu ngồi bên mép giường, “Đánh thức cậu sao?”

Fujibayashi Rongu nằm sấp xuống, hai tay chống hai bên vai Tatsuya Abe Tatsuya Abe. Cả người đề lên, cố định cậu chắc chắn trong cơ thể mình, đôi mắt không chớp nhìn cậu chằm chằm, “Yêu tôi.”

Tatsuya Abe thật lâu mới phải ứng được, hấn nói cái gì? Hai mắt cậu chớp liên tục, hoàn toàn không biết đáp trả thế nào.

“Yêu tôi đi.” Fujibayashi Rongu lặp lại một lần, “Nghe lời tôi, tôi sẽ cho cậu nếm trải ái tình đẹp nhất trên đời này.”

Tatsuya Abe đưa tay khẽ vuốt gương mặt hấn, trong lòng chưa xót nở nụ cười, “Sau đó thì sao?”

“Sao là sao?”

“Nếm trải ái tình đẹp đẽ, kế tiếp thì sao?” Môi Tatsuya Abe giật giật, thật lâu sau lại rũ mi mắt, cố chấp lắc đầu, “Không.”

“Cái gì?” Fujibayashi Rongu quát lên.

Tatsuya Abe nhìn thẳng vào mắt hấn, lại một lần nữa kiên định lắc đầu, “Tôi giờ không yêu anh, sau này cũng không yêu anh.”

“Chát.” Tiếng tát thanh thúy vang lên giữa buổi sáng yên tĩnh nghe có chút đáng sợ.

Fujibayashi Rongu sững sờ nhìn bàn tay mình, đây là lần đầu tiên hấn đánh người ở trên giường. Tuy rằng không phải quá mạnh, nhưng, không nghi ngờ gì – đây chính là thất bại. Hấn cư nhiên can tới bạo lực để

chính phục kẻ khác ư?

Nhưng làm sao phủ nhận được, đối mặt với từ chối của Tatsuya Abe, hắn không chỉ một lần cảm phần muốn động thủ.

“Khốn kiếp, cậu thẳng.” Fujibayashi Rongu buông tay, nhìn quanh phòng mà buông một câu.

Một lúc sau, người vốn nằm trên giường đột nhiên từ phía sau ôm lấy hắn, xin lỗi. “Đừng tức giận, không nên tức giận. Là tôi sai, tha thứ cho tôi.”

“Cậu đang đùa tôi sao?” Fujibayashi Rongu quay đầu nhìn cậu, lớn tiếng chất vấn.

Nam nhân nước mắt đầm đìa nhưng vẫn kiên định nhìn hắn, “Tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ đùa bốn anh.”

Tựa hồ có thứ gì vừa vỡ ra. Fujibayashi Rongu nhìn cậu, từ từ cúi đầu hôn lên môi cậu, một lần lại một lần. Nước mắt trên gương mặt cậu thấm vào môi hắn, mang theo vị mặn của dằn vặt thống khổ.

Mùa hè nóng bức cuối cùng cũng bắt đầu. Quan hệ giữa Fujibayashi Rongu và Tatsuya Abe trở nên hết sức kì quái. Bọn họ không ở chung, thế nhưng tần suất ước hẹn thì một tuần khoảng 7 lần. Tatsuya Abe tan ca, bất chấp trở ngại gì cũng phải gặp nhau. Hình như ngày nào không nhìn thấy nhau, ngày ấy lại không trọn vẹn qua đi. Tần suất ân ái cũng khỏi phải bàn, cực kì cao! So với ngày trước động tí là gỡ trò trừng phạt, bây giờ Fujibayashi Rongu còn dịu dàng hơn thiên sứ.

Hai người không nói tới tình yêu, có điều Tatsuya Abe là người bạn tình hoàn hảo. Tính cách mềm mỏng, để mặc người khác ức hiếp cũng không tỏ ra oán giận. Chuyện gì khiến Fujibayashi Rongu vui vẻ, dù có phiền phức đến mấy, cậu cũng lắng lắng mà thực hiện.

Chiều chủ nhật, Fujibayashi Rongu nằm trên ghế sa lon nhắm mắt dưỡng thần, Tatsuya Abe ngồi trên sàn bóc vỏ hạt dẻ cho hắn ăn. Những loại chuyện nhỏ nhặt này căn bản không cần Fujibayashi Rongu chạm tay vào. Chỉ cần nói một câu: “Tôi thích ăn hạt dẻ” đã có thể bắt nạt cậu. Người tình chu đáo kia không những tự mua mà còn tỉ mỉ từng hạt một bóc ra, đút cho tên đàn ông lười như heo kia ăn.

“Quả nhiên Tatsuya bóc vỏ ăn ngon hơn hắn.” Fujibayashi Rongu cười với cậu. Cậu vốn hay then thùng liên lập tức đỏ mặt, khẽ nói, “Anh thích ăn là tốt rồi.”

Fujibayashi Rongu hơi nhồm dầy một chút, kéo mặt cậu lại gần mà hôn. Mùi vị hạt dẻ từ từ lưu chuyển giữa môi hai người. Tatsuya Abe nhắm mắt lại, ngồi trên đùi Fujibayashi Rongu. Hai người định tiến xa hơn hôn môi đơn thuần, đang chuẩn bị tiến lên thì tiếng chuông cửa bỗng vang lên.

“Chết tiệt, ai vậy?” Nam nhân lúc tức giận đều đặc biệt đáng sợ, Fujibayashi Rongu phẫn nộ ngất trời mà đi ra mở cửa.

Tốc độ quá nhanh khiến Akimono đang đứng ở cửa cũng phải sửng sốt.

“Anh đến, có chuyện gì?” Fujibayashi Rongu không khách khí hỏi.

Akimono dò xét vẻ mặt hắn, có vẻ người này tinh trùng vừa xông lên tận não.

“Anh đang dùng loại ánh mắt gì nhìn tôi?”

“Tôi đang xem có phải tinh trùng thượng não anh không.” Akimono lãnh đạm nói một câu, không đợi hắn mời liền đi thẳng vào nhà. Thấy Tatsuya Abe ngồi trên ghế sa lon, lại quay đầu liếc người kia một cái, miệng tủm tỉm cười.

“Đã lâu không gặp, cậu Tatsuya.”

“Đúng vậy, đã lâu không gặp.” Tatsuya Abe đứng dậy chào hỏi Akimono.

“Có thể cho tôi ly nước đá không? Bên ngoài rất nóng.”

“Muốn uống trà không? Thời tiết oi bức uống trà giải nhiệt.” Tatsuya Abe tốt bụng nhắc nhở.

“Cũng phải, vậy làm phiền cậu.” Akimono mỉm cười cảm ơn.

Tatsuya Abe đi vào phòng bếp.

Nhìn hai người cứ như bạn bè mà chào hỏi, thảo luận ăn gì uống gì, lòng Fujibayashi Rongu đột nhiên tức giận cực điểm. Akimono vốn là bạn cũ của hắn, thế nhưng cũng là toàn tâm toàn ý muốn thắng. Chuyện này khiến hắn để ý chuyện Tatsuya Abe đã từng say mê người đàn ông này!

“Abe-chan, tôi uống cà phê.” Fujibayashi Rongu hướng về phòng bếp, cao giọng ra lệnh.

Tatsuya Abe thật sự ngoan ngoãn ló đầu ra, lời cậu nói không những hạ hỏa mà còn làm ngọn lửa trong lòng hắn cháy mạnh hơn, “Hôm qua anh than nóng quá không ngủ được còn gì? Buổi chiều đừng uống cà phê nữa, uống trà cũng có thể hạ nhiệt.”

Tôi không thêm uống chung một loại với kẻ kia. Fujibayashi Rongu vừa định nói vậy thì Akimono ngồi trên ghế sa lon thờ ơ nói một câu, thật sự nhóm lên tất cả lửa giận trong lòng hắn.

“Tôi thấy anh hẳn phải uống chút trà, nhiệt hỏa của anh tỏa ra thật lớn.”

“Anh, anh đến đây làm cái gì?” Fujibayashi Rongu ngồi đối diện Akimono, trừng mắt nhìn vị khách không mời.

“Tôi xem kế hoạch của anh tiến triển thế nào.” Akimono duỗi thẳng hai chân, cười, “Anh vẫn toàn tâm muốn cậu ấy thích anh sao? Thành công chứ?”

Fujibayashi Rongu bây giờ dường như có thể lý giải vì sao một số người trở thành sát nhân. Tên đàn ông trước mặt này, chính mình có người yêu còn cố tình chạy tới cười cợt thất bại của người khác, thật là xấu xa tới cực điểm.

“Matsuyama có biết bản chất xấu xa của anh chưa?”

Akimono nhú mày, tự tin nói, “Đương nhiên. Tôi có là ác ma hắc vẫn như vậy mà yêu tôi.”

Đòn phản kích của Fujibayashi Rongu chẳng chút tác dụng, ngược lại còn tự dồn mình đến cảnh giới bị thăm. So với đối phương lưỡng tình tương duyệt, chính mình thì nam nhân bình thường như Tatsuya Abe cũng không thềm, rõ thật là...

“Cậu ấy nói sẽ không yêu tôi.” Fujibayashi Rongu thở dài, ủ rũ kể.

“A.” Akimono gật đầu, không che giấu nổi vui sướng trong ánh mắt.

Fujibayashi Rongu vừa nói xong, trong lòng ngược lại thoải mái không ít, nhất thời không dừng lại được. “Mặc dù nói không yêu tôi, thế nhưng cũng không muốn rời xa tôi, hơn nữa cậu ấy quá hiền lành, quả thực giống như vàng lời rằm rắp. Đôi lúc tôi cũng không biết cậu ấy đang nghĩ gì, thật chán!”

“Chán?” Akimono tựa hồ nghe được một từ cực quan trọng, “Anh nói anh thấy chán?”

“Không được sao?” Fujibayashi Rongu thở thật dài, nội tâm với cảm giác này còn quá xa lạ, lại thêm vài phần mờ mịt khó hiểu, “Cậu ấy khác với những người trước đây tôi từng gặp.”

“Đúng vậy.” Akimono gật đầu, “Nói thẳng, rất bình thường, cũng rất nhu nhược nên bị anh ăn sạch. Không thỏa mãn sao?”

“Kì thực cậu ấy rất đáng yêu.” Fujibayashi Rongu đột nhiên hào hứng, có loại xúc động muốn nói cho Akimono tất cả ưu điểm của Tatsuya Abe. “Da cậu ấy rất mềm mại, nhẵn nhụi. Trời nóng sờ vào lại lành lạnh, ôm vào lòng thật thoải mái, giống như ôm một khối băng mà không sợ rét. Hơn nữa, cậu ấy rất nghe lời. Anh cũng biết tôi thích ăn nhất là hạt dẻ nhưng không thích bóc vỏ. Tôi chỉ cần nói một tiếng, cậu ấy sẽ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh bóc từng hạt cho ta ăn...”

Fujibayashi Rongu bỗng dưng nói không ngừng khiến Akimono đành phải nhéo tai hắc, nhắc nhở, “Uy uy

uy, đủ rồi, thật khó nhìn.”

Fujibayashi Rongu khó hiểu nhìn, hoàn toàn không phát hiện lời mình nói có gì quá đáng. Một lát sau, hắn đột nhiên bật cười, thần bí hỏi lại, “Anh ghen tị sao? Matsuyama mãi mãi cũng không ngoan ngoãn đi làm mấy chuyện này sao? Anh đố kị với tình nhân nghe lời của tôi hả?”

Sự thật chứng minh đắc tội Akimono là điều vô cùng không sáng suốt. Akimono nheo mắt, ác liệt phản công, “Đúng không? Anh xác định cậu ấy là tình nhân “của anh”? Tình nhân kiểu gì mà điều cơ bản nhất là nói câu “em yêu anh” cũng không thèm? Anh làm sao mà biết cậu ấy là “của anh”? Akimono cố tình nhấn mạnh vào những từ then chốt, quả nhiên trong nháy mắt đáng về Fujibayashi Rongu đang dương dương tự đắc, kiêu ngạo phách lối biến mất không dấu vết.

Tiếc là Akimono cũng đâu chỉ xấu xa bình thường, y tiếp tục đổ dầu vào lửa, tiếng nói xấu xa truyền vào tai Fujibayashi Rongu, “Nếu tôi nhớ không lầm, Abe tiên sinh trước khi quen anh yêu tôi muốn chết? Anh xác định tim cậu ấy là “của anh”?”

5. Chương 5

Tatsuya Abe bùng trà vào, bầu không khí trong phòng khách lúc này thập phần quỷ dị.

Cậu bày trà trước mặt Fujibayashi Rongu và Akimono, ánh mắt liên tục dao động giữa hai người. Tâm trạng Akimono hình như đang rất tốt, liên tục khen cậu pha trà rất ngon. Sắc mặt Fujibayashi Rongu khó coi, không thèm nói một lời, ngay cả trà cũng không động vào.

“Còn muốn ăn hạt dẻ sao?” Tatsuya Abe ngồi xuống cạnh Fujibayashi Rongu, cẩn thận hỏi hắn.

Fujibayashi Rongu trợn mắt nhìn cậu một hồi rồi tức giận gật đầu.

Tatsuya Abe bóc nốt hạt dẻ trong túi rồi đưa tới bên miệng hắn.

Fujibayashi Rongu há miệng, “A.”

Tuy rằng còn có người khác nhưng Fujibayashi Rongu lộ ra vẻ trẻ con thế này khiến Tatsuya Abe vô cùng yêu mến, làm sao có thể khước từ hắn? Không thể làm gì khác ngoài đồ mặt đem hạt dẻ đút tới miệng hắn, nâng ly trà đưa cho hắn, “Muốn uống một ngụm không?”

“A.”

Tatsuya Abe nâng ly tận miệng, Akimono ở bên cạnh nãy nãy sinh chút cái kinh.

“Anh sau này cũng không sợ tai nạn xe cộ.” Akimono bất thành linh mở miệng, thấy vẻ mặt khó hiểu của hắn liền tiếp tục nói, “Anh bây giờ cùng bại liệt cũng đâu có gì khác nhau, tay chân đều vô dụng hết cả.”

Fujibayashi Rongu không để ý tới mỉa mai của Akimono, quay đầu nhìn Tatsuya Abe, “Nếu tôi thật sự bị tai nạn, cậu sẽ chăm sóc tôi chứ?”

Tatsuya Abe nhìn hắn, xấu hổ đến mức không trả lời được. Bị ánh mắt thúc giục của Fujibayashi Rongu không ngừng hướng tới, cậu có chút chột dạ liếc Akimono, vẻ mặt xem kịch vui. Thật xin lỗi, Akimono, tôi biết anh muốn tốt cho tôi. Tôi cũng chỉ có thể không thừa nhận tôi yêu hắn, ngoài ra mọi nguyện vọng của hắn tôi phải tận lực đáp ứng. Đừng nói là xảy ra tai nạn xe cộ, kể cả có sống thực vật tôi cũng không thể rời khỏi hắn.

“Đúng vậy, tôi sẽ chăm sóc anh.”

Nói xong câu đó, Tatsuya Abe không còn dũng khí để ngẩng đầu lên. Thế nên cậu bỏ lỡ vui mừng trong mắt Akimono cùng vẻ hả hê đắc ý của Fujibayashi Rongu.

Vừa trải qua một hồi ân ái kịch liệt, hai người trần truồng ôm chặt lấy nhau. Nhiệt độ điều hòa rất thấp khiến da dễ nhẵn nhụi của cậu nổi cả da gà. Cậu không giống như Fujibayashi Rongu sợ nóng, trên thực tế trong bốn mùa cậu sợ nhất mùa đông. Mùa hè cậu cũng không ra nhiều mồ hôi lắm. Vì thế Fujibayashi Rongu rất thích ôm thân thể mát lạnh của cậu, cậu cũng hạnh phúc mà tựa sát vào lồng ngực ấm áp của hắn.

“Cậu nói thật sao?” Fujibayashi Rongu vuốt ve tấm lưng trơn nhẵn của cậu.

“Nói gì?” Sau ái tình mãnh liệt, vuốt ve như có như không kia khiến Tatsuya Abe hơi buồn ngủ. Hai người rất ít nói chuyện lúc làm xong, nếu còn khí lực thì nhất định Fujibayashi Rongu lại kéo cậu tiếp tục một lần nữa.

“Hôm nay cậu bảo nếu tôi gặp tai nạn giao thông cũng vẫn ở bên tôi, là thật ư?” Trong phòng tối, ánh mắt người đàn ông này hôm nay có chút khác thường, hứng thú truy hỏi đến cùng.

“À, đúng vậy.” May là ở trong bóng tối, Tatsuya Abe thầm nghĩ, Fujibayashi Rongu sẽ không nhìn thấy gương mặt đỏ như máu của cậu.

“Vậy nếu tôi toàn thân bại liệt, cậu sẽ chăm sóc tôi?”

Tuy không biết vì sao Fujibayashi Rongu đột nhiên nói toàn lời xui xẻo, nhưng với Tatsuya Abe mà nói, chỉ cần có thể được ở cạnh người này, hắn có bại liệt hay mù lòa cũng chẳng sao, cậu vĩnh viễn sẽ ở lại.

“Vâng.”

“Người bình thường không phải đều ghét phiền toái ư? Nếu tôi bại liệt hoặc là bị thương nghiêm trọng, tất cả mọi người hẳn không chần chờ rời khỏi tôi. Sau đó họ lại đi tìm tình nhân khỏe mạnh lại có mị lực, không phải sao?” Lời nói Fujibayashi Rongu tràn đầy ngờ vực rồi hẳn uể oải tự giễu, “Không hiểu tại sao, tự nhiên tôi lại đi tin lời cậu, lúc nồng ấm ai mà chẳng buông vài lời đường mật, tôi thế mà tưởng thật.”

Tatsuya Abe nhồm dầy, vội vã tiến gần Fujibayashi Rongu, “Đây không phải lời đường mật, tôi cũng không tùy tiện nói đùa. Tôi, tôi thật sự sẽ chăm sóc sanh, mặc kệ anh có biến thành bộ dáng gì.” Tatsuya Abe nói câu sau thật nhỏ, thật nhẹ, cậu đâu phải người giỏi ăn nói. Tính cách thành thật, nhút nhát khiến cậu trở thành một kẻ tự ti. Có thể ở bên Fujibayashi Rongu đã là giấc mộng đẹp đến hoang đường. Đến khi cậu tỉnh giấc mộng ấy, cậu trống rỗng lại hoàn toàn trống rỗng.

Nhưng, nếu có một ngày kia Fujibayashi Rongu thật sự gặp bất hạnh, không ai bên hẳn, Fujibayashi Rongu sẽ không ngần ngại chăm sóc hẳn, làm bạn với hẳn. Thậm chí tưởng tượng ra cảnh ấy, cậu dường như không không chế được mà có chút mong ước ác độc, muốn Fujibayashi Rongu thật sự xảy ra chuyện, sau đó bản thân có thể độc chiếm người đàn ông này mãi mãi.

Fujibayashi Rongu vươn tay ra vuốt ve gương mặt cậu, sau đó nhẹ hôn lên môi cậu, “Cậu thật sự là loại cao thủ lừa người. Cảm giác của tôi giờ rất kì lạ, nghĩ muốn yêu cậu thêm một lần.”

Lời tôi nói không phải là lời đường mật! Tatsuya Abe ở trong lòng phản đối, hai tay ôm lấy cổ Fujibayahsi Rongu, đem cả người cuộn tròn trong lòng hẳn.

Không gian như lắng lại, Tatsuya Abe có thể nghe thấy tim mình đang đập loạn. Cậu biết mình đang không xấu hổ mà cười trên người Fujibayashi Rongu, ra sức quyến rũ hẳn. Hậu huyệt cậu chặt chẽ ôm lấy thứ trắng kiện của nam nhân kia, không ngừng di chuyển. Trong bóng tối, cậu không cần che giấu, cậu nguyện ý vì người đàn ông này làm tất cả mọi thứ, miễn là Fujibayashi Rongu còn cần đến cậu.

Buổi tối điên cuồng qua đi, Tatsuya Abe kéo cơ thể bủn rủn rời khỏi nhà Fujibayashi Rongu. Ngày thứ hai vẫn phải đi làm mà tối qua cậu còn ở lại nhà Fujibayashi Rongu. Thể lực bị tiêu hao nghiêm trọng, cậu còn phải đối mặt với hiện thực tàn khốc: Cậu còn một đồng công việc phải hoàn thành. Nhưng trời cao chứng giám, Tatsuya Abe không chút hối hận về buổi tối điên cuồng vừa qua. Minh đúng là kẻ chẳng biết hối cải! Tatsuya Abe thầm tự giễu.

Cả buổi trưa cũng bận rộn, cậu căn bản không có thời giờ mơ mộng hão huyền. Cậu cứ nhìn chăm chăm vào máy tính mà nhập số liệu, kết quả đến giờ ăn trưa, khi ngẩng đầu lên, cậu đã chẳng còn thấy một ai nữa. Lượng công việc thật quá lớn! Nghĩ tới buổi chiều cũng còn rất nhiều tài liệu phải xử lí, Tatsuya Abe có mong muốn mọc thêm hai cánh tay nữa mới làm hết nổi. Lúc nào cũng làm xong việc cuối cùng thật sự là phương pháp làm việc vô trách nhiệm. Cứ tiếp tục thế này thì có ngày nhận được thư yêu cầu chủ động từ chức cậu cũng không ngạc nhiên.

Lúc Tatsuya Abe đang tự thương xót bản thân, đồng nghiệp lại vầy vầy tay với cậu.

“Có chuyện gì vậy?”

Đồng nghiệp nhìn cậu chăm chăm, “Điện thoại cậu reo liên tục này giờ, cậu không biết như thế sẽ ảnh hưởng đến người khác sao?”

“Thật xin lỗi.” Vì công tác buổi sáng đã làm đầu cậu quay cuồng nếu không Tatsuya Abe sẽ không phạm lỗi như vậy. Phải biết rằng, không nhận điện thoại của cái người tùy hứng kia hậu quả sẽ cực kì nghiêm trọng. Hắn là đồ lòng dạ hẹp hòi, lúc nóng giận lại không thêm nói đạo lý, khiến người khác chẳng hưởng được chút bình yên.

Vội vội vàng vàng ấn nút nghe, bên kia truyền tới thanh âm không phải của Fujibayashi Rongu.

“Abe tiên sinh phải không?” Thanh âm lo lắng của Akimono truyền tới, “Fujibayashi Rongu giờ đang ở bệnh viện, cậu có thể đến đây được không? Người này tự dưng nói nếu cậu không tới, hắn cũng không vào phòng phẫu thuật.”

Bệnh, bệnh viện? Phẫu thuật? Khi Tatsuya Abe nghe những từ này, đầu óc trở nên trống rỗng.

“Xảy, xảy ra chuyện gì vậy?” Cố gắng ép bản thân nặn ra vài từ.

“Đúng thật là có chuyện.” Akimono dừng một chút, “Ngày hôm nay lúc đi ăn cơm, Fujibayashi Rongu gặp được người khách nhân từng mê luyến hắn. Tên đàn này bị người ta dùng chai rượu đập lên đầu...” Nói đến đây, Fujibayashi Rongu không che giấu được tức giận, “Đúng là đồ vô dụng, cư nhiên lại để tên kia đánh bị thương, đúng là ngu xuẩn!”

“Bệnh viện nào, tôi sẽ tới ngay bây giờ.” Chỉ vừa nghĩ tới Fujibayashi Rongu đầu đầy máu, tim Tatsuya Abe liền đau đến không thở nổi. Bây giờ cái gì cũng không quan trọng nữa, cậu chỉ muốn được chạy đến bên Fujibayashi Rongu.

Akimono bình tĩnh lại, nói ra tên bệnh viện, “Cậu đến nhanh một chút. Đồ vô dụng này quá tùy hứng, thật không ai chịu nổi hắn.”

Tatsuya Abe dường như chạy thẳng vào phòng làm việc của trưởng phòng, thanh âm run rẩy mãi mới nói hết câu, “Tôi, tôi phải xin nghỉ, trưởng phòng.”

“Không được, cậu còn chưa làm xong việc, gần đây tiến độ làm việc của cậu còn chậm nhất công ty. Lẽ nào cậu không biết xấu hổ sao? Bây giờ lại còn có mặt mũi mà xin nghỉ?”

Nhìn người kia không ngớt lời mắng mỏ, Tatsuya Abe thật sự chịu không nổi. Fujibayashi Rongu còn đang máu chảy đầm đìa trong bệnh viện, tại sao mình còn ở đây nghe người này gào rống? Người này làm sao biết được Fujibayashi với mình quan trọng đến mức nào? Nếu như mất đi người kia, cậu còn lý do gì để sống đây? Giờ phút này cái gì cậu cũng không màng, cậu chỉ nghĩ đến bên Fujibayashi Rongu, chăm sóc hắn. Tất cả mọi điều khác đều là con số không tròn trĩnh.

“Đủ rồi.” Tatsuya Abe đập tay lên bàn, lớn tiếng thét lên, “Tôi phải tới bệnh viện xem người quan trọng nhất đời tôi. Người ấy hiện giờ ở trong viện máu chảy không ngừng, còn không biết nặng nhẹ thế nào, không biết có chết hay không. Dù là một giây tôi cũng không chờ nổi, muốn tới chăm sóc anh ấy. Nếu như anh không đồng ý để tôi nghỉ, vậy đuổi việc tôi đi. Trên thế giới này ngoài người kia ra, tôi cái gì cũng không thêm quan tâm.”

Nói xong những lời này, Tatsuya Abe bỏ mặc trưởng phòng đang trợn mắt há mồm mà chạy ra khỏi công ty. Tâm trí cậu hỗn loạn, tựa như sắp phát điên. Cậu không biết phải dùng cách gì mới có thể chạy đến bên Fujibayashi Rongu nhanh nhất. Mãi cho tới khi cậu mất hết sức lực, đứng lại ho suyễn thì có một chiếc tắc xi đỗ lại. Người tài xế tốt bụng hỏi cậu, “Muốn đi không?” Cậu đỡ dẫn bước vào xe, nói ra tên bệnh viện.

Đến khi bình tĩnh lại, cậu không khổng chế nổi mà bật khóc. Tatsuya Abe không biết trên thế giới này có thần tiên tồn tại không. Cậu vì từng nghĩ tới những suy nghĩ xấu xa mà tự thấy hổ thẹn không dứt. Cậu chính là kẻ ích kỷ nhất trên thế giới này, thành thật cùng nhu nhược chẳng qua để che đậy ích kỷ trong lòng cậu. Cậu muốn Fujibayashi Rongu, hơn nữa còn muốn chiếm lấy vĩnh viễn. Cậu không ít lần ước Fujibayashi Rongu đừng quá xuất sắc thì tốt rồi.

Bây giờ thần linh đáp ứng nguyện vọng của cậu. Nguyện vọng ngay cả cậu cũng tự khinh bị vào giờ khắc này rõ ràng đã linh nghiệm. Người đàn ông kia thực sự bị thương. Tatsuya Abe cắn chặt nắm tay mình, không để bản thân khóc thành tiếng. Cậu sao có thể ích kỷ như thế? Ác độc như thế? Chỉ cần nghĩ tới Fujibayashi Rongu bị thương, cậu quả thật muốn tự sát.

Thần, cậu một lần nữa ở thăm khẩn cầu. Con sai rồi! Con đáng ra không được tham lam rồi ước vọng xa vời. Chỉ cần Fujibayashi Rongu chịu một vết thương nhỏ, con sẽ đau đớn gấp 10 lần. Làm ơn tha thứ cho sự ngu xuẩn và vô sỉ của con! Chỉ cần để Fujibayashi Rongu bình an, kể cả phải rời khỏi người kia, cậu cũng cam tâm tình nguyện. Xin đừng để hắn bị thương, xin người!

“Cậu gì ơi, đến nơi rồi!”

Tatsuya Abe bỏ lại tiền, mở cửa xe rồi chạy ào vào bệnh viện. Akimono đang đứng ở cửa phòng cấp cứu.

“Fujibayashi Rongu ở đâu?”

Akimono hắt hàm chỉ về phía người đàn ông sắc mặt trắng bệnh đang ngồi dựa vào tường.

Tatsuya Abe hoảng loạn đi về phía hắn. Tay phải Fujibayashi Rongu giữ lấy chiếc áo phông đang quần vào trán nhưng vẫn không ngăn được máu thấm vào y phục. Khuôn mặt anh tuần vì dính máu lộ ra vài phần đáng sợ. Hắn ngồi dưới đất không nói một lời, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt thâm thúy tràn đầy lửa giận khó hiểu.

Tatsuya Abe ngồi xổm xuống, vươn tay nhẹ nhàng lau đi vết máu trước mặt hắn. “Thật, thật xin lỗi.” Cậu nghẹn ngào.

Fujibayashi Rongu nâng mắt nhìn cậu, “Đầu tôi rất đau.”

Tatsuya Abe gật đầu, cậu biết mà. Thật ra tim cậu còn đau hơn. Đầu Fujibayashi Rongu cứ chảy máu không ngừng, tim cậu đau tưởng như không đập nổi. Bác sĩ đâu? Tại sao không có ai đến đây, tại sao bọn họ có thể mặc kệ Fujibayashi Rongu đổ máu? Tatsuya Abe không thể không chế phần nộ của mình.

Có người đi ra hành lang. Tatsuya Abe đứng bật dậy, túm lấy người kia rồi lớn tiếng chất vấn, “Tại sao các người không cầm máu cho anh ấy? Ở đây không phải bệnh viện sao? Tại sao có thể bỏ mặc anh ấy?”

Vị bác sĩ bị cậu túm lấy lạnh lùng nhìn lại, “Là anh ta không chịu cầm máu, chẳng lẽ phải đập tiếp cho bất tỉnh rồi sao?”

“Kể cả thế cũng không thể bỏ mặc hắn!” Tatsuya Abe nhìn áo trên tay Fujibayashi Rongu thấm đầy máu, hắn chảy nhiều máu như thế, nếu có điều gì bất trắc, cậu nhất định không sống nổi.

“Bác sĩ Takeuchi, làm phiền anh rồi. Thủ tục đã làm xong.” Người đàn ông vội vàng chạy tới Tatsuya Abe biết, đó là người yêu của Akimono – Matsuyama. Khi thấy Tatsuya Abe, Matsuyama hơi ngây người, sau đó lập tức tràn đầy thù địch đề phòng.

“Kì lạ.” Vị bác sĩ bị Tatsuya Abe túm lấy đẩy cậu ra, quay đầu nói với Matsuyama, “Như vậy có thể bảo hắn phẫu thuật chưa? Để bác sĩ ngoại khoa xuất sắc nhất bệnh viện khâu vết thương bé tí tẹo, hắn còn làm mình làm mẩy, mẩy người tưởng tôi vui lắm sao?”

“Bởi vì bệnh nhân này là bạn thân của Kenshin nên anh bỏ qua chút đi.” Matsuyama nhỏ giọng van xin, còn bỏ thêm một câu, “Nhưng, bác sĩ ngoại khoa xuất sắc nhất hình như là Xuhoru Kenji chứ?”

Takeuchi ngừng một chút, nâng con mắt xinh đẹp lạnh lùng trừng Tung Sơn, khuôn mặt tuấn mỹ vì động tác này lại lộ ra vẻ dửng dưng mười phần. “Xuhoru không thuộc về bệnh viện này, cũng không thuộc về kẻ nào. Hắn chỉ thuộc về tôi.”

“Đúng là độc chiếm đến đáng sợ.” Matsuyama oán trách, lại không tự chủ liếc về Akimono, nháy mắt một cái, “Đúng không, Kenshin?”

Kenshin cười thập phần gian ác, “Em còn không biết đáp án sao?”

“Dài dòng.” Matsuyama cúi đầu ngoan ngoãn, không nói thêm gì nữa.

Tatsuya Abe đỡ lấy Fujibayashi Rongu, đè lên miệng vết thương cho hắn. Thỉnh thoảng cậu còn như dỗ dành trẻ con mà thổi nhẹ nhẹ vào đó, mong hắn có thể đỡ đau. Fujibayashi Rongu nhìn động tác dịu dàng của cậu, đầu tựa vào vai cậu, “Cậu sẽ chăm sóc tôi chứ.”

“Đương nhiên.” Tatsuya Abe không chần chừ trả lời, đây căn bản chưa từng là vấn đề.

“Bây giờ đầu tôi rất đau, choáng váng buồn nôn.” Fujibayashi Rongu yếu ớt nói.

“Bác sĩ, bác sĩ.” Tatsuya Abe hoảng hốt cầu cứu Takeuchi, “Mau cứu anh ấy.”

Takeuchi khoanh tay, “Không cầm máu thì tất nhiên đầu sẽ choáng váng muốn ói thôi. Nếu anh ta cứ nhất định phải chơi khổ nhục kể đến tận khi ngất xỉu, tôi cũng không ngại đến lúc đó mới tẩy trùng và khâu vết thương đâu.”

“Đừng cậy mạnh nữa.” Tatsuya Abe gần như cầu xin nhìn Fujibayashi Rongu, “Mau để bác sĩ cầm máu đi, xin anh.”

“Cậu sẽ vào cùng tôi chứ?”

“Đương nhiên.” Tatsuya Abe dùng sức gật đầu, đỡ Fujibayashi Rongu cao hơn nửa cái đầu đi vào phòng giải phẫu.

Matsuyama cùng Akimoto liếc nhìn nhau.

“Tatsuya bây giờ là người yêu của Fujibayashi Rongu?”

Akimoto gật đầu.

“Cậu ta quả thật rất si tình, có phải anh cũng ao ước được như Fujibayashi?” Giọng Tatsuya mang chút chua xót hỏi.

Akimoto buồn cười nhìn người đang nhiên nổi máu ghen kia, “Ao ước? Tại sao?”

“Em trước đây không phải thích nhất loại tính cách này sao?”

“Nói cũng phải.” Akimoto gật đầu.

“Thế nhưng, phải chăng anh quá tuyệt vời?” Matsuyama mặt dày tiến tới, kéo đầu Akimoto xuống, mặc kệ nơi này là bệnh viện mà dăng lên môi mình. Một lúc sau mới buông ra, ánh mắt vừa say đắm vừa ôn nhu, “Tình yêu của anh dành cho em trên đời này không ai sánh được.”

Akimoto xoa mặt hắn, cười, “Em biết mà.”

“Em cũng yêu anh phải không?” Matsuyama tiếp tục mặt dày.

“Đúng vậy, em yêu anh.” Akimoto nhìn hấn, một lần nữa cùng Matsuyama hôn môi.

“Tên bác sĩ khốn nạn kia nhất định cố ý.” Fujibayashi Rongu tức giận vung tay, oán trách, “Làm gì có ai rửa vết thương mà đau đến mức này chứ?”

Tatsuya Abe ngồi bên giường khuyên hấn an tĩnh lại, “Anh đừng kích động, nhích tới nhích lui vết thương càng đau hơn.”

“Cậu cũng nghe được phải không, Abe-chan? Hấn còn up hiếp tôi, nếu như tôi không phối hợp sẽ cạo đầu tôi, đúng là đồ bác sĩ vô sỉ.”

“Nhưng đúng là kĩ thuật của hấn rất cao siêu.” Tatsuya Abe nhẹ nhàng sờ băng gạc trên đầu Tatsuya, “Anh cũng không muốn có sẹo ở đây đúng không?”

“Nếu như ở đây có sẹo, cậu sẽ ở lại bên tôi chứ?” Fujibayashi Rongu cầm lấy tay cậu, hỏi.

“Đương nhiên.” Dù chuyện gì xảy ra em cũng không bỏ rơi anh, Tatsuya Abe mỉm cười.

“Abe-chan, cậu đối với tôi thật tốt.”

Môi hai người tiến lại gần nhau, khoảnh khắc sắp chạm vào thì Akimoto không đúng lúc gõ cửa.

“Fujibayashi Rongu, anh có định báo cảnh sát không?” Akimoto từ bên ngoài hỏi. “Đây là cố ý gây thương tích, nếu anh muốn thì cảnh sát đang ở ngoài.”

Fujibayashi Rongu nhìn Tatsuya Abe rồi lại nhìn Akimoto, lắc đầu, “Quên đi.”

Akimoto gật đầu, “Hiểu rồi, để tôi giải quyết.”

Vì sao không báo cảnh sát? Tatsuya Abe nhìn Fujibayashi Rongu, trong lòng tràn ngập nghi ngờ. Bất kể ai thương tổn Fujibayashi Rongu, cậu cũng không bao giờ tha thứ. Vì sao Fujibayashi lại bỏ qua cho người kia? Cậu nhớ Akimoto từng nói qua, đây chính là vị khách trước kia say đắm Tatsuya Abe. Có lẽ với Fujibayashi Rongu mà nói, đây chính là tình cũ. Đưa ra kết luận này, Tatsuya Abe không rõ mình nên vui vẻ hay khổ sở, có khi lại là đổ kị ghen ghét.

“Tên kia nói tôi thương tổn hấn.” Fujibayashi Rongu thở dài nằm xuống giường, biểu cảm lẩn lộn. “Thế nhưng rõ ràng tôi đã cho hấn một đoạn tình ái hoản hảo mà? Vì sao còn nói tôi thương tổn hấn chứ?”

“Trước đây hẳn chính là khách của tôi, tôi toàn tâm toàn ý đóng vai tình nhân hoàn mỹ. Hẳn muốn ôn nhu, tôi liền ôn nhu. Hẳn muốn cuồng bạo, tôi liền cuồng bạo. Thế nhưng hẳn vẫn chưa thấy thỏa mãn.” Fujibayashi Rongu lắc đầu, đưa tay sờ băng gạc, cực kì không cam lòng nói, “Cư nhiên đáp lễ tôi như thế này đây.”

Tình yêu càng tốt đẹp lúc chia tay càng thống khổ! Tatsuya Abe nhìn Fujibayashi Rongu, không cách nào nói cho hẳn nghe trong tâm mình đang nghĩ gì. Đối với Fujibayashi Rongu, đó chỉ là một vai diễn thế nhưng với người kia lại là tình cảm trân quý. Đến khi biết tất cả chỉ là trò đùa, bị đẩy đến bờ vực tuyệt vọng, người kia trở nên điên khùng cũng là điều dễ hiểu. Cũng may bản thân từ đầu đến cuối đều thanh tỉnh. Tatsuya Abe đau đớn mà may mắn nhắc nhở.

Nếu như có một ngày cậu phải ly khai hẳn, cậu sẽ thương tâm, sẽ đau đến không muốn sống. Thế nhưng cậu sẽ không phát điên, cũng không phát điên mà thương tổn người này.

“Ngủ một chút sẽ không sao nữa, đừng vì những chuyện đã qua mà suy nghĩ nhiều.” Đưa tay đắp chăn cho Fujibayashi Rongu, “Sắc mặt anh rất xấu.”

“Đầu tôi vẫn đau lắm.” Fujibayashi Rongu nhắm mắt lại.

“Anh chảy rất nhiều máu.” Tatsuya Abe nhẹ nhàng vuốt mặt hẳn, ôn nhu thì thầm “Anh đáng ra phải khâu vết thương sớm hơn.”

“Không biết liệu cậu có ở lại bên tôi không, làm sao tôi vào phòng mổ được.” Fujibayashi Rongu mở mắt nhìn cậu, không cam lòng nói.

“Tôi đương nhiên sẽ ở lại.”

“Cậu không đến làm sao tôi biết được?”

Tatsuya Abe thở dài, “Bác sĩ Takeuchi nói đây là khổ nhục kế của anh.”

“Hẳn nói xằng nói bậy thôi.”

“Xằng bậy hay thành thật đều không quan trọng.” Tatsuya Abe không thể làm gì khác ngoài nhắm mắt lại, “Tôi vĩnh viễn là của anh.”

Fujibayashi Rongu cười đắc ý, “Thân thể cậu quả nhiên được tôi dạy bảo không thể rời xa tôi.”

Tatsuya Abe nhìn hẳn, đâu chỉ là thân thể, không nói câu “em yêu anh” hẳn mãi mãi cũng không biết sự thật ấy. Hẳn rốt cuộc là thông minh hay dần dốt đây? Bất quá, may mà hẳn không biết!

6. Chương 6

Ở lại viện theo dõi một buổi tối, vì không có di chứng gì nên sáng hôm sau Fujubayashi xuất viện.

Chăm sóc mười đứa trẻ không hiểu chuyện có lẽ còn dễ dàng hơn người đàn ông thất thường này gấp trăm lần.

Vừa đặt lưng xuống giường, Fujibayashi Rongu bắt đầu phàn nàn, “Ngứa đầu quá, ngày hôm qua bị tên bác sĩ kia bôi thuốc nước lên, hiện giờ thật khó chịu, tôi muốn gội đầu.”

“Không thể, miệng vết thương của anh không thể đụng vào nước.” Tatsuya Abe ngăn cản hắn, “Ngộ nhiễm trùng sẽ rất nguy hiểm.”

“Tôi mặc kệ, tôi phải gội đầu. Ngứa ngứa khó chịu lắm!”

“Nhưng, nếu dính nước phải làm sao?”

“Tôi mặc kệ!” Fujibayashi Rongu trừng mắt nhìn Tatsuya Abe, không thêm thỏa hiệp, bá đạo hỏi, “Cậu sẽ giúp tôi chứ?”

Hai người giằng co khoảng một phút, Tatsuya Abe thở dài.

Năm phút sau, Tatsuya Abe và Fujibayashi Rongu đi vào phòng tắm. Nửa giờ sau, vết thương không dính tí nước nào, hắn gội sạch tóc, thoải mái để Tatsuya Abe thổi khô.

“Thật thoải mái, nếu như chỗ băng lại cũng gội được luôn thì tốt.” Tatsuya Abe nhắm mắt lại hưởng thụ sự chăm sóc như ông hoàng.

“Không thể, nước mà dính vào sẽ nhiễm trùng.” Tatsuya Abe lo lắng khuyên can, muốn Fujibayashi Rongu ngay lập tức bỏ đi suy nghĩ liều lĩnh này.

“Cũng phải, nhiễm trùng sẽ rất phiền lắm. Nói không chừng còn phải gặp lại tên bác sĩ đàn độn kia. Hắn ghen tị không đẹp trai bằng tôi, lúc rửa vết thương thực mạnh tay. Đúng là lòng dạ nham hiểm!”

Tatsuya Abe âm thầm thở phào, còn có chút cảm ơn “lòng dạ nham hiểm” của bác sĩ Takeuchi kia.

Sấy khô tóc, Fujibayashi Rongu nằm xuống.

Một phút sau, hắn lại bắt đầu giở giọng phản nản, “Nóng quá, mở điều hòa không khí đi.”

Tatsuya Abe mở điều hòa, năm phút sau.

“Tắt điều hòa đi, gió thổi lạnh làm đầu tôi đau quá.”

Tatsuya Abe vội vàng tắt điều hòa.

Một phút sau, “Nóng quá!”

Fujibayashi Rongu cùng Tatsuya Abe lại giằng co, một phút trôi qua, Tatsuya Abe vĩnh viễn là người thỏa hiệp.

Cậu cầm quạt ngồi bên mép giường, nhẹ nhàng phe phẩy, “Như vậy có khá hơn không?”

Fujibayashi Rongu nhắm mắt lại, mặt lộ rõ vẻ khoái trá.

Người đàn ông này chắc chắn là ma quỷ đầu thai, là kẻ khó hậu hạ nhất trên đời, Tatsuya Abe than thở. Nhưng ngắm nhìn khuôn mặt Fujibayashi Rongu an tường ngủ, mọi vất vả cũng trở nên bé nhỏ. Thích kẻ vừa tùy hứng vừa ích kỷ, mình mới là kẻ ngu ngốc nhất.

Fujibayashi Rongu rút cuộc ngủ say, Tatsuya Abe nhẹ nhàng đi tới phòng khách. Từ hôm qua đến giờ cậu chưa trở về công ty, không những cao giọng mà còn cậu còn nói rất nhiều lời không nên nói với hắn. Hơn nữa đúng là cậu chưa hoàn thành công việc, người ta đâu có sai. Cậu đã chuẩn bị tâm lý bị đuổi việc nhưng vẫn phải nói với trưởng phòng một tiếng.

Suy nghĩ thật lâu, cậu lấy dũng khí cầm điện thoại lên, bấm số. Thời điểm nghe giọng của trưởng phòng, cậu thành khẩn nói, “Xin lỗi, trưởng phòng. Tôi là Tatsuya Abe. Về chuyện ngày hôm qua...”

Tính khí nóng nảy của trưởng phòng lần này cũng không đại phát. “Cậu chưa hoàn thành công tác mà bỏ đi, tôi nghĩ cậu cũng chuẩn bị tâm lý từ chức rồi chứ?”

Tatsuya Abe gật đầu, ý thức được người kia không thấy, vội vã nói, “Đúng vậy, tôi đã chuẩn bị rồi. Thời gian qua được anh chiều cố mà tôi lại nói những lời quá đáng như vậy, đáng ra phải xin lỗi trực tiếp. Nhưng mà...” Cậu nhìn về phía phòng ngủ của Fujibayashi, vừa nghĩ tới Fujibayashi Rongu đang đợi cậu, chân cậu tựa như mọc rễ, không di chuyển nổi.

“Người quan trọng nhất đời cậu cần cậu chăm sóc, đương nhiên không đi làm nổi.” Giọng nói trưởng phòng đầy châm biếm, Tatsuya Abe xấu hổ cúi đầu, “Thật xin lỗi.”

“Không biết cậu là người si tình như thế. Đàn ông thành thật mà tâm thường như cậu thật vất vả mới kiếm được bạn gái, đại khái có chết cũng không buông tay, phải liều mình mà giữ chứ sao.”

Tuy rằng không phải bạn gái, bắt quá liều mình mà giữ người ta lại cũng đúng.

Trưởng phòng thở dài, “Tatsuya à, tình yêu cũng đâu thành cơm ăn. Chuyện tình cảm không phải cậu cứ cố gấn thì sẽ có kết thúc có hậu. Bây giờ cậu thất nghiệp, sau này lấy gì mà nuôi người yêu? Phụ nữ đều rất thực tế, bây giờ cô ấy cần cậu chăm sóc, tự nhiên sẽ nghĩ cậu là người đàn ông tuyệt vời nhất thế giới. Thế nhưng chờ cô ấy bình phục, có thể lúc có thể tìm người yêu xất sắc hơn, mọi hy sinh của cậu đều tuyệt nhiên không đáng một xu. Cô ta bỏ cậu cũng chẳng phải là việc khó hiểu, một người bình thường lại thất nghiệp.”

Tay Tatsuya Abe cầm điện thoại run rẩy, “Vâng, đúng vậy”

“Kể cả thế cậu cũng không hối hận sao?”

Không phải chuyện cậu có hối hận hay không, đối mặt người ấy cậu đâu có quyền lựa chọn.

“Dường như không còn cách nào...” Tatsuya Abe thê lương cười.

“Cậu thật ngu xuẩn!” Câu trả lời yếu đuối khiến trưởng phòng bên kia đột nhiên giận dữ.:

“Vâng, đúng vậy.”

“Cực kì ngu xuẩn!” Trưởng phòng thở dài, “Nếu người đó biết quý trọng một kẻ ngu xuẩn như cậu, người đó nhất định sẽ hạnh phúc.”

Tatsuya Abe cười trong nước mắt, tự biết mình ngu xuẩn đến thế nào, “Cám ơn anh, trưởng phòng. Cám ơn...”

“Sau này phải tự chăm sóc bản thân thật tốt, nhất định phải sống hạnh phúc. Rõ thật là ngu ngốc.” Nói xong câu đó, trưởng phòng liền cúp máy.

Sẽ hạnh phúc sao? Tatsuya Abe nắm chặt điện thoại, không cách nào trả lời câu hỏi ấy. Cậu từ bỏ công việc, từ bỏ cuộc sống, đem mình đến nông nổi này không phải vì hạnh phúc mà chỉ mong có thể được ở bên người ấy, có thể chăm sóc người ấy, bảo vệ người ấy. Ngoại trừ kiên trì ngu xuẩn này, cậu chẳng có gì nhưng chỉ cần Fujibayashi Rongu còn cần cậu, cậu mãi mãi sẽ ở lại.

“Sao lại cầm điện thoại mà khóc?” Không biết tỉnh lại từ bao giờ, hần đầu băng bó, vẻ mặt mất hứng trừng mắt nhìn Tatsuya Abe, “Cậu nhân lúc tôi ngủ gọi cho ai? Lại có thể khóc thương tâm như vậy?”

“Là trưởng phòng. Tôi, tôi bị sa thải.”

Tatsuya Abe đặt điện thoại xuống, nói một phần sự thật.

“Là vì chăm sóc tôi sao?”

“Đúng vậy.”

“Thật tốt quá.” Fujibayashi Rongu cao hứng ngoắc tay, “Lại đây.” Chờ Tatsuya Abe đến gần, dùng sức ôm chặt cậu. “Tôi rất cuộc vẫn quan trọng hơn công việc, xem ra tôi bị thương không uống.”

Câu trả lời quá phù hợp với tính cách của hắn, vừa ích kỷ vừa bá đạo.

“Tôi bây giờ bị thương, cậu ở lại chứ?”

“Phải chăm sóc anh hai mươi tư giờ sao?”

“Đương nhiên.” Fujibayashi Rongu trả lời như lẽ đương nhiên, “Ngộ nhỡ nửa đêm tôi tỉnh lại, cần người chăm sóc thì sao? Huống chi cậu không đi làm, hai mươi tư tiếng đều ở bên tôi đi!”

“Tôi ở bên anh, không phải vì tiền.”

“Tôi đương nhiên biết rõ.” Fujibayashi Rongu đưa tay vỗ mặt cậu, “Thế nhưng, tôi cũng không để cậu chịu thiệt.”

Tôi đối tốt với anh, không vì bất cứ điều gì. Dịu dàng siết chặt lấy bàn tay kia, Tatsuya Abe ngẩng đầu, nhìn sâu vào mắt Fujibayashi Rongu rồi hai đôi môi quăn quít triển miên.

“Cho một ít rong biển vào mì đi, tôi thích ăn thế.” Cho dù trên đầu quán băng cũng không ảnh hưởng tới quyền uy của nam nhân khoanh tay tựa cửa.

“Vâng.” Tatsuya Abe ngoan ngoãn thả thêm rong biển, “Như này đủ chưa?”

“Đủ rồi, này, đừng dùng mì chính, tôi không thích.” Fujibayashi Rongu nhú mày, “Dùng gia vị khác thay thế đi, tôi không thích ăn cái vị kì quái đấy.”

Mì chính có vị kì quái? Sao đến giờ Tatsuya Abe chưa từng nghe thấy? Nhưng mệnh lệnh của người này đã ban ra, cho dù tốn nước bọt giải thích từ sáng tới tối hắn cũng không nghe lọt một từ. So với việc lãng phí nước bọt, thà ngoan ngoãn mà làm theo ý hắn còn hơn.

“Đã biết.” Cầm lọ mù tạt, Fujibayashi Rongu theo thói quen lại vung tay múa chân, Tatsuya không nhìn được mà hồi ý kiến hắn, “Cái này thì sao? Nhiều hơn một chút?”

“Chính cậu đang nấu mì cơ mà, sao lại hỏi tôi!” Hắn mất kiên nhẫn, nói một câu rồi xoay người rời đi.

Đúng là khó lấy lòng! Nhìn hắn rời đi, Tatsuya Abe không tìm được mà bùi ngùi thở dài.

Vốn đã đi khỏi, người đàn ông kia như âm hồn bất diệt lại một lần nữa xông ra, mắt hứng trừng cậu, “Cậu có cái gì không vừa lòng?”

“Sao, sao vậy?” Tatsuya Abe theo bản năng lùi về sau, nhìn người đàn ông đang tiến tới, miệng lưỡi khô nóng mà nuốt nước bọt, nhỏ giọng giải thích, “Tôi có cái gì không vừa lòng được?”

“Nếu như không, vậy vì sao cậu luôn thở dài?” Fujibayashi Rongu nhìn cậu không chớp mắt để không bỏ sót bất cứ biểu cảm gì của cậu.

Cậu không có gì bất mãn, chẳng qua người đàn ông này gần đây càng ngày càng khó lấy lòng, khiến cậu có chút lực bất tòng tâm. Tatsuya nuốt nước bọt, nói dối, “Tôi chỉ lo lắng cho anh thôi, nhiều ngày rồi nhưng vết thương của anh chẳng tốt lên gì cả. Tôi sợ nó sẽ trở nặng.”

Đã một tuần trôi qua, vết thương rõ ràng đã khép miệng nhưng Fujibayashi Rongu vẫn kiên trì không tháo băng gạc, ra vẻ nghiêm trọng. Hơn nữa, chỉ cần có gì không vừa ý, sẽ khoa trương ôm đầu giả vờ choáng váng. Khi nhìn sắc mặt Tatsuya Abe khấn trương đến tái nhợt, sẽ thừa cơ mà đưa ra một đồng ý cầu vô lý để đòi bồi thường.

“Cậu đang lo lắng thương thể của tôi sao?” Kẻ vừa rồi còn hung dữ bỗng biến mất, để lộ vẻ hài lòng không che giấu được. “Cậu quả thật rất quan tâm tới tôi.”

Đây vốn không phải vấn đề mà, Tatsuya Abe nén tiếng thở dài. Cậu nhìn Fujibayashi Rongu đang dần dần tiến tới bên mình, hân hoan một cái rồi xấu xa cười, “Có mùi mì.”

“À, bị dính vào ấy mà.” Tatsuya Abe đỏ mặt, cúi đầu giải thích.

“Tôi biết mà.” Fujibayashi Rongu còn chưa thỏa mãn vuốt vuốt khóe môi, ý tứ hàm súc nói. “Hình như ăn mì trên mặt cậu ngon hơn thì phải! Tôi đang nghĩ tí nữa không biết có nên bắt cậu nằm lên bàn, đổ mì lên người cậu rồi liếm ăn không?”

“Đừng nói bậy, Fujibayashi.” Tatsuya Abe lớn tiếng cự tuyệt.

Fujibayashi Rongu thật sự là người đàn ông vô phép tắc, hơn nữa trình độ háo sắc mặt dày còn tu luyện đến cấp bậc nhất định. Rõ ràng là lời nói tục tĩu khiến người ta xấu hổ nhưng hắn lại nghiêm trang nói ra,

thậm chí cả thềm ngưỡng mồm. Tatsuya Abe bị hấn vừa đâm vừa xoa mà vứt bỏ tự trọng, thế nhưng người đàn ông này vẫn chưa thấy thỏa mãn, suốt ngày suy nghĩ đủ loại ý niệm kỳ quái.

Ngay cả ăn cơm cũng nghĩ tới tình dục được, Tatsuya Abe cảm giác bản thân sớm muộn ở phòng này vì xấu hổ đến tăng xông, phải đưa vào bệnh viện.

“Cậu đã thắng thường từ chối, thì đành thôi vậy.” Fujibayashi Rongu thở dài, không cam tâm tình nguyện rời đi, vừa đi vừa lẩm bẩm, “Ghé sớm, rõ ràng chơi rất vui vẻ, vì sao còn từ chối?”

Người bình thường ai lại đồng ý nguyện vọng biến thái này chứ? Tatsuya Abe xấu hổ đến mức mỗi ngón tay ngón chân đều phát run. Người đàn ông tâm lý không bình thường này chẳng biết có cái gì tốt, vì sao mình cứ một mực thích hấn? Thậm chí lần này tuy rằng từ chối hấn, nhưng nếu người này kiên trì quần lấy mình mà đòi hỏi, chỉ sợ kết quả cuối cùng vẫn là Tatsuya Abe thỏa hiệp, cùng hấn chơi đùa những trò chơi nhục dục.

Trời a, mau khiến hấn từ bỏ ý niệm này! Ngoại trừ Fujibayashi Rongu chủ động buông tha, Tatsuya biết mình không có cách gì trốn chạy khỏi số phận bị đùa bỡn.

Tiết trời tháng bảy khiến người ta hít thở không nổi. Khác hẳn với ngoài trời, trong bệnh viện mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện cùng nhiệt độ thấp của máy điều hòa khiến người ta có cảm không rét mà run. Tatsuya Abe an tĩnh ngồi trên ghế dài, ngắm người nhìn cây cối xanh tốt bên ngoài qua tấm kính.

Vì đề phòng vạn nhất, vết thương của Fujibayashi Rongu cần kiểm tra lại. Nguyên nhân vì khi khâu vết thương, bị bác sĩ Takeuchi tuần mý mà lạnh lùng hung hăng hành hạ một phen nên với việc đến bệnh viện, hấn một bụng oán trách kêu ca. Từ lúc rời giường, cái gì hấn cũng không vừa mắt, liên tục gây sự.

Vì đây là Matsuyama hảo tâm sắp xếp, tất cả cũng vì thân thể Fujibayashi, dù hấn cũng không muốn Tatsuya Abe phải khuyên hấn kiềm chế.

Matsuyama Matsuharu, bác sĩ ở bộ phận X-quang của bệnh viện. Là một người đàn ông đẹp trai cực kì có mị lực. Vô luận quần áo thường ngày hay lễ phục, cũng đều tỏa ra phong vị đàn ông. Nghe nói gia thế hấn tương đối tốt, tài sản khá nhiều. Hấn từng là hoa hoa công tử, thế nhưng bây giờ lại quay về chính đạo mà yêu say đắm Akimoto Kenshin. Lần gặp trước đến giờ, hấn hình như càng hấp dẫn hơn, chắc cùng tình nhân ở cùng một chỗ, được tình yêu tuổi mật ngọt chứ sao?

Tatsuya Abe hâm mộ nghĩ, nếu như mình bằng một nửa bác sĩ Takeuchi thì tốt rồi. Có lẽ không cần một nửa, chỉ cần tựa tựa chút là được. Không có gia thế, tướng mạo tầm thường, ngay cả công việc cũng tùy hứng mất đi. Cậu thể này đúng là người đàn ông tồi tệ. Hiện giờ nơi duy nhất cậu có thể bầu víu là Fujibayashi Rongu đang bị thương cần người chăm sóc. Thế nhưng một khi hấn không cần cậu nữa, cậu có lý do gì để ở bên cạnh người đàn ông xuất sắc ấy đây?

“Cậu không sao chứ?” Đột nhiên có người đi qua, đứng lại trước mặt hấn.

Tatsuya Abe ngẩng đầu lên, người này còn rất trẻ, mặc áo blue trắng của bệnh viện, cao lớn mà anh tuấn. Đặc biệt trên mặt hắn biểu tình ôn nhu dễ khiến người ta không tự chủ mà nảy sinh cảm giác thân thiết.

“Tôi là bác sĩ ở bệnh viện này, Xuhoru Kenji. Tôi thấy cậu đang phát run, có cần giúp gì không?”

“Tôi, tôi chỉ là hơi lạnh, điều hòa của bệnh viện quá thấp.”

“Cậu chờ chút.” Xuhoru xoay người ly khai. Chỉ lát sau, hắn cầm một cốc cà phê nóng đưa cho Tatsuya Abe, vỗ vỗ vai cậu, an ủi, “Uống vào có lẽ sẽ đỡ lạnh chút.”

“Cám ơn.” Mặc dù không quá lạnh, nhưng được người xa lạ quan tâm giúp đỡ, đưa cho tách cà phê, Tatsuya Abe vẫn rất cảm động.

“Chuyện nhỏ,” Xuhoru mỉm cười nhìn thoáng qua phòng Matsuyama đang kiểm tra cho Fujibayashi, rồi xoay người ngồi cạnh cậu.

“Cơ thể cậu khó chịu hay đang đợi người?”

“Tôi đang đợi người?”

“Là chờ người trong kia sao?”

“Vâng.”

Xuhoru gật đầu một cái không nói gì nữa.

Tatsuya Abe bỗng nhiên ý thức được, người đàn ông bên cạnh chắc cũng đang đợi người. Nhìn hắn thân thiết gọi tên Takeuchi, chắc quan hệ của hai người phải vô cùng thân mật. Vậy hắn chắc là đang đợi bác sĩ Takeuchi. Bây giờ đã là giữa trưa, hắn hai người hẹn nhau dùng cơm chẳng hạn. Bởi vì Fujibayashi Rongu không muốn tới bệnh viện, Tatsuya Abe phải khuyên hắn rất lâu, cho nên trễ như vậy vẫn đang kiểm tra.

“Thật xin lỗi, vì bạn tôi quá tùy hứng, khiến hai người chưa dùng bữa trưa được.” Vừa ý thức được điều ấy, Tatsuya Abe lập tức đứng lên khom lưng, chân thành nhận lỗi.

Xutan trước là sững sốt một chút, sau đó nở nụ cười. “Không cần lưu tâm. Có lẽ khó thân thiết với Toshiaki nên bạn cậu mới không thích tới đây. Hắn ngoài mặt lạnh lùng nhưng thật ra là bác sĩ tốt.”

Đúng là kĩ thuật rất tốt, bất quá thoát nhìn tính cách cũng bốc đồng. Tatsuya Abe nghĩ trong lòng như vậy nhưng cũng không dám nói thật trước mặt Xuhoru.

“Anh ấy đúng là một bác sĩ giỏi.”

“Mặc dù đôi khi có chút tùy hứng, nhưng bởi vì hắn đẹp như vậy nên kể cả tùy hứng cũng chỉ cảm thấy dễ thương, không hề đáng ghét.” Xuhoru càng nói càng cao hứng, tiếp tục khen ngợi Toshiaki bên trong không ngớt.

Tatsuya Abe gật đầu, trong đầu lập tức hiện ra khuôn mặt anh tuấn của bác sĩ Takeuchi. Gội mỹ nhân cũng chẳng khoa trương chút nào.

Vì tướng mạo đẹp dễ nên có thể được người ta lượng thứ cũng là chuyện thường tình. Dù sao tất cả mọi người ai chẳng yêu mến vẻ đẹp.

“A, trước mặt cậu vô ý mà nói nhiều.” Xuhoru gãi đầu, lộ ra biểu tình ngượng ngùng, “Con người cậu tỏa ra dáng vẻ khiến người ta dễ dàng tin tưởng, muốn thân thiết, tôi bất tri bất giác nói quá nhiều.”

Chưa từng được người khác khen ngợi, Tatsuya Abe liền xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu nói nhỏ, “Tôi chỉ là một kẻ vô dụng.”

“Tại sao? Tôi thấy cậu chính là viên ngọc thô chưa trải qua mài dũa, đừng tự ti như vậy.” Xuhoro thẳng thắn nói.

Ngọc thô chưa mài dũa? Người đàn ông này vô luận là tướng mạo hay khí chất đều xuất sắc không thua kém Fujibayashi Rongu hay Akimono, chính trực hơn bất cứ người nào Tatsuya Abe từng gặp. Cư nhiên lại được người lợi hại như vậy khen ngợi, Tatsuya Abe cảm kích đến vành mắt cũng ướt. Câu “như ngọc thô chưa mài dũa” ấy khiến cậu có thêm lòng tin sẽ được ở bên Fujibayashi Rongu lâu thêm chút nữa.

“Tôi nói sai sao? Tại sao nhìn cậu như sắp khóc?” Xuhoru bị thái độ của Tatsuya Abe làm hoảng sợ.

“Không phải.” Tatsuya Abe không biết nên giải thích thế nào.

Đúng lúc ấy, cửa phòng khám đột nhiên mở ra, Takeuchi vẻ mặt khó nhìn đi ra, “Đừng dài dòng, tôi đã hẹn người cùng ăn trưa rồi, ít yêu cầu vớ vẩn đi.”

Fujibayashi Rongu theo sát hắn, vẻ mặt phẫn nộ, “Này, loại bác sĩ này là kiểu gì vậy? Tôi chỉ tới làm kiểm tra, sao lại đem băng gạc tôi vứt đi? Tôi muốn anh băng bó lại cho tôi, anh có nghe thấy không?”

Tatsuya nhìn thấy trên đầu Fujibayashi Rongu băng gạc đã được tháo ra. Vết thương vốn đã nhìn không ra nữa thì tháo băng gạc là phải rồi. Nhưng khi biết vết thương của Fujibayashi Rongu đã lành hẳn, Tatsuya Abe có cảm giác mất mát cùng thương tâm không giải thích nổi. Có phải người đàn ông này đã không còn cần cậu chăm sóc nữa?

Takeuchi không thêm để ý tới sự quấy rầy của Fujibayashi, vừa nhìn thấy Xuhoru ngồi trên băng ghế, vẻ mặt lạnh lùng lại bỗng chốc tươi như hoa, “Kenji, chờ lâu chưa?”

“Vừa mới thôi.” Xuhoru dịu dàng trả lời, ánh mắt tràn đầy nhu tình mật ý nhìn Takeuchi.

Mắt mù cũng biết quan hệ của hai người không phải tầm thường.

Fujibayashi Rongu đang tức giận, đảo mắt qua nhìn Tatsuya chưa kịp lau khô nước mắt, mặt biến sắc, “Tại sao lại khóc? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Thật xin lỗi, hình như tôi đã nói điều không nên nói.” Xuhoru đường hoàng nhận lỗi.

“Cũng không phải như vậy...” Tatsuya Abe mặt đỏ muốn bốc cháy, nhưng lại không biết giải thích thế nào cho đúng.

Thái độ của cậu hiển nhiên giấu đầu lòi đuôi. Mặt Fujibayashi Rongu không chỉ đen lại mà càng lúc càng khó coi, mặt Takeuchi cũng trầm xuống, lộ ra ghen tị hết sức rõ ràng. Takeuchi lườm Xuhoru, liếc Tatsuya Abe một cái, hừ lạnh một tiếng rồi hờ hững rời đi.

“Takeuchi, không phải như em nghĩ đâu.” Xuhoru nói, tôi không biết đã nói gì làm cậu mất hứng, tóm lại thật xin lỗi. Sau đó nhanh chóng đuổi theo Takeuchi đang tức giận.

“Cậu tốt nhất là giải thích rõ ràng đi.” Fujibayashi Rongu ngồi xuống cạnh cậu, tức giận nhìn cậu chăm chăm.

“Cũng không phải lời gì quá đáng. Chẳng qua...” Tatsuya Abe trộm liếc Fujibayashi, hắn đang mang vẻ mặt “khỏi cần nói dối tôi”.

“Bác sĩ Xuhoru nói tôi giống như ngọc thô chưa mài dũa, làm tôi cảm thấy được coi trọng. Tôi trước đây chưa từng được ai khen ngợi, rất cảm động, cho nên không nhận được mà khóc.” Tatsuya Abe càng nói giọng càng nhỏ dần. Cậu rất nhút nhát, lặp lại lời kia khiến chính cậu cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng. Cậu làm sao có thể là một viên ngọc chưa mài dũa? Thế nhưng cậu không tìm được lời giải thích nào thuyết phục hơn ngoài nói thật.

“Ngọc thô chưa mài dũa?” Giọng Fujibayashi Rongu trong nháy mắt cao quang tám. Hắn đột nhiên đứng bật dậy, tức giận nắm quả đấm, “Tên kia dám quyến rũ cậu, còn buồn nôn nói cái gì ngọc thô chưa mài dũa, muốn ăn đòn sao?”

Câu, câu dẫn? Qua khoảng một phút, đầu óc Tatsuya Abe mới phản ứng lại ý nghĩa của từ này. Cậu vội vã nhảy dựng lên, “Không phải như vậy, bác sĩ Xuhoru căn bản không có ý ấy.” Lúc đó rõ ràng bác sĩ Xuhoru bất tri bất giác nhắc tới Takeuchi, cho nên mới tiện lời mà nói thôi. Hơn nữa, nhìn thái độ hai người rõ ràng là một đôi yêu nhau sâu đậm. Tại sao bỗng nhiên trở thành Xuhoru câu dẫn cậu?

“Cậu còn bao che cho hắn? Chẳng lẽ chỉ cần tên nào khá một chút, đồ ngon đồ ngọt vài câu, cậu liền ngoan ngoãn tin luôn sao?” Fujibayashi Rongu vung tay, phần nộ đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không phải như thế.” Tatsuya Abe đưa tay kéo hắn, thử dỗ dành, “Anh đừng tức giận, nghe tôi giải thích đã.”

“Người ta khen một câu ngọc thô chưa mài dũa cậu liền cảm động đến rơi nước mắt, tôi nghe hết rồi còn cần gì giải thích?” Fujibayashi Rongu hất tay cậu ra, không quay đầu mà bỏ đi.

“Fuji, nghe tôi nói đã.” Tatsuya Abe bị ai gọi to tên hắn, đáng tiếc khi cậu đuổi tới cổng bệnh viện thì đã không thấy hình bóng Fujibayashi Rongu đâu.

7. Chương 7

Âm thanh đình tai nhức óc làm cho người hiền lành nhất cũng phát bực. Fujibayashi Rongu cầm ly rượu, thờ ơ nhìn ra sân nhảy với những đôi nam nữ càn rỡ ươn ẹo. Bọn họ giống như thú vật chỉ có bản năng giao phối dụ dỗ con mồi, đáng tiếc bản lĩnh và đáng vẻ đều ấu trĩ đến nực cười. Cao thủ chân chính ở đây cơ mà, đám đàn độn. Fujibayashi Rongu ngửa đầu uống hết ly rượu, quay lại nói với người pha chế, “Cho thêm một ly.”

“Tại sao lại hẹn tôi ở nơi này?” Akimono vất vả chen trong đám người tìm Fujibayashi, ngồi xuống cạnh hắn. Akimono nhìn thấy băng gạc trên đầu Fujibayashi Rongu đã tháo ra liền nói, “Chúc mừng, vết thương lành rồi sao?”

Fujibayashi Rongu phớt lờ hắn, tiếp tục trừng mắt nhìn sân nhảy. Vừa rồi có không ít người tiến đến bắt chuyện với hắn, đều bị hắn thẳng thừng cự tuyệt. Hắn cố ý ra vẻ cáng đỗi và mị lực để chứng minh bản thân có sức hấp dẫn rồi lại không chút lưu tình mà từ chối những người tìm đến. Bởi vì hắn bây giờ quả thực không có tâm tình cùng bọn họ diễn kịch.

“Nếu như tôi sẵn lòng, tôi có thể cùng một người bất kì trong đám kia lên giường.” Fujibayashi Rongu chỉ vào sân nhảy mà nói.

Akimono tự gọi một ly rượu, vừa uống vừa lạnh mặt nói với hắn, “Đừng quên thu tiền.”

Fujibayashi Rongu quay đầu nhìn Akimono, “Vì sao anh không làm nữa? Akimono, chúng ta – mang lại hạnh phúc chẳng lẽ là sai? Bọn họ phải xoa dịu những cô đơn trong lòng nên mới cần chúng ta. Đi cùng tôi đi, hộp đêm của tôi cần những MB xuất sắc như anh.”

Akimono liếc hắn, châm điếu thuốc lấy từ trong ngực áo, không chút lưu tình vạch trần nguy trạng của hắn, “Người cô đơn nhất là anh kia!”

Fujibayashi Rongu cười ha ha, sau đó lại một hơi uống cạn ly rượu, “Anh lúc nào cũng hiểu tôi.”

Akimono quay đầu nhìn hắn, chậm lại cười, “Bởi vì tôi cũng giống anh.”

“Không sai, anh thật sự rất sợ cô đơn.” Fujibayashi Rongu gật đầu.

Akimono rít một hơi thuốc, “Tựa như một cái bình không đáy, có yêu thương mãnh liệt đến mấy vẫn chưa thấy đủ. Vì sợ hãi một ngày nào đó sẽ bị vứt bỏ nên mới keo kiệt không dám nói lời yêu thương không ngừng thăm dò, thương tổn, phí phạm tình cảm của đối tượng, chỉ có chiếm lĩnh tất cả của đối phương mới cảm thấy an toàn. Kì thực, chính tôi mới là người sợ cô đơn nhất!”

Fujibayashi Rongu lần nữa cất tiếng cười to đến chảy nước mắt, “Cậu ấy rất thành thật, bất kể bảo làm gì cậu ấy cũng ngoan ngoãn làm theo. Cho dù bị tôi ức hiếp, cậu ấy cũng chưa từng oán hận một lời. Khi tôi bị thương, cậu ấy từng li từng tí chăm sóc tôi. Lúc ăn uống, nếu tôi không muốn động tay, cậu ấy sẽ ngoan ngoãn dứt cho tôi. Nếu tôi không muốn tự mình tắm rửa, cậu ấy sẽ không than phiền mà tắm cho tôi. Bất kể chà lưng hay xả nước, cậu ấy cũng vô cùng cẩn thận, dịu dàng, giống như tôi là báu vật quý giá nhất của cậu ấy. Lúc ân ái, nếu tôi lấy cố di chuyển sẽ vắng đầu, cậu ấy sẽ lại vắng lời mà chủ động cười lên, còn co rút chỗ đó để tôi đạt khoái cảm.”

Rõ ràng là một người đàn ông nhu nhược, chẳng có ưu điểm gì ngoài thành thật. Thế nhưng vì sao càng ở cạnh cậu ấy, tôi càng không muốn cậu ấy rời đi? Ngọc thô chưa mài dũa, ngày hôm nay có người ví cậu ấy với viên ngọc chưa mài dũa. Bề ngoài tầm thường, kì thực bên trong lại nóng ấm và kiên cường. Cậu ấy vì mấy lời ngon ngọt của kẻ kia mà cảm động phát khóc.

Rõ ràng không thích tôi nhưng lại ngoan ngoãn phục tùng tôi. Chẳng lẽ nếu hoán đổi một kẻ ôn nhu hơn, cậu ấy nhất định sẽ càng nỗ lực hơn? Chỉ cần nghĩ vậy, cảm giác như phổi của tôi sắp phát nổ đến nơi. Tôi thích cậu ấy dịu ngoan. Nhưng vừa nghĩ cậu ấy sẽ đối với ai cũng đều như vậy, tôi hận không thể bóp chết cậu ấy. Tôi, tôi muốn độc chiếm sự dịu dàng ấy. Thế nhưng, cậu ấy đâu có yêu tôi, có chết cũng không yêu tôi. Yêu tôi đáng sợ vậy sao? Anh còn nhớ bức ảnh chúng tôi làm tình mà tôi gửi cho anh không?”

“Tôi sớm xóa rồi, anh làm vậy thật vô vị.”

“Khi ấy tôi buộc cậu ấy yêu tôi, nhưng mà cậu ấy không đồng ý. Dù cho tôi hành động đến mức ấy, cậu ấy cũng không đồng ý.” Đã uống khá nhiều, Fujibayashi Rongu ghé vào quầy bar lấy nước, “Thế nhưng, tôi đã... đã...”

“Đã sa vào lưới tình rồi.” Akimono uống cạn chén rượu, ngẩng đầu thấy người yêu vừa tan ca chạy tới, y cong cong khoe miệng. Vẻ mặt Akimono hiếm khi lộ ra biểu tình điềm đạm như bây giờ.

Matsuyama ngồi xuống bên cạnh Akimono, nhìn Fujibayashi, “Hắn sao vậy?”

“Uống say.”

“Làm sao mà uống nhiều rượu vậy? Muốn đưa hân về không?”

“Không phải là thưởng rượu mà là đang ghen.”

Matsuyama sững sốt một chút, sau đó nở nụ cười. “Tốt quá!”

“Tốt gì?”

“Dĩ nhiên.” Matsuyama nháy mắt một cái, “Nếu như Fujibayashi Rongu cùng Tatsuya có thể thuận lợi phát triển tình cảm, như vậy em sẽ không sợ anh thay lòng. Người kia tuy tầm thường, nhưng anh trước đây thích nhất loại người như thế mà. Khả năng xuất hiện tình địch, cho dù là một phần ngàn cũng rất nguy hiểm, đều phải tiêu diệt ngay. Tốt nhất là Fujibayashi Rongu đem cậu ta ra nước ngoài đi, uy hiếp biến mất càng xa càng tốt.”

Akimono nhìn Matsuyama thật lâu mới từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ, “Ngu ngốc.”

Fujibayashi Rongu đang nằm bất động đột nhiên ngẩng đầu lên, “Ai ngu ngốc?”

“Anh.” Matsuyama nhìn hân, “Fujibayashi, anh chẳng lẽ không nhận ra mình đã thay đổi so với lần gặp đầu tiên sao?”

“Thay đổi?” Fujibayashi Rongu gọi một ly rượu pha đá lạnh, uống một hớp, cực kì bất mãn phản bác lại, “Anh đang nói tôi trở nên ngu ngốc sao? Đừng có nói hươu nói vượn.”

“Trước kia anh rất tự tin, làm tình cũng rất buông thả, không mấy may lo lắng cho người khác. Tính cách phóng khoáng như vậy, tuy rằng vô cùng ích kỉ thế nhưng lại có sức hấp dẫn. Là loại đàn ông xấu xa khiến người khác biết rõ là không nên nhưng vẫn quên mình đắm chìm vào.” Matsuyama ngừng một chút, “Anh bây giờ buồn rầu như vậy, chẳng phải rơi vào tình ái liền trở nên ngu ngốc sao!”

“Tình ái?” Fujibayashi Rongu lặp lại lời Matsuyama, mặt lộ ra vẻ mờ mịt.

Akimono đưa tay vỗ vỗ hân, “Như vậy không phải rất tốt sao? Mặc dù Tatsuya tiên sinh là một người nhu nhược, hân cũng có ưu điểm mà không ai có. Một lòng một dạ quý trọng, chăm sóc anh, cái gì cũng ưu tiên ý kiến của anh. Cho dù là ngu ngốc thì anh cũng là kẻ ngu ngốc hạnh phúc.”

“Chờ một chút, hai người đều lầm rồi!” Cảm giác chệnh choáng say của Fujibayashi Rongu tiêu tan hết, mạnh mẽ vung tay, “Hai người cho rằng tôi đã yêu cậu ta? Cho nên mới, mới không vui?”

Akimono và Matsuyama liếc nhìn nhau, trên mặt đều viết rõ một câu, cái này còn phải nói sao?

Yêu cậu ta? Fujibayashi Rongu trong lòng nhắc lại lần nữa. Ý nghĩ này đến chính hắn cũng không giải thích nổi. Hắn yêu người khác? Huống chi người đó tướng mạo bình thường, tính cách yếu đuối như vậy? Mặc dù có người khen Tatsuya Abe là viên ngọc thô nhưng cậu ta cũng đâu có nửa phần xứng với mình? Cho dù cậu ta thật sự đáng là viên ngọc thô, hắn chắc chắn lại là viên kim cương đắt giá. Hai người có nửa điểm tương xứng sao?

Người kia dù rất ngoan ngoãn, thế nhưng đẩy chẳng qua là do tính cách không biết phản kháng. Hắn có lẽ đã quen với Tatsuya Abe biết nghe lời nên muốn độc chiếm cho riêng mình. Có lẽ tất cả chỉ là tham vọng muốn độc chiếm mà thôi, làm sao có thể yêu một người rẻ mạt như thế? Huống hồ sao mình có thể yêu một người đàn ông? Điều này sao có thể? Đừng đùa! Hắn là cao thủ tình trường – Fujibayashi, sao có thể sa vào lưới tình của một kẻ tầm thường như vậy? Lòng tự trọng của hắn không cho phép!

“Đừng có đùa.” Fujibayashi Rongu miễn cưỡng cười, “Tôi sao lại để ý cậu ta? Hai mắt tùy tiện chọn một người cũng quyến rũ hơn cậu ta vạn lần, hai người đang hoài nghi trình độ thưởng thức của tôi sao?”

Akimono nhú mày, “Anh rốt cuộc muốn thuyết phục chúng tôi hay chính anh?”

“Tôi không thể chấp nhận chuyện như vậy được.” Fujibayashi Rongu để ly xuống, ánh mắt hướng về một người đàn ông xinh đẹp, “Trò chơi này chơi quá lâu rồi, Fujibayashi Rongu tôi phải xả hơi. Đến lúc kết thúc rồi.”

“Nói vậy là ý gì?”

“Là ý này.” Fujibayashi Rongu đứng lên, miệng nở nụ cười quyến rũ. Hắn chậm rãi bước vào sàn nhảy, hướng tới mục tiêu mới.

“Akimomo?” Matsuyama đối với hành động đột ngột này vô cùng khó hiểu.

Akimono liếc mắt về phía sàn nhảy một cái, “Khả năng phán đoán của anh ta trở nên quá chậm chạp.”

“Này này này, em đang hỏi anh rốt cuộc chuyện gì vừa xảy ra.” Matsuyama bất mãn, nếu Fujibayashi không đem Tatsuya đi thì nguy hiểm vẫn tiềm ẩn, cực kì không an toàn.

“Em có thấy người đứng sau Fujibayashi hấp dẫn hơn người đang nhảy không?”

“Em không biết, người ngồi cạnh em mới có hấp dẫn nhất.”

Tuy rằng Matsuyama giả giọng giận dữ nhưng Akimono vẫn cười vô cùng đắc ý, “Nếu dựa theo thông lệ trước kia, Fujibayashi Rongu tuyệt đối không chọn bầy bạ như thế. Hắn sẽ chọn người đẹp nhất để chứng minh rằng mị lực và mắt thẩm mỹ của mình. Người này giống như con công sắp sửa xòe đuôi, vừa tự kiêu muốn vừa thích phô trương.”

“Vậy thì sao?” Matsuyama quay đầu lại, nhìn thoáng qua sàn nhảy. Akimono nhận xét quả thực không sai. Người đứng sau Fujibayashi liếc mắt đưa tình với hắn rõ ràng quyến rũ hơn người hắn đang ôm nhiều.

“Tình yêu khiến hắn ngu ngốc.” Akimono hút một hơi thuốc, nói.

“A, hay khuyên bảo hắn một chút đi.”

“Tại sao lại muốn khuyên bảo hắn?”

“Thì, không phải hắn là bạn tốt của anh sao?”

“Bạn tốt thì bạn tốt.” Akimono hơi nheo mắt, lộ ra biểu tình không mấy tốt đẹp, “Tên kia từng quyến rũ anh, muốn phá rối tình cảm của chúng ta.”

Chuyện này đã bao lâu rồi? Chẳng qua chỉ là đùa giỡn, huống chi còn không thành công.

Matsuyama bỗng nhiên hiểu được, “A, anh đang ghen, còn ghi hận anh ta nữa!”

“Không sai.” Akimono không chút do dự gật đầu, không mấy may xấu hổ vì lòng dạ hẹp hòi của mình. “Hắn ta là tên ngốc, chết vì sĩ diện cũng không chịu thừa nhận đã thích Tatsuya. Anh cũng chẳng việc gì mà hảo tâm khuyên bảo hắn, cứ để hắn ném chút đau khổ cũng tốt. Như vậy hắn sẽ trở nên khôn ngoan một chút.”

“Thì ra anh cố ý trả thù anh ta!”

“Đúng nha.” Akimono nhướn mày, mị lực quyến rũ mười phần nhìn Matsuyama, “Sợ chưa?”

Matsuyama ra sức lắc đầu, “Em hình như lại yêu anh thêm một chút.”

Tatsuya Abe ngơ ngác nhìn đồng hồ trong phòng khách, đã hơn mười hai giờ. Người đàn ông đang tức giận kia vẫn chưa trở về. Cậu rất muốn gọi điện hỏi xem Fujibayashi Rongu ở đâu, nhưng lại sợ hắn hiểu lầm cậu quản hắn. Ngộ nhớ lại chọc hắn thêm tức giận thì sao? Cho nên ngoài chờ đợi, cậu chẳng có lựa chọn thứ 2.

Hơn hai giờ sáng, ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng mở khóa lách cách, Tatsuya Abe lập tức nhảy dựng từ ghế sofa, chạy vội ra ngoài, “Anh về rồi.”

Kể biến mất cả buổi tối kia... tóc còn ướt, mấy nút áo không cài, lộ ra lồng ngực đầy vết hôn xanh tím. Cả người toàn dấu vết tình dục, Tatsuya Abe không cần hỏi cũng biết hắn vừa trải qua cái gì.

“Muốn ngủ hay ăn gì không?” Rõ ràng nụ cười đã cứng ngắc, nhưng Tatsuya Abe vẫn nỗ lực giả vờ như cái gì cũng chưa xảy ra, tự lừa mình dối người.

Fujibayashi Rongu ngồi xuống ghế salon, yên lặng hút thuốc sau đó đem dập thuốc vào gạt tàn, ngẩng đầu nhìn cậu, “Nếu không phải tôi, cậu cũng sẽ đối xử ôn nhu như vậy với kẻ khác sao?”

“Hả?”

“Cậu nhìn thấy vết hôn trên người tôi chứ? Biết rõ tối nay tôi cùng người khác chứ?”

Tatsuya Abe cúi đầu, đôi môi run rẩy, “Tại sao lại nói cho tôi những điều này?”

Nếu Fujibayashi Rongu không nói, cậu có lẽ sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra. Giữa bọn họ không ai phản bội ai, không hứa hẹn làm sao có phản bội? Cho nên cậu không có tư cách mà quan tâm, càng không có tư cách trách cứ. Nhưng, điều đó đâu có nghĩa là cậu không quan tâm. Chỉ cần nhớ tới lúc cậu cô đơn ngồi trong phòng khách, tuyệt vọng chờ Fujibayashi, hấn lại ôm ấp kẻ khác, để cho kẻ kia hưởng thụ hơi ấm của hấn, cậu liên ghen tị muốn phát điên lên.

“Cậu thật sự không quan tâm? Coi như không có chuyện gì xảy ra sao?”

“Tôi, tôi không có tư cách...”

“Không phải là không có tư cách, mà là không muốn bị ràng buộc đúng không?” Fujibayashi Rongu cười lạnh, “Vì cậu chưa bao giờ trói buộc tôi, nên tôi cũng không thể trói buộc cậu. Gặp đàn ông tốt hơn tôi, liền không chút do dự mà bỏ đi. Cậu cái gì cũng không quan tâm là vì thế đúng không?”

“Sao có thể?” Tatsuya Abe trợn mắt, cậu không thể nghe rõ bất kì câu nói nào của Fujibayashi. Sao hấn có thể nghĩ như vậy?

Fujibayashi Rongu đứng lên, đi tới trước mặt cậu, nắm lấy cằm cậu, chép miệng một cái rồi nói tiếp, “Rõ ràng là một người bình thường nhưng lại ngông cuồng muốn chơi đùa với tôi.”

Tatsuya Abe giãy ra, ra sức lắc đầu.

“Nhưng không sao.” Fujibayashi Rongu buông tay ra, hít một hơi thật sâu, “Chúng ta chấm dứt ở đây.”

“Bây giờ, chấm dứt?”

“Đúng.” Fujibayashi Rongu cào tóc, vẻ mặt tươi cười, “Tôi càng lúc càng phiền não. Tôi chán ghét cái cảm giác khó hiểu này. Cho dù tôi có dễ dàng thể nào cậu cũng sẽ không thích tôi, nhưng một câu nói tùy tiện

của người lạ cũng làm cậu cảm động phát khóc. Tôi không muốn bị cậu dắt mũi, cho nên chúng ta kết thúc. Cảm ơn cậu thời gian qua đã chăm sóc tôi, tôi sẽ bồi thường cho cậu.”

“Kết thúc?” Fujibayashi Rongu phóng khoáng phẩy tay, “Cậu nghe cũng hiểu ý tôi mà. Tôi sẽ rời khỏi đây, phòng này để lại cho cậu. Tôi đưa cậu thẻ tín dụng để cậu có thể mua một vài món đồ, hoặc cậu tự mình lấy một khoản thích hợp. Xem như là bồi thường của tôi với cậu. Sau đó, cậu mau mang hết những thứ ấy cắt ra khỏi đời tôi, tìm cho mình một người đàn ông.”

Tatsuya Abe cảm giác tim mình đập càng lúc càng chậm, cả người giống như bị nhốt vào chân không. Cậu không nghe được âm thanh gì nữa, cũng không thở nổi. Kết thúc, Fujibayashi Rongu vừa nói kết thúc sao? Cậu không cần phòng này, cũng không cần lễ vật hay tiền bồi thường gì. Nếu như phải tìm một người, chẳng phải là người đàn ông trước mặt đây sao?

“Bởi vì tôi không yêu anh nên anh mới tức giận sao?” Tatsuya nắm chặt quần áo Fujibayashi, vội vàng nuốt nước bọt, “Nếu như, nếu như tôi nói yêu anh, anh sẽ tha thứ cho tôi chứ? Có thể để tôi tiếp tục ở lại chỗ này không?”

“Bây giờ muốn lừa gạt tôi là sao? Tôi đã nói là cậu có thể tiếp tục ở đây mà, phòng này cho cậu.” Nét mặt Fujibayashi Rongu vô cùng phiền não, “Là tôi rời đi.”

“Nhưng, nhưng mà...” Nếu như Fujibayashi Rongu rời đi, Tatsuya đánh bạo hỏi, “Có thể mang tôi đi cùng không?”

“Cậu cùng đi với tôi? Tôi muốn rời nơi này để mở hộp đêm, cậu đi theo tôi làm gì?”

“Để tôi lại bên anh, tôi có thể chăm sóc anh...” Tatsuya tha thiết nói, ngẩng đầu lên lại thấy biểu cảm lạnh lùng của Fujibayashi, lời muốn nói không cách nào bật ra. Trên trán Fujibayashi Rongu từng có vết thương nhưng bây giờ để lại vết sẹo nhỏ không đáng kể. Băng gạc khiến vết thương trông có vẻ trầm trọng hơn, cũng khiến cậu hiểu lầm về tầm quan trọng của bản thân.

“Đúng vậy, tôi đi theo anh làm gì chứ? Cho dù làm phục vụ ở hộp đêm cũng không đủ tư cách, tuổi tác cũng lớn, đáng vẻ lại khó coi.” Tatsuya Abe khe khẽ độc thoại. Đột nhiên như tỉnh mộng, hóa ra thời khắc cậu sớm chuẩn bị cuối cùng đã đến. Chẳng qua vừa rồi cậu không hiểu, chắc cậu đã mang nhiều phiền phức đến cho Fujibayashi.

Thật ra lúc nhìn thấy những vết hôn kia, cậu nên hiểu rõ, thế nhưng cậu lại chọn cách giả câm giả điếc, quá ích kỷ. Cậu rõ ràng đã tự nhắc nhở bản thân đến cả vạn lần, đừng để người đàn ông kia gặp phiền phức gì, nhưng cuối cùng vẫn không làm được. Cũng bởi vì cậu quá ngu ngốc, quả thực không sai. Thế nên dù cậu có nỗ lực bao nhiêu cũng không thể giữ Fujibayashi Rongu bên mình, dù chỉ lâu một chút.

“Xin lỗi, đã làm phiền anh.”

Fujibayashi Rongu hút thuốc, lông mày nhíu chặt lại, “Nếu như có gì cần, có thể trực tiếp tìm Akimono.

Anh ta, anh ta sẽ chăm sóc cậu.” Nói đến đây, hần sắc, lớn tiếng ho khan.

Tatsuya Abe nhẹ nhàng vỗ lưng hần, Fujibayashi Rongu ngẩng đầu lên, hai mắt thoáng qua thứ tình cảm phức tạp, sau đó hần đẩy cậu ra, lạnh lùng nói, “Nhưng, tôi muốn khuyên cậu một câu, cậu nên từ bỏ Akimono đi. Cậu dù thế nào cũng không bằng Matsuyama, hần yêu Akimono muốn chết luôn.”

“Tôi sớm đã từ bỏ Akimono tiên sinh, anh Fujibayashi không cần phải lo cho tôi.”

“Cảm giác rất kì lạ...” Fujibayashi Rongu cao giọng, sau đó lại thở dài, dùng sức phẩy tay, “Quên đi, cậu là một kẻ kì quái, tôi ở cùng cậu quá lâu nên bị ảnh hưởng rồi.”

“Đúng nha.” Tatsuya Abe nhẹ nhàng gật đầu. Cậu chính là một kẻ kì quái, rõ ràng tim đau muốn chết, trên mặt vẫn ra vẻ không sao mà mỉm cười. Một khi sức chịu đựng của con người đã đến cực hạn, biểu lộ cảm xúc cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa. Cậu chẳng qua có bộ mặt giả dối che giấu nội tâm vỡ vụn thành bụi phấn mà thôi.

“Sau khi chúng ta kết thúc, tôi sẽ trở về giống như trước đây.” Fujibayashi Rongu đột nhiên vui vẻ, “Tôi vốn là kẻ vừa ích kỉ vừa bốc đồng, cũng vì như vậy mới khiến cho người ta vừa yêu vừa hận, rất có sức hấp dẫn phải không?”

Tatsuya Abe gật đầu, với vẻ mặt hào hứng của Fujibayashi, cậu có chút đau lòng mà tự hào.

“Tôi... Tôi sẽ không thích đàn ông bình thường.” Fujibayashi Rongu nhìn cậu, sau đó cúi đầu, hung hăng hôn lên môi cậu.

Tatsuya Abe nhắm mắt lại, cầu nguyện thần linh hãy hoàn thành ước nguyện không thể thực hiện của cậu: Hãy để giây phút này kéo dài mãi mãi!

8. Chương 8

Mùa thu, Fujibayashi Rongu khai trương hộp đêm “L”.

Ngoại trừ đội ngũ nam nhân viên trong nước, hần còn tự mình đi nước ngoài lựa chọn một nhóm tóc vàng mắt xanh. Vì hần có tố chất kinh doanh nên từ khi khai trương việc buôn bán vẫn tốt. Ông chủ Fujibayashi Rongu như cá gặp nước, tiếp bước Akimono trở thành ông chủ đầy mị lực “trăm người chém” thứ hai.

Chuyện trước đây chỉ chăm chăm chơi trò tình ái với một người đàn ông đã dần dần trở nên xa vời tựa như giấc mộng không chân thực. Đã từng có một người tên Tatsuya Abe xuất hiện trong đời hần? Người ấy dù nói hay cười đều mang vẻ nịnh nọt và tự ti, dù mình đã nói bao nhiêu lời khó nghe, đã làm bao nhiêu chuyện quá đáng, người ấy vẫn không hề tức giận. Người đàn ông mê đắm trong tình ái không bao giờ có

thể cự tuyệt mình.

Fujibayashi Rongu cũng không biết vì sao, ăn chơi trác táng cũng tốt, tình dục phù phiếm cũng được, nhưng khi kết thúc hẳn luôn có cảm thấy chút trống rỗng mất mát. Hẳn không tài nào giải thích nổi vì sao.

“Đây là quà tặng cho Fujibayashi Rongu tiên sinh.” Người đàn ông nở nụ cười như đã dự liệu được mọi việc, tự tin đưa gói quà, bên trong là chiếc đồng hồ xa xỉ.

“Nagata tiên sinh lúc nào cũng hào phóng như vậy.” Fujibayashi Rongu lễ độ nhận lấy rồi nói lời cảm ơn.

Người đàn ông trước mặt chính là khách hàng mới của hắn, chủ tịch một doanh nghiệp, tác phong nhanh nhẹn, ra tay rộng rãi. Nhưng Fujibayashi Rongu ngưỡng mộ hắn cũng không bởi những thứ này mà vì cho dù có thích đến mấy hắn cũng không bao giờ chiếm được người đàn ông này. Nếu có thể khiến người này thuần phục dưới thân mình, Fujibayashi Rongu cảm thấy mình sẽ bù đắp được cảm giác trống rỗng vô hình.

“Đeo lên cho tôi xem.”

“Ngay bây giờ?”

“Đúng vậy.” Nagata gật đầu, lộ ra nét mặt say đắm, “Tôi vẫn muốn tặng cái đồng hồ này cho hắn, lúc nào cũng cảm thấy khí chất của hắn có lẽ sẽ rất hợp với nó.”

Fujibayashi Rongu mỉm cười cởi đồng hồ trên tay ra, đeo cái đồng hồ mà Nagata tặng lên.

“Thực sự rất vừa.” Nagata Firudo nhấp một ngụm cà phê, thở dài.

“Chẳng qua chỉ là tặng quà, cũng không cần vội vàng làm gì.” Fujibayashi Rongu nháy mắt với hắn một cái, “Lại không phải là đi thổ lộ, Nagata tiên sinh không cần vì chuyện này mà phiền não.”

“Quà tặng quá mức đắt tiền cũng không được.” Nagata rũ mắt xuống, vẻ mặt khổ não, “Lòng tự trọng của hắn rất cao, nhưng cái này thật sự rất hợp với hắn.”

Vì không có biện pháp bày tỏ tấm lòng với đối phương, không biết làm gì khác ngoài đem mong nhớ chuyển tới người qua đường để xua đi cô đơn tịch mịch. Người đàn ông này khờ đến đáng thương. Fujibayashi Rongu ở trong lòng tỉnh táo phân tích, trên mặt lại ra vẻ ôn nhu, đưa tay khẽ cầm lấy tay Nagata. “Nếu đã như vậy thì cũng không cần nhớ đến hắn. Tôi sẽ để anh quên đi người đàn ông vô tâm kia, Nagata tiên sinh.” Nói rồi lại nhẹ nhàng gãi gãi vào lòng bàn tay hắn, gợi ý rõ ràng.

Hơi thở đối phương càng lúc càng dồn dập. Fujibayashi Rongu buồn cười nghĩ, tuy rằng người đàn ông này ra vẻ rất thành thạo, đáng tiếc không thể gạt được kẻ kinh nghiệm dày mình như Fujibayashi. Mặc dù rất anh tuấn, nhưng dáng vẻ của hắn chắc chắn không phải người từng trải. Quả là một số không tinh khiết.

Fujibayashi Rongu cực kì bằng lòng dạy bảo vị tiên sinh si tình này một chút. Sau này, người đàn ông này dĩ nhiên sẽ ngoan ngoãn mà phục tùng dưới chân mình.

“Thật muốn làm.” Nagata cúi đầu, dứt khoát rút tay ra, “Đáng tiếc, không phải người kia thì không được!” Nói rồi đứng dậy chạy trốn chết.

“Cứ như vậy mà quăng người ta đi.” Fujibayashi Rongu không chịu nổi mà than thở. Đây cũng không phải lần đầu tiên Nagata chạy khỏi tay hắn. Ràng ràng đã bị mình mê hoặc đến không chịu được, tiếc là một khắc cuối cùng vẫn dứt ra. Mấy lần đầu còn thấy hứng thú, thế nhưng qua vài lần, trò chơi này càng ngày càng vô vị.

Tâm Nagata tiên sinh căn bản không có mình, chẳng qua muốn dùng tiền mua thể thân. Vì Nagata muốn tán tỉnh người mình yêu nhưng lại sợ đối phương nhìn thấu dự vọng thấp hèn nên tìm một MB ham tiền để thỏa mãn bản thân, vừa chu đáo lại an toàn. Fujibayashi Rongu nhất định sẽ chiều chuộng hắn, còn vui vẻ nhận quà, đóng vai người tình dịu dàng hoàn mỹ. Nếu đã quyết định như vậy, cần gì phải giả vờ thanh cao, không thể lên giường? Thuận theo dự vọng chẳng lẽ là chuyện đáng xấu hổ sao? Hắn cứ giữ khư khư ý nghĩ buồn cười ấy ngược lại càng làm Fujibayashi Rongu thấy hết sức buồn chán.

Gọi thêm một ly rượu, Fujibayashi Rongu nhìn đồng hồ đắt tiền trên tay, bực mình cởi ra ném vào hộp. Dường như thích một người sẽ muốn tặng quà cho người kia để nhấn nhủ tấm lòng của mình hay đơn giản là không muốn bị lãng quên.

Trở về nơi ở mới, Fujibayashi Rongu ném cả hộp quà và đồng hồ vào ngăn kéo. Đấy hầu như chỉ toàn quà tặng của khách, vài ví da, điện thoại di động, bật lửa, các loại khuyên tai, hoa cài áo, dây chuyền vàng... Trong đó nhiều nhất vẫn là đồng hồ đeo tay, Fujibayashi Rongu thậm chí còn có ba cái nổi tiếng giống nhau như đúc, giá cả cũng làm người khác giật mình. Thỉnh thoảng buồn chán, hắn sẽ lấy ra ngắm nghía mà hưởng thụ cảm giác thắng lợi khi thu được chiến lợi phẩm, chứng minh được thắng lợi của bản thân bằng giá trị của quà tặng.

Ở đây ngăn kéo, Fujibayashi Rongu nhìn thấy một hộp nhỏ giản dị, mở ra thì là cái kẹp cà vạt. Mặc dù giữa bao nhiêu đồ vật xa xỉ, chiếc kẹp kia không bắt mắt nhưng lại thể hiện tâm ý. Trong khoảng thời gian ngắn Fujibayashi Rongu không nhớ ra, vật này là ai tặng cho hắn. Cũng may ở bên cạnh còn có một phong bì. Hắn tiện tay rút ra xem, là một xấp tiền mặt không lớn và một chiếc đồng hồ cũ.

Sao lại để tiền mặt ở đây? Hơn nữa cũng không nhiều. Ai lại tặng cho hắn cái đồng hồ cũ như vậy cho hắn? Fujibayashi Rongu cầm cái hộp cùng phong thư, suy nghĩ một chút, trong đầu thoáng hiện lên một hình bóng mơ hồ.

Vật này hình như do Tatsuya Abe để lại sau lần đầu tiên hai người lên giường, coi như phí qua đêm. Đại khái vì cảm thấy tiền quá ít, cho nên đem đồng hồ, kẹp cà vạt để lại. Sau khi kết thúc quan hệ gần hai tháng, lại có thể ngoài ý muốn phát hiện món đồ kỉ niệm bị quên lãng.

Fujibayashi Rongu khó hiểu cầm cà vạt lên, trong đầu nảy ra câu hỏi, người kia làm sao có tiền mà mua thứ xa xỉ này? Bạch kim đính hồng ngọc, kiểu dáng cổ điển, người kia hẳn phải lựa chọn rất kĩ mới mua. Không chỉ thế, lại còn để lại đồng hồ cho mình. Fujibayashi Rongu cầm lên, dây da đều đã mòn, mặt ngoài

cũng có vân nhân nhật, hơn nữa kim đồng hồ cũng đã chết. Có người sẽ tặng một hũ như thế này cho người khác sao?

Mặc dù không chủ tâm giữ lại món quà của Tatsuya, thế nhưng Fujibayashi Rongu bây giờ lại cầm chặt hai món đồ này. Ngón cái còn khe khẽ vuốt ve chỗ dây da, giống như có thể cảm nhận được chút gì đó.

Khi làm tình lần đầu tiên, Tatsuya Abe khóc thật thương tâm. Không phải vì lần đầu tiên đau đớn mà bởi vì cậu còn yêu Akimono sâu đậm, bởi vì phải từ bỏ mà khóc đến thật thương tâm. Hình như lúc chia tay Fujibayashi Rongu cậu chưa từng vì hấn mà rơi một giọt nước mắt. Kể cả hèn nhát đến mấy, cậu cũng có lúc cố chấp. Dù có nhu nhược đến mấy, Tatsuya Abe cũng có lúc rất cố chấp, như khi cậu nhất quyết không chịu thích mình chẳng hạn.

“Chẳng qua là một kẻ bình thường, dù thế nào tôi cũng không thích người như vậy.” Fujibayashi Rongu tự nhủ, sau đó nhẹ nhàng cầm dây đồng hồ lên, khe khẽ vuốt ve mặt đồng hồ xấu xí rồi vặn dây cốt. Chiếc đồng hồ tuy lỗi thời nhưng vẫn chạy chuẩn xác.

“Vẫn còn chạy được, thật không đơn giản.” Fujibayashi Rongu cảm thán, đeo chiếc đồng hồ cũ lên tay mình. Trong lòng như vừa bị vật gì hung hăng cứa vào, Fujibayashi Rongu cảm phong thư áp lên gương mặt mình, mắt nhắm chặt.

“Mình không thể thích người đàn ông bình thường đó được.”

Đồng hồ đeo tay cũ nát cùng kẹp cà vạt đẹp đẽ dường như có lời nguyên ma quỷ. Giữa một đồng quà tặng, ngoại trừ hai thứ đồ này của Tatsuya Abe, hẳn không thể chọn thêm cái nào khác

Fujibayashi Rongu luôn luôn chú ý tới chuyện ăn mặc tới từng chi tiết nhỏ. Vậy mà khi chiếc đồng hồ kia không hợp với bất cứ bộ đồ nào, hẳn cũng chưa từng nghĩ đến chuyện tháo ra. Thậm chí không thấy phiền khi phải lên dây cốt, lau chùi bụi bẩn bên ngoài. Gần đây, tất cả khách trong quán đều biết rõ ông chủ thích hai đồ trang sức mới, đồng hồ đeo tay cũ và kẹp cà vạt ru-bi vĩnh viễn chưa từng thay đổi lấy một lần.

Đương nhiên sẽ có khách hàng chiều ý ông chủ, bắt đầu gửi tặng đồ cổ và trang sức ru-bi. Nhưng từ khi đeo hai món đồ kia, ông chủ vốn luôn mang tiếng ăn chơi hình như bắt đầu tu thân dưỡng tính. Fujibayashi Rongu ngoan ngoãn lùi về hậu trường, không tự mình ra sân khấu chào khách hàng, lại càng không tán tỉnh để hẹn người ta qua đêm. Ở hộp đêm cấm dục như hòa thương, chuyện này so với đồ tể ăn chay còn khiến người ta buồn cười và khó tin.

Chính là Fujibayashi Rongu cũng hết hứng thú tán tỉnh khách. Không biết có phải do thời tiết trở nên lạnh giá hay không, hẳn luôn thấy đặc biệt mệt mỏi, không có hơi sức mà dỗ dành khách nữa. Bởi vì dáng vẻ âm trầm của hắn quá mức đáng sợ, Akimono thậm chí còn nghi ngờ hắn mắc bệnh nan y, bắt hắn đến bệnh viện kiểm tra. Kết quả tất cả đều bình thường, các cơ quan trong cơ thể đều hoạt động tốt, hình như chỗ gặp vấn đề là nội tâm của hắn.

“Anh có phải...” Ngồi trên ghế dài của bệnh viện, Matsuyama nhìn hắn yên lặng, muốn nói lại thôi.

“Muốn hỏi cái gì?” Fujibayashi Rongu nhìn lá khô tan tác rơi, thờ ơ hỏi.

Matsuyama nhìn hẩn, hạ thấp giọng hỏi, “Anh có phải vì áp lực quá lớn, phương diện kia xuất hiện trục trặc nên mới luôn không có sức sống thể này?”

Fujibayashi Rongu suy nghĩ một lát mới hiểu được ý tứ của Matsuyama, lạnh lùng trả lời, “Không phải.” Rồi nhắm mắt lại, không thềm nói thêm gì nữa.

Matsuyama nhìn đồng hồ, thời gian hẹn Akimoto vẫn chưa tới. Vì vậy chậm chậm nói, “Thật ra anh không cần xấu hổ, đàn ông đôi khi áp lực lớn sẽ bị như vậy. Nhưng giải quyết mấy chuyện đó cũng không phải chuyện gì quá khó khăn. Chỉ cần giải tỏa áp lực thì sẽ hết ngay thôi.”

Fujibayashi Rongu mở mắt, trừng Matsuyama, trong bụng bỗng dâng lên ác ý, “Hình như anh rất có kinh nghiệm? Gặp rồi sao?”

“Là chuyện từ rất lâu rồi.” Matsuyama hít một hơi thuốc. “Khi đó chia tay Kenshin, tôi phát hiện hình như không thể làm tình, dù là công hay thụ cũng đều không được. Lòng không quên được một người, cơ thể sẽ phản ứng rõ ràng.”

Không ngờ Matsuyama sẽ thành thật nói ra, Fujibayashi Rongu hơi giật mình nhìn hẩn.

“Sao lại nhìn tôi như thế? Không tin tôi trước kia là công?” Matsuyama chép miệng phản đối. “Tôi trước kia vẫn còn muốn lên giường cùng mỹ nhân bệnh viện Takeuchi. Nào ngờ hẩn có “con chó” rất bá đạo bảo vệ, hại tôi bị đánh một trận.”

“Akimono nói anh là một người tùy tiện, quả thực không sai.” Fujibayashi Rongu đưa điếu thuốc lên miệng hút, từ từ phả khói, “Cậu ấy trước đây tuyệt nhiên không thích loại đàn ông như anh.”

“Tôi biết mà.” Matsuyama gật đầu, “Nhưng con người thì không lựa chọn được tình yêu phải không? Trước khi gặp gỡ Takeuchi, tôi chết cũng không tin tôi có ngày si mê một người.”

“Không thể lựa chọn?” Fujibayashi vô thức lặp lại lời Matsuyama.

“Dĩ nhiên.” Matsuyama chỉ vào hai người đứng không xa. “Anh còn nhớ bác sĩ Takeuchi, người khâu vết thương cho anh không? Thái độ của tên kia với người khác vừa kiêu căng vừa lạnh lùng, thật làm người khác nổi giận. Nhưng giờ thì sao? Chỉ cần nhắc tới “con chó” trung thành kia liền không ngừng khoe khoang chỗ tốt, quả thực ấu trĩ như con nít, không thể nhìn nổi.”

“Còn anh? Chẳng phải cũng y hệt thế sao?”

“Cái gì?”

“Anh mà có cơ hội chắc cũng sẽ liều mạng kể lễ điểm hấp dẫn của Kimono nhỉ?”

“Kenshin khác hẳn thằng nhóc Xuhoru kia. Kenshin nhà tôi rõ ràng tốt hơn “chó đại” của Takeuchi nghìn lần, so sánh như vậy chẳng khác nào sushi thượng hạng đòi sánh với sushi thiu.” Matsuyama bất mãn nói.

Tuy Akimono thật sự có mị lực, nhưng Takeuchi cũng là người đàn ông tương đối xuất sắc. Lại có thể dùng sushi thiu để hình dung khiến Fujibayashi Rongu bật cười. Từ vẻ mặt thành thật của Matsuyama, Fujibayashi Rongu hiểu được trong lòng hẳn chỉ có người yêu mà thôi.

“Có thể được một người bảo vệ vô điều kiện như vậy chính là hạnh phúc chân chính.”

“Anh đâu phải là không có người để bảo vệ vô điều kiện. Chính anh coi thường đuổi người ta đi!” Matsuyama khe khẽ thì thầm, dập tắt điếu thuốc rồi ném vào thùng rác.

Fujibayashi Rongu ngơ ngác nhìn hòn non bộ ngoài sân. Lá phong đỏ rực ánh lên hòn đá trắng noãn tạo nên vẻ mỹ lệ động lòng người. Hóa ra khi những hòn đá tầm thường tụ chung một chỗ, vẻ đẹp ấy sẽ khiến cho lá phong vô cùng rực rỡ cũng chỉ xứng làm nền.

“Này, Matsuyama.” Fujibayashi Rongu gọi Matsuyama đang chuẩn bị rời đi. “Anh có biết ngọc thô chưa mài dũa đáng giá đến thế nào không?”

“Không biết, tôi rõ chuyện này lắm. Anh muốn sưu tập sao? Tôi hỏi hộ anh.”

“Không cần, tôi chỉ muốn biết rõ kim cương quý hơn hay ngọc thô quý hơn.”

“Loại nào trân quý hơn rất khó nói. Nhưng mọi người phần lớn sẽ thích kim cương.” Tuy không biết Fujibayashi Rongu đang muốn cái gì, Matsuyama vẫn thành thật nói ra suy nghĩ của mình, “Vì đại đa số mọi người đều thích hư vinh. Thấy kim cương sáng bóng sẽ thấy đẹp mà cho rằng nó có giá trị. Nhưng, nếu như hiểu được giá trị của ngọc thô thì sẽ vô cùng quý trọng nó. Vừa nhẹ nhàng vừa tinh tế, mặc dù không có hào quang chói mắt lại có thể khiến người ta yên tâm mà giữ lại bên mình.”

Hơn nữa, ngọc thô chưa mài dũa cũng có loại cực kì đắt, vượt xa kim cương. Chẳng phải Trung Quốc có một truyền thuyết rất lâu đời về một viên ngọc thô tên “Bích Hòa Thị” đấy sao? Chẳng người nào muốn đổi nó lấy kim cương phải không?”

“Anh nói rất đúng. Đáng tiếc là tôi lại nghĩ kim cương quý hơn ngọc thô, khiến bản thân phạm phải sai lầm rất lớn.”

“Anh cảm thấy mình như kim cương, còn Abe tiên sinh giống như viên ngọc thô không xứng với mình. Cho nên anh mới chia tay cậu ấy?”

Fujibayashi Rongu không nói gì, nhưng vẻ mặt đã nói lên tất cả.

Vẻ mặt Matsuyama trở nên kì quái, nhìn hần, “Thành thật mà nói, tôi thấy Fujibayashi Rongu tiên sinh tự cho mình là kim cương có chút tự ki. Có thể phát ra ánh sáng như kim cương cũng chỉ có Kenshin thôi nha!”

“Đừng có nói hươu nói vượn, tôi còn không đủ tốt sao?”

“Dùng giá trị sang hèn để cân nhắc xem đối phương có đáng kết giao không vốn là thói quen rất tồi tệ. Chỉ dựa vào điểm này cũng có thể kết luận rằng tính cách của anh có khiếm khuyết vô cùng lớn. Chỉ vì lòng tự trọng nhảm nhí kia mà bỏ rơi người yêu lại càng ngu xuẩn. Fujibayashi Rongu thật sự cần học hỏi nhiều, phải không?”

“Anh...” Fujibayashi Rongu không đáp trả nổi, dây thần kinh của Matsuyama thật thô, da mặt cũng đủ dày. Thế nhưng có đôi lúc lại nói khiến người ta không tài nào bắt bẻ được.

“Mặc dù chưa đạt tới cấp bậc của kim cương, nhưng chỉ cần nỗ lực thêm một chút, anh cũng đã rất chói mắt.” Matsuyama đứng lên, cực kì thành khẩn vỗ vai Fujibayashi, “Nỗ lực thêm chút nữa nhé.”

Nhìn hần dần biến mất, Fujibayashi Rongu muốn cười to một trận. Thế nhưng khi cười, trái tim truyền tới cảm giác mát mát rất rõ ràng, thậm chí còn mang theo chút đau đớn nho nhỏ không nói nên lời.

Ra khỏi bệnh viện, Nagata hẹn hần cùng ăn trưa, tiện thể quan tâm tới kết quả kiểm tra của hần một chút.

Biết tình trạng thân thể hần vẫn tốt, Nagata cười nói, “Ăn mừng một chút đi, gần đây Fujibayashi Rongu không có sức sống, hại tôi lo lắng không yên.”

Nếu như là lúc bình thường, Fujibayashi Rongu có thể sẽ nhân cơ hội nói vài lời dễ ngon dễ ngọt, nỗ lực cửa cẩm Nagata. Đáng tiếc gần đây hần quả thật chán ghét những trò chơi tình ái, cho nên chỉ cười cười, “Cứ tự nhiên.”

Nagata hơi giật mình khi thấy tâm tình Fujibayashi Rongu lại có thể như sóng thủy triều mà xuống dốc đến mức độ này. Nhưng y vẫn kiên nhẫn lái xe chở hần đi nhà hàng.

Khi đi qua một quán ăn khá khiêm tốn, Fujibayashi Rongu thành linh kêu lên, “Dừng xe, tôi muốn ăn mì lạnh, được chứ?”

“Mì lạnh? Ăn lúc trời lạnh thế này ư? Hơn nữa cũng không phải đồ ăn cao cấp... Nhưng nếu để chúc mừng anh, ăn cái gì cũng do Fujibayashi Rongu tiên sinh quyết định.” Nagata dừng xe, cùng Fujibayashi Rongu đi vào quán ăn.

Quán ăn rất nhỏ nhưng được dọn dẹp rất sạch sẽ. Ông chủ rất nhiệt tình chỉ cho hai người ngồi phía ngoài. Nhưng Fujibayashi Rongu lại chọn chỗ đối diện nhà bếp ngồi xuống.

“Ngồi đây có thể thấy quá trình chế biến thức ăn, cũng rất thú vị.” Nagata hiểu ý nói.

Fujibayashi Rongu đắm chiêu nhìn nhà bếp. Khi đầu bếp chế biến, hắn đột nhiên hỏi, “Vì sao lại cho dưa chuột mà không cho rong biển? Tôi thích rong biển hơn.”

“A, vậy tôi cho một chút rong biển vào.” Ông chủ vô cùng ân cần nói.

Nagata nhìn ra thái độ khác thường của Fujibayashi, “Anh không sao chứ?”

Fujibayashi Rongu lắc đầu, “Tôi rất khỏe.” Quay đầu lại vừa vặn thấy đầu bếp thả mì chính vào, hắn tiếp tục soi mói, “Đừng cho mì chính vào, tôi không thích ăn vị kì quái đó.”

“Mì chính không có mùi vị kì quái.” Đầu bếp không hiểu, nhìn hắn.

“Rõ ràng có.”

“Fuji, anh thật sự không sao chứ?” Đối với hành động rất không lễ độ của hắn với đầu bếp, Nagata nhin không được mà nhắc nhở, “Anh nói vậy không hay lắm.”

Fujibayashi Rongu như tỉnh lại từ trong mộng, sững sốt trong chốc lát rồi lập tức nở nụ cười nhàn nhạt, “Vừa rồi là đùa với cậu thôi, bị dọa sao?” Nói xong nháy mắt với Nagata một cái.

“Vậy sao?”

“Tất nhiên.” Fujibayashi Rongu quay đầu lại, dứt khoát nói với đầu bếp, “Vì hay nói đùa với bạn bè, nên mới bốc đồng mà đòi hỏi vô lí, làm phiền ông rồi.”

Đầu bếp lắc đầu lẩm bầm, “Đúng là khách hàng bốc đồng.”

Mì lạnh được bê lên, mùi vị ngon vô cùng nhưng không phải trong lòng Fujibayashi Rongu muốn ăn mùi vị này. Mùi lạnh mà hắn muốn ăn chắc là...

Trong nháy mắt, một nụ cười ngượng ngùng xuất hiện trong tâm trí Fujibayashi. Hắn hoảng sợ, vì sao lúc này hắn lại nghĩ tới khuôn mặt nên quên đi kia – Tatsuya Abe? Lê nào hắn lại nhớ đến quãng thời gian hai người ở chung, cậu làm mì lạnh cho hắn? Thế nhưng điều này sao có thể xảy ra?

“Fujibayashi Rongu tiên sinh?”

Sắc mặt Fujibayashi Rongu tái xanh, “Tôi đi trước.”

“Nhưng...”

Không quan tâm tới tiếng gọi của Nagata ở phía sau, Fujibayashi Rongu đẩy cửa đi ra ngoài. Hắn không muốn thừa nhận bản thân vì tưởng nhớ một người mới chạy đi ăn mì lạnh. Nhưng vì sao ngực lại khó chịu như vậy?

Mờ mịt đi lung tung, Fujibayashi Rongu ngồi xuống ghế nghỉ giữa công viên, nhìn những khuôn mặt vội vàng đến rồi đi, cảm giác mất mát trong lòng càng lúc càng trĩu nặng. Âm thanh xung quanh cũng càng lúc càng ồn ào, khiến đầu hắn đau buốt không dứt như muốn vỡ ra.

Hắn che hai tai, cảnh vật trước mặt tuy quen thuộc lại khiến hắn bối rối. Tuy rằng người đến người đi nhưng bản thân như một người cô độc trên hoang đảo, cảm giác cô đơn gần như nuốt chửng hắn. Đường như trên thế giới này không ai quan tâm tới hắn, hắn cũng chẳng quan tâm tới ai. Trước kia đã từng tự hào vì điều gì đó, như gương mặt anh tuấn hay ăn nói trang nhã cùng sức hấp dẫn... Một khi mất đi người yêu và mục đích, mấy thứ kia ngay lập tức không đáng tới một đồng.

“Tiên sinh, anh không sao chứ?” Đột nhiên có người chạm vào hắn.

“Không sao.” Fujibayashi Rongu lắc đầu đứng lên. Cảm giác sợ hãi bao vây khiến hắn muốn chạy tới trốn tới một nơi an toàn. Trên thế giới, khiến hắn cảm thấy an toàn cũng chỉ có một nơi duy nhất.

Hắn chặn một chiếc xe taxi đang đỗ cạnh lối đi bộ, nói địa điểm rồi vô lực ngồi tựa vào ghế sau.

Xuống xe, Fujibayashi Rongu nhìn tới khu nhà trước kia, ngẩng đầu từ cổng mà đếm từng tầng. Hắn cũng không thể giải thích vì sao phải chạy đến đây, nhưng, khi đứng đây, cảm giác ngột thở kia dường như được xoa dịu một chút.

Không biết đã đứng bao lâu, đột nhiên có người gọi hắn, lúc ấy hắn mới biết trời đã hoàn toàn tối sầm lại.

“Fujibayashi Rongu tiên sinh, thật sự là anh.” Nhân viên quản lý nhiệt tình kéo hắn, “Có thể gặp anh thật tốt.”

“Có chuyện gì không?”

“Vị tiên sinh ở phòng của anh đã rời đi. Cậu ấy để lại chìa khóa, tôi không biết tìm anh ở đâu. Nếu anh không quay lại, tôi cũng không biết nên đưa chìa khóa cho ai đây.”

“Rời đi? Anh nói cậu ấy rời đi? Khi nào?”

“Đã dọn đi gần nửa năm rồi. Anh chờ một chút, tôi lấy chìa khóa cho anh.”

Rời đi? Tatsuya Abe rời đi? Con người hèn yếu lại dám chống lại lời hấn mà bỏ đi ư? Cậu ấy vừa không có tiền vừa không có việc làm cơ mà? Tặng cho cậu ấy căn phòng ấy mà cậu ấy có thể không muốn? Cậu ta cho rằng bản thân giỏi lắm sao? Fujibayashi Rongu tức giận đến mức hai tay không ngừng run rẩy.

“Chìa khóa của anh đây.” Nhân viên quản lý đưa chìa khóa cho hấn, “Tổng cộng có hai cái, đều ở bên trong.”

Fujibayashi Rongu mím chặt môi, sắc mặt hết sức khó coi. Nhân viên quản lý vốn đang muốn làm quen cũng không dám nói gì nữa, cực kì thức thời mà rời đi.

“Chờ một chút, người kia lúc rời đi có nói gì không?”

“Hình như có. Để tôi nghĩ một chút.” Nhân viên quản lý cau mày, nỗ lực nhớ lại. Người đàn ông kia thật sự bình thường, cảm giác vô cùng mỏng manh, rất dễ bị người khác quên lãng.

“Hình như nói vì không tiện đưa chìa khóa cho bạn anh, sợ anh lo lắng linh tinh. Cho nên phiền tôi cầm chìa khóa, ngộ nhỡ chủ nhà lúc quay lại có thể mở cửa, nếu không có chìa khóa sẽ rất bất tiện. Đại khái như vậy.”

Từ lời của nhân viên quản lý cũng không truy hỏi được tận gốc, Fujibayashi Rongu cầm chìa khóa, nhấn thang máy lên tầng. Khi đến cửa nhà, hấn thậm chí còn có cảm giác vô cùng kì quái, dường như khiếp sợ bỗng chốc vùng lên. Ngay cả tức giận cũng không nổi.

Mở cửa, cả gian phòng đặc biệt lạnh lẽo. Fujibayashi Rongu bật đèn, ánh mắt tìm kiếm khắp nơi. Ở đây hình như vẫn còn lưu lại mùi của Tatsuya Abe. Người kia trước khi rời đi vẫn dọn dẹp ngăn nắp. Thậm chí giày da hấn vứt lung tung cũng được cậu lau sạch sẽ rồi đặt ngay ngắn trong tủ giày.

“Ngu ngốc, tôi không cần những thứ này.” Fujibayashi Rongu lăm bắm, cởi giày đi vào. Hấn chưa từ bỏ ý định chạy vào phòng vệ sinh, trong đó bày bàn chải đánh răng và khăn mặt hoàn toàn mới, cái lược hấn đã dùng, nước hoa hấn yêu thích được sắp chỉnh tề trên kệ.

Lại quay về phòng, mở tủ quần áo. Cũng giống như giày, quần áo bên trong trước đây bị hấn vứt lung tung giờ cũng được giặt sạch, là phẳng. Chủ nhân nơi này dường như không hề rời đi mà chỉ ra ngoài du lịch, chẳng bao lâu sau sẽ quay trở về.

“Ngu ngốc quả nhiên là ngu ngốc.” Fujibayashi Rongu đấm mạnh vào cửa tủ, ngã ngồi trên giường.

Toàn bộ những đồ vật bị hắn ném khắp nơi như đồ bỏ đi nhưng đều được Tatsuya Abe coi như báu vật mà tỉ mỉ gìn giữ. Nhưng ở đây lại không hề có đồ đạc của Tatsuya Abe. Tất cả quần áo, giày, ngay cả bàn chải và khăn mặt trong phòng vệ sinh cậu đều mang đi. Đường như không còn tồn tại một vết tích nào.

Cảm giác tức giận lại một lần nữa ngự trị trong tim Fujibayashi. Hắn đứng lên đập phá căn phòng vốn đang sạch sẽ, ném đèn bàn vào bức tường, mang tất cả quần áo và đồ dùng hàng ngày quăng xuống đất, ra sức giẫm đạp.

Phá hết rồi hắn vẫn chưa hài lòng. Lửa giận của hắn không nguôi dù chỉ một chút. Hắn chạy vào phòng vệ sinh, ném hết bàn chải và khăn bông vào thùng rác. Trong gương phản chiếu rõ ràng một người với đôi mắt đỏ ngầu, sắc mặt tối tăm như ma quỷ. Về mặt của hắn không còn đơn thuần là tức giận mà trở thành ân hận và hoang mang đan xen. Fujibayashi Rongu nhìn chằm chằm vào gương một hồi, chết cũng không chịu thừa nhận người đàn ông thâm trầm trong gương là mình.

Tất cả sức lực vào giây phút này rốt cuộc biến mất, Fujibayashi Rongu ôm đầu ngồi trên sàn phòng vệ sinh. Cho tới bây giờ hắn đột nhiên ý thức được, hắn và Tatsuya Abe thật sự đã kết thúc. Người con trai kia không chờ hắn nữa. Cậu ấy đã bước ra khỏi cuộc đời hắn, ngay cả một dấu vết cũng keo kiệt, không chịu lưu lại. Hắn cũng không còn thấy được nụ cười dịu dàng của Tatsuya Abe.

Fujibayashi Rongu che mặt cười lớn, hắn không có tư cách rơi lệ. Khi hắn tùy hứng quyết định kết thúc phải sớm biết hiện thực như thế nào. Nhưng, thật sự vẫn muốn gặp lại cậu ấy một lần. Chẳng vì lý do gì, chỉ là muốn nhìn thấy cậu ấy, dù từ xa xa cũng được.

9. Chương 9

Fujibayashi Rongu đứng lên, lão đảo lao ra khỏi nhà, vội vã chạy tới gần một chiếc tắc xi. Trước đây Tatsuya Abe ở trong một khu nhà trọ cũ nát, hắn định bây giờ đi vào đó hỏi thử xem.

Đến khi chạy tới đó rồi thấy cửa sổ vẫn sáng đèn, tâm tình đang tuyệt vọng của Fujibayashi Rongu như vừa sống lại. Fujibayashi Rongu chạy thẳng lên lầu, ra sức đập cửa.

“Ai đó?” Từ trong nhà truyền ra tiếng nói xa lạ.

Một người đàn ông trung niên mập ra mở cửa, vừa gặm miếng thịt gà đầy dầu mỡ vừa trừng mắt, mắt hững hờ, “Cậu tìm ai?”

Không phải là Tatsuya Abe. Lòng tràn đầy hy vọng lần thứ hai tan vỡ, đả kích lần này còn đau đớn hơn.

“Người trước kia ở đây đâu? Cậu ấy đi đâu rồi?”

“Không biết.” Người đàn ông nói dứt câu thì không kiên nhẫn mà đóng cửa.

“Xin chờ một chút.” Fujibayashi Rongu đưa tay ngăn hấn, “Anh có thể nhớ lại xem người kia chuyển đi đâu không? Chỉ một chút thôi cũng được.”

Người đàn ông híp mắt khinh thường nhìn Fujibayashi Rongu chăm chăm, “Tại sao tôi phải lãng phí thời gian nhớ mấy chuyện vớ vẩn cho cậu? Tôi không biết người trước kia là ai, giờ ở đâu. Bây giờ tôi mới là người thuê nhà ở đây, đừng quấy rầy tôi.” Tiện tay ném mẫu xương gà đi, chuẩn bị đóng cửa.

Fujibayashi Rongu đưa chân ngáng ở cửa ngăn hấn lại, “Chờ một chút.”

“Này, cậu rốt cuộc muốn làm gì hả? Có tin tôi tấn cậu không?” Người đàn ông xắn tay áo lên, ra bộ hung ác.

Fujibayashi Rongu không thêm để ý tới hấn, đi vào nhìn quanh phòng. Căn phòng trong trí nhớ của hấn hoàn toàn khác. Chiếc giường không biết bao lâu rồi không được dọn dẹp, ánh lên một màu đen sì ghê tởm. Khắp nơi toàn là những núi rác nhỏ, còn có các loại hộp giấy và những mẫu xương kì. Cả gian phòng tỏa ra mùi hôi kì quái.

“Tại sao anh lại để căn phòng bẩn thỉu như vậy?” Fujibayashi Rongu cao giọng chất vấn.

“Liên quan gì tới cậu, tôi thuê nhà này. Tôi quyết định một tháng không quét dọn thì là một tháng không quét dọn. Tôi quyết định một năm không quét dọn thì là một năm không quét dọn.” Đối với chất vấn của Fujibayashi, người đàn ông cười khinh bỉ.

“Đồ khốn, mày quá coi thường người khác rồi.” Fujibayashi Rongu tức giận nắm cổ áo hấn, ấn hấn vào tường.

Người đàn ông trung niên to béo bị dọa sợ. Ban nãy hấn thật sự khinh thường Fujibayashi, thế nhưng bây giờ người này như xã hội đen đến nhà đòi nợ. Hấn vốn hèn nhát nên vội vã giải thích, “Tôi không biết cậu tìm ai, nhưng khi tôi dọn đến thì phòng này đã bỏ không mấy tháng rồi. Tôi thật sự không thể nói cho anh tin gì có ích đâu. Tôi xin cậu hãy tha cho tôi đi.”

“Ngay cả mày cũng muốn đùa tao sao?” Tâm tình Fujibayashi Rongu vào giờ phút này toàn bộ bộc phát, ý vào lợi thế hình thế mà không chế áp đảo gã này, giờ cao nắm đấm đánh tới.

“Cứu, cứu mạng! Tôi thật sự vô tội mà.” Người đàn ông thất thanh gào lên, ôm đầu kêu cứu.

Đột nhiên hành lang truyền tới tiếng bước chân, một người đàn ông say rượu đi tới, thấy một màn như vậy liền theo bản năng muốn rời khỏi. Fujibayashi Rongu vốn khá cao, bình thường luôn tỏa ra khí chất phóng đảng. Kỳ thực do nghề nghiệp đòi hỏi nên mới luyện một chút kỹ năng hộ thân. Bây giờ giờ nắm đấm lên quả thực nhìn như ác quỷ, hình dạng quá hung dữ. Ai rồi hơi mà trêu chọc vào ác ma như vậy chứ?

Fujibayashi Rongu thấy có người đến, buộc lòng phải buông tay. Hắn cũng biết chủ nhà này vô tội. Nhưng vừa nghĩ tới tia hy vọng cuối cùng bị gã bóp nghẹt, Fujibayashi Rongu liền không kiềm chế mà nổi điên lên. Huống chi nơi này trước kia là nhà của Tatsuya Abe. Cậu ấy vô cùng thích sạch sẽ, ngày nào cũng quét dọn thật sạch sẽ đến nỗi không tìm được một chút xíu bụi. Tên mập này lại để căn nhà bẩn như vậy, vừa ăn xong thịt gà liền tiện tay vứt xuống đất. Fujibayashi Rongu không cho phép gã phá hoại căn nhà của Tatsuya Abe, tuyệt đối không cho phép.

“Sau này mỗi ngày đều phải quét dọn, dứt khoát không được để rác qua đêm, nghe rõ chưa?”

“Vâng, tôi nhất định sẽ dọn sạch sẽ.” Người đàn ông bị đánh mà không thể giải thích vì sao, vừa lau máu mũi vừa như gà mổ thóc ra sức gặt đầu. Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới có ngày bị đánh vì không dọn nhà.

Fujibayashi Rongu xoa xoa nắm đấm, lôi trong ví ra một xấp tiền vứt xuống đất, “Đây là tiền thuốc men.”

“A, cảm ơn, cảm ơn.” Người đàn ông cầm tiền, ôm đầu chạy vào nhà, con mắt không dám nhìn Fujibayashi Rongu lấy một cái.

“A a a, tôi, tôi biết cậu.” Người say rượu vừa bị dọa dường như thanh tỉnh hơn một chút, chỉ vào Fujibayashi Rongu mà cười ngây ngô, “Cậu tìm Tatsuya Abe tiên sinh ngày trước ở đây, đúng không?”

“Ông biết tôi?” Giống như bắt được phao cứu mạng, Fujibayashi Rongu không còn trút giận lên người vô tội mà khẩn thiết nhìn người đàn ông vừa xuất hiện. Khoảng năm mươi tuổi, lúc nói chuyện mang đầy mùi rượu.

“Vừa đẹp trai lại vừa có tiền như cậu mà lại chạy tới chỗ này, lúc đó tôi ấn tượng lắm.” Uống khá nhiều khiến người đàn ông nói chuyện lú cả lưỡi vào.

Trước đây Fujibayashi Rongu ghét nhất là nói chuyện với kẻ say rượu, nhưng bây giờ hắn chỉ còn đầu mối này, “Ông có biết Tatsuya chuyển tới nơi nào không?”

“Tôi không biết.” Người đàn ông lắc đầu rồi ợ một cái toàn hơi rượu, “Chỉ có điều, tôi thấy hắn dọn đi.”

“Cậu ấy đến đâu? Từ bao giờ?”

“Không biết cậu ấy chuyển đi đâu, lúc nào nhỉ?” Người đàn ông suy nghĩ một chút, “Chắc là mùa hè, Tatsuya Abe tiên sinh rất thích sạch sẽ. Cậu ấy đi rồi, hành lang xuất hiện bao nhiêu là sâu bọ. Bây giờ có con heo mập đến ở, những ngày nóng nực thì sao chứ? Gã kia đã bẩn còn thích ăn, lại ghét quét tước dọn dẹp, đúng là loại tính cách khiến người ta chán ghét...”

Nếu như là mùa hè thì chắc là dời đến nhà Fujibayashi Rongu để chăm sóc hắn khi bị thương. Tatsuya Abe biến mất vẫn không có chút manh mối nào. Fujibayashi Rongu uể oải xoay người, không muốn nghe

tên nát rượu nói bậy nói bạ nữa.

“Nhưng mà, trước khi con heo mập kia tới ở thì tôi có thấy Tatsuya Abe tiên sinh một lần. Chắc là mùa thu?” Lời nói của người đàn ông thành công giữ bước chân Fujibayashi Rongu lại. Nếu như là mùa thu, chắc chắn là sau khi bọn họ chia tay.

“Ông thấy cậu ấy sao? Cậu ấy ở đâu? Nói gì?”

“Ở chỗ tôi thường hay uống rượu trong vườn hoa bên đường, dáng vẻ rất thảm hại.” Kẻ say rượu cười ha ha, “Tôi tí nữa thì không nhận ra cậu ấy. Tuy chỉ là chàng trai bình thường thế nhưng biến thành bộ dáng kẻ lang thang cũng đủ khiến người ta giật mình. Vì Abe tiên sinh trước đây rất thích sạch sẽ, cho nên ban đầu thấy cậu ấy bỗng nhiên bẩn thỉu như vậy thật khó tin.”

“Ông là nói, tình trạng của cậu ấy vô cùng không ổn.”

“Đúng vậy, không có tiền, hình như mấy ngày rồi chưa ăn. Sau đó vẫn là tôi mời cậu ấy uống rượu, ăn bữa cơm no nữa.” Người đàn ông vừa nói vừa cầm lấy chai rượu sớm đã cạn, ra sức dốc vào miệng, nỗ lực nuốt vài giọt chảy ra để bớt cơn thèm rượu.

“Hình như là bị người ta đánh, chắc là mấy cô ả phong trần. Cậu ấy cũng không phải dạng người có thể đến nơi đó tìm đàn bà. Mấy ả kia nhìn như một đám hồ ly tinh muốn ăn tươi nuốt sống người ta. Ở nơi đó, cầm chút tiền lương làm sao nuôi được người ta chứ? Không còn tiền thì hết đám rồi đá trút xuống.

Hơn nữa, muốn yêu loại phụ nữ như vậy, khuôn mặt cũng phải đẹp đẹp một chút nha! Có thể qua thời gian dài tiếp xúc một người, tâm cũng có thể phát ra cảm tình. Nhưng về ngoài cũng rất phổ thông, quả thực mệnh trời sinh là bị người ta coi thường. Rơi vào kết cục đó cũng chỉ có thể trách chính cậu ấy không biết tự lượng sức mình.”

“Đừng nói nữa.” Fujibayashi Rongu nhắm mắt lại, lấy tiền trong ví đưa cho người đàn ông kia, “Tôi mời ông uống rượu. Ông có thể dẫn tôi tới chỗ vườn hoa ông đã gặp được không?”

“Không ngờ Abe tiên sinh còn có người bạn tốt như thế. Thật ra lúc cậu ấy gặp rắc rối lớn như vậy nên đi tìm một người bạn khẳng khái như cậu mới đúng. Tại sao lại để bản thân thành kẻ lang thang thảm thương, không phải quá ngu ngốc sao?”

“Tôi chỉ nhờ ông dẫn tôi tới công viên thôi, nói nhiều thế làm gì?” Fujibayashi Rongu bực bội châm thuốc, gắng sức hút một hơi. Lão quỷ say này tự như lấy dao cùn mà cứa vào lòng hần. Tự trách, áy náy, đau lòng, lo lắng. Những tâm tình trước đây chưa từng xuất hiện cứ thế xuất hiện.

Tên ngốc kia lại hành hạ bản thân đến mức ấy. Nếu như không ở tại phòng Fujibayashi Rongu để lại thì có thể bán hoặc cho thuê, cần gì phải lang thang ngoài phố chứ?

Trong công viên, không khí vô cùng yên bình, cũng cực kì lạnh lẽo. Fujibayashi Rongu không thể tưởng tượng nổi thời tiết như thế còn có người dám ngủ qua đêm ngoài đường. Lão già yêu rượu như mạng sống không khách khí cầm tiền Fujibayashi Rongu đưa cho mà mua một chai rượu ngon, vừa chỉ vào cái ghế đá, “Tôi lần trước ở đây gặp cậu ấy. Nhưng mấy tháng rồi, Abe tiên sinh chưa xuất hiện.”

“Giúp tôi thêm một chuyện.” Fujibayashi Rongu lấy danh thiếp từ trong ngực áo ra đưa cho người đàn ông đang uống rượu, “Xưng hô thế nào?”

“Tôi là Hachi Teru.”

“Hachi tiên sinh, nếu như ông gặp lại Tatsuya thì dù thế nào cũng xin nói cho tôi biết. Tôi nhất định sẽ báo đáp ông.”

“Tôi đã nói Abe tiên sinh có người bạn vừa có tiền vừa nghĩa khí. Có cậu giúp đỡ, Tatsuya nhất định sẽ vượt qua khó khăn. Việc này cứ giao cho tôi.” Người đàn ông uống một ngụm rượu rồi gật đầu, “Bây giờ thì sao?”

Fujibayashi Rongu ngồi trên ghế dài trong công viên, “Ông về trước đi, tôi muốn yên tĩnh một mình.”

“Không thành vấn đề.”

Hachi Teru là một kẻ nát rượu, hơn nữa tướng mạo còn gian trá. Bình thường thì ngay cả một con mắt Fujibayashi Rongu cũng không muốn nhìn thấy loại người như thế. Nhưng, hiện hấn rất nóng lòng muốn biết bây giờ Tatsuya Abe đang ở đâu, chỉ cần có một chút hy vọng cũng không muốn bỏ qua.

Cũng không biết đã ngồi trong công viên bao lâu, trong đầu Fujibayashi Rongu giống như rạp chiếu phim, cứ tua đi tua lại cảnh hấn và Tatsuya ở bên nhau. Quỷ thần xui khiến trải qua tình một đêm, quan hệ khó gọi tên, không biết kiềm chế buông thả, hăm sâu vào ái tính. Rồi lại vì khẩu thị tâm phi khiến người ta bỏ đi. Người đàn ông nhu nhược bị mình coi khinh lại dùng cách riêng để bao dung, giống như biển nước ôm lấy rồi tẩy sạch khuyết điểm của hấn.

Nhưng, vì lòng tự trọng vớ vẩn của hấn lại có thể lừa mình dối người, tự thôi miên bản thân: Chẳng qua chỉ là một người tình giá rẻ, cứ đi tìm rồi sẽ gặp kẻ tốt hơn. Ép buộc bản thân vứt bỏ. Chờ mất đi mới biết, giả rẻ cũng tốt, đắt tiền cũng tốt, là kim cương, là ngọc thô hay chỉ là viên đá cũng chẳng còn quan trọng. Quan trọng là vị trí của viên đá ấy, một khi ở trong tim thì chỉ có thể mặc cho nó chiếm lấy từng dây tế bào thần kinh, càng lún sâu càng âm ỉ đau đớn.

Cho dù cậu ấy không muốn yêu thì sao chứ? Cho dù thừa nhận thích chàng trai bình thường ấy thì sao chứ? Đáng ra phải nắm chắc cậu ấy trong tay, sau đó mặt dày tán tỉnh khiến người ta cũng yêu mình mới là cách làm chính xác nhất. Tại sao không làm vậy để bây giờ lại biến thành tình cảnh đôi bên đều chịu tổn thương?

“Mình quả nhiên là kẻ ngu ngốc.”

Những ngày tiếp theo Fujibayashi Rongu như tẩu hỏa nhập ma mà đi tìm Tasuya Abe. Hachi Teru tuy suốt ngày gọi điện đến để báo mang mối nhưng khi tra tỉ mỉ thì lại không thu hoạch được gì. Hy vọng cứ như vậy chuyển thành thất vọng rồi lại hóa thành ước mong như chơi đùa thể xác và tinh thần Fujibayashi Rongu đến kiệt sức. Một tháng ngắn ngủi qua đi mà hần sứt hơn mười cân, sắc mặt tái nhợt tiêu tụy như quỷ.

“Tháng này anh làm trò gì thế?” Akimoto và Fujibayashi Rongu hẹn nhau ăn cơm ở ngoài. Ban đầu khi vừa nhìn thấy tình hình Fujibayashi, Akimoto quả thật không thể tin vào mắt mình. Thật sự không ngờ người đàn ông vành mắt đen sì, quả đầu như ổ gà với kẻ chửi chu trước đây là cùng một người.

“Gần đây tôi khá bận rộn.” Fujibayashi Rongu ôm trán cau mày, nói. Gần đây hần càng nghiện thuốc lá nặng hơn, ban đêm lại mất ngủ.

“Người trong quán ai cũng lo cho anh đấy.”

“Vớ vẩn, tôi là ông chủ hay bọn họ là ông chủ? Tôi không chính đồn bọn họ đã là may rồi, việc gì phải nhọc tâm lo cho tôi?” Fujibayashi Rongu rút ra một điếu thuốc lá, cả người cũng bồn chồn không ngừng kiểm tra điện thoại.

Akimoto nhìn hần, đang chuẩn bị nói tiếp thì điện thoại hần vang lên. Hần không chần chừ mà nghe máy, “Thế nào? Có tin tức gì chưa?”

“Lần này khẳng định là thật sao? Hachi Teru tiên sinh, tính nhẫn nại của tôi đã hết rồi. Ông lúc này tốt nhất đừng đùa giỡn tôi. Nhà hàng Eagle Rock? Được, tôi lập tức tới ngay.” Cúp điện thoại, Fujibayashi Rongu cầm điếu thuốc rít một hơi, bỏ đầu lọc vào gạt tàn. “Anh cũng thấy đấy, tôi rất khỏe, khỏi cần lo cho tôi. Tôi bây giờ có chuyện quan trọng phải đi. Đi trước nhé, lần sau mời anh ăn một bữa.”

“Tôi đi cùng anh.” Kimono đứng lên, không cho người kia phản đối.

“Không cần.” Càng lúc càng ương ngạnh, bây giờ khuôn mặt Fujibayashi Rongu lại nói cho Akimoto biết, vì Tatsuya Abe nên mới biến thành bộ dáng như quỷ này?

“Tôi đi cùng anh.” Akimoto khẳng khẳng.

“Anh biết tôi muốn đi gặp ai sao? Gần đây tôi thích một cậu nhóc, rất nhát gan, còn mỏng manh hơn cả bong bóng. Anh đi theo rất phiền phức.”

Akimoto nhìn hần, dễ dàng lật tẩy lời nói dối của hần, “Nói bậy bạ gì đó? Anh không phải đang tìm tung tích của Tatsuya Abe sao?”

“Sao anh biết?”

“Nhìn anh y như quỷ từ trong địa ngục bò ra, còn không rõ rành rành sao?”

Fujibayashi Rongu không giả vờ được nữa, cười khở, “Muốn cười thì cứ cười đi. Rõ ràng là tôi bốc đồng chia tay mà cũng qua nửa năm rồi. Thế nhưng tôi đột nhiên...”

Akimoto vỗ vỗ người đàn ông mất tinh thần, “Nửa năm trôi qua mới biết còn hơn cả đời không nhận ra.”

Fujibayashi Rongu ngẩng đầu, miễn cưỡng cười, “Anh đang an ủi tôi sao?”

“Anh thành thể này, tôi cũng có chút trách nhiệm.”

“Không liên quan tới anh, là tôi quá quắt. Không muốn thừa nhận tôi thích người bình thường như vậy. Thật ra tôi mới là kẻ hèn yếu, không dám thừa nhận bản thân yêu người không yêu mình.” Đau đớn quần lấy tim Fujibayashi, lời khó nói cũng đến lúc không nhận nổi nữa.

“Tatsuya Abe rất yêu anh”

“Bây giờ lừa dối tôi chỉ làm tôi càng khó chịu hơn mà thôi. Tôi đã đáng thương đến mức để Akimoto đồ dành sao?”

“Này, tôi nói anh đủ rồi đấy.” Nghìn năm mới có được một lần Akimoto lộ ra vẻ khó chịu, thậm chí còn cố ý giả vờ ho khan. “Người kia sớm đã thích anh. Chẳng lẽ anh không nhận ra được chút tình cảm nào từ những việc cậu ấy đã làm ư? Bằng lòng cùng người bốc đồng như anh ở cùng một chỗ, còn có thể làm anh hài lòng trăm phần trăm, nếu không phải yêu anh đến tận xương tủy thì làm sao có thể? Bởi vì tôi biết anh lúc nào cũng bắt nạt cậu ấy nên mới cố tình bảo cậu ấy đừng nói ra.”

“Anh nói gì cơ?”

“Tôi nói là Tatsuya Abe đã sớm thích anh. Chỉ là không nói cho anh biết tâm ý người ta thôi. Anh thật sự là đồ ngốc!”

“Tại sao anh lại muốn đùa bỡn với tôi?” Vừa nghĩ tới việc bản thân bây giờ đau khổ như vậy đều là do Akimoto, Fujibayashi Rongu đem hết lửa giận trút lên người Akimono.

“Đúng là muốn đùa anh một chút, thế nhưng tôi cũng hy vọng anh có thể phát hiện ra những ưu điểm của Abe tiên sinh. Nếu như cậu ấy ngay lập tức nói yêu anh, anh tự cao tự đại thể chẳng phải sẽ chia tay ngay, chẳng lẽ tôi nói sai?”

“Kể cả thể cũng chẳng liên quan đến anh.” Mặc dù Akimoto đang nói sự thật, nhưng Fujibayashi Rongu không thể vì vài lời nói mà dễ dàng hết tức.

“Tính cách tùy hứng của anh cũng nên dẹp đi.” Akimoto liếc hẳn, khôi phục khí thế áp bức. “Vì muốn ở cùng anh lâu một chút nên cậu ấy mới cần răng không dám thừa nhận yêu anh. Ngay cả điều này cũng không nhận ra, anh lại còn trái lòng chia tay nữa. Càng xét càng thấy toàn lỗi của anh! Bây giờ còn ra về đau khổ sao?”

“Cho dù tôi có lỗi, cũng không có nghĩa tôi sẽ tha thứ cho anh. Nếu không tìm được cậu ấy về thì anh cũng không đủ tư cách dạy dỗ tôi. Anh là bạn tốt nhất của tôi, nhưng mắt thấy tôi đau đớn trong vực sâu, anh chẳng những không giúp đỡ mà còn đẩy tôi một cái.”

“Thế nên tôi cũng đang cố giúp đây, đi thôi.”

Hai người cùng tới nhà hàng mà Hachi Teru hẹn. Vừa bước vào đã thấy trên bàn ăn có mấy chai rượu, Hachi Teru thấy Fujibayashi Rongu tới liền ra sức vẫy, “Ồ đây, ở đây.”

Akimoto cau mày, “Anh thuê người như vậy để thăm dò tung tích của Abe tiên sinh?”

“Tôi cũng thuê một thám tử nữa. Nhưng đây là hàng xóm cũ của Tatsuya Abe, hơn nữa cách đây không lâu đã gặp cậu ấy. Cho nên tôi mới không muốn vứt bỏ manh mối này.”

“Ha, thời tiết thật lạnh.” Hachi Teru cười nói, “Vì tôi chờ mãi hơi chán, nên mới kêu một ít thức ăn và rượu, nhân tiện làm ấm người.”

“Đừng ngại, tôi sẽ thanh toán.” Nét mặt Fujibayashi Rongu không đổi, nói.

Cũng không phải là lần đầu tiên, đã sớm biết lão là một con sâu rượu, ít đồ ăn cùng vài chai rượu đắt tiền cũng không thành vấn đề. Chỉ hy vọng lão có thể tiết lộ chút đầu mối hữu dụng là tốt rồi.

“Xin hỏi, ông gặp Abe tiên sinh sao?” Akimoto cau mày, hỏi.

“Đương nhiên, trước đây không lâu tôi nhìn thấy cậu ấy. Dáng vẻ vô cùng nhếch nhác, hình như mấy ngày chưa ăn gì. Tôi còn mời cậu ấy một bữa.” Hachi Teru đắc ý nói.

“Những điều này tôi sớm biết cả rồi. Không phải ông nói có tin gì mới sao? Vì sao mỗi lần ông toàn nói mấy thứ vớ vẩn? Tính nhân nại của tôi có hạn.” Fujibayashi Rongu phiền não vò tóc, thật sự không thể nhịn nổi nữa.

“Fujibayashi Rongu tiên sinh gấp gáp như vậy cũng vô ích. Cậu cũng không hy vọng Abe tiên sinh chạy tới nơi cậu không tìm được chứ? Lần này tôi nhận được điện thoại của cậu ấy...”

“Cậu ấy gọi cho ông? Số cậu ấy đâu?”

“Cậu ấy không muốn tôi nói cho người khác biết, đặc biệt là cậu. Nếu như tôi không tuân thủ lời hứa, Abe tiên sinh nhất định sẽ chạy tới nơi xa hơn, như vậy không sao chứ?” Hachi Teru thăm dò.

“Mỗi lần đều nói những lời như vậy, thật ra tôi không tin.” Fujibayashi Rongu chống cằm, “Nhưng lại nghĩ ngộ nhỡ có một lời là sự thật thì làm sao đây?”

Hachi Teru nheo mắt, tiếp tục xảo trá, “Abe tiên sinh thê thảm như vậy, hoàn toàn là vì yêu một người không nên yêu. Vì người ta mà đánh đổi mọi thứ thế nhưng vẫn bị người ta vô tình bỏ rơi. May mà có người bạn tốt như cậu cứ khăng khăng đi tìm hấn để cứu giúp. Abe tiên sinh chắc đã hiểu rằng yêu người như vậy thì không còn mặt mũi gặp cậu nên mới quyết tâm không chịu để cậu biết tung tích?”

“Đủ rồi.” Akimoto nhẹ giọng khiển trách, “Fuji, chẳng lẽ anh bị lừa bởi mảnh khốe vớ vẩn vậy sao? Gã này đang lừa anh, anh vẫn mắc lừa sao?”

“Chuyện của tôi không cần anh quản.”

“Có lẽ anh đã quá áy náy. Cho nên biết rõ gã nói dối, vì không truyền đạt được lòng hối lỗi với Tatsuya Abe nên mới muốn truyền cho hấn?”

Fujibayashi Rongu im lặng, thật lâu mới nói một câu, “Không được sao? Người này dù gì cũng cũng cứu giúp Tatsuya Abe trong lúc cậu ấy bị thảm nhất. Tôi làm vậy chỉ là muốn bản thân thấy khá hơn một chút. Huống chi so với trước kia không có tin tức gì, nghe hấn khoác lác chút tin giả sẽ cho tôi ảo giác rằng rất nhanh sẽ tìm được cậu ấy.”

“Tên ngu ngốc. Nếu như muốn bồi thường nên hướng người cần bồi thường mới đúng! Cho dù mỗi ngày mời người đàn ông này ăn sơn hòa hải vị, Abe tiên sinh đang chịu khổ cực cũng không vì vậy mà được chút lợi gì. Anh cứ lãng phí thời gian ở đây sao? Nghe một tên nát rượu khoác lác, anh là người hèn nhất đến vậy sao?”

“Tôi nói rồi, trước khi tìm được Tatsuya Abe thì anh không có tư cách giáo huấn tôi.”

“Anh tỉnh táo chút đi.”

Hachi Teru hình như cũng ý thức được lời nói dối vớ vẩn, vội vàng nắm lấy phao cứu mạng Fujibayashi, “Fujibayashi Rongu tiên sinh, tôi tuy rằng đã nói dối rất nhiều chuyện nhưng cũng chỉ vì an ủi cậu. Tôi không có ý xấu.”

“Ông cho rằng tôi thật sự là tên đàn độn sao?” Fujibayashi Rongu nhìn hấn chằm chằm, cười khẩy, “An ủi tôi? Đây là lần cuối cùng tôi mời ông ăn, để báo đáp ông đã từng chăm sóc Tatsuya Abe. Tuy rằng sự kiện kia suy cho cùng không biết là thật hay giả. Sau này mặc kệ ông nói gì tôi cũng sẽ không tin nữa.”

“Lần ấy là thật, hoàn toàn thật. Cũng bởi vì ngày đó Abe tiên sinh uống say, nói rất nhiều nên tôi mới biết

hóa ra cậu ta thích đàn ông, hơn nữa còn là MB. Cho nên khi thấy cậu vội vã tìm tung tích Tatsuya Abe, tôi mới nghĩ có nên bịa ra vài thứ để cậu ấy nấy, sau đó mời ta vài chén rượu. Tôi nghĩ như vậy.”

Fujibayashi Rongu đứng lên, ném tiền xuống, “E rằng trước đây ông đúng là nghĩ như vậy, thế nhưng bây giờ ông càng lúc càng coi tôi là tên đàn độn.”

Akimoto rời đi theo Fujibayashi. Hai người không hẹn mà cùng châm một điếu thuốc, vừa đi vừa hút.

“Tôi phải làm gì? Một chút thông tin cũng không có. Tên kia nói có thật không?” Fujibayashi Rongu hỏi không ngừng, ruột gan rối bời.

“Nếu cậu ta dùng cái chết để trả thù anh thì tốt rồi. Dù thống khổ đến không sống nổi, có lẽ cậu ta vẫn sẽ cố gắng chống đỡ đến cùng, không gây thêm phiền phức cho anh. Cậu ấy có lẽ sẽ chọn một nơi anh không thể tìm thấy để sống. Cho dù ở nơi anh không thể tìm thấy cũng như nhau cả thôi.”

Fujibayashi Rongu nường theo ánh sáng yếu ớt từ ngọn đèn mà nhìn Akimoto, “Nếu như anh gặp cậu ấy sớm hơn, anh vẫn chọn Matsuyama chứ?”

Akimoto mỉm cười, “Không gặp Matsuyama, tôi cũng sẽ không là tôi bây giờ. E rằng so với anh, tôi sẽ làm nhiều chuyện còn quá đáng hơn.”

“Nói cũng phải.” Fujibayashi Rongu gật đầu, “Cậu ấy sẽ tha thứ cho tôi sao?”

“Chờ lúc hai người gặp nhau thì anh đi mà hỏi cậu ấy.”

10. Chương 10

Tatsuya Abe nhìn thiệp mời trong tay, không nhận được mà mỉm cười. Thật không ngờ, trưởng phòng tuổi không còn trẻ, bây giờ lại có thể kết hôn. Thật khó tưởng tượng người đàn ông khắt khe mặc trang phục chú rể sẽ thế nào. Thật sự cậu không nghĩ rằng mình sẽ được mời. Nghĩ kĩ thêm một chút, hình như ngoại trừ mang lại phiền phức, nói năng bốc đồng, còn được người ta giúp đỡ rất nhiều. Mà bây giờ cậu ở quê, cũng không có khả năng mua lễ vật xa xỉ để báo đáp.

Nếu như vẫn ở lại nơi đó, bản thân chỉ biết tự lừa mình dối người, cho rằng Fujibayashi Rongu sẽ vô tình trở về một ngày nào đó. Nhưng sự thật thì cậu không thể chờ được. Mong muốn được gặp lại càng lúc càng mãnh liệt, thế nhưng lại nghĩ đối phương đã vứt bỏ mình thì cậu nào có tư cách xuất hiện trước mặt người ta. Mặc dù từng không khống chế được ý nghĩ kì quái, qua Akimoto mà tìm hộp đêm của Fujibayashi nhưng vừa nghĩ tới mình phải lấy thân phận gì đứng ở nơi đó, tâm lập tức nảy sinh xấu hổ rồi xóa bỏ ý định này.

Hơn nữa không có thu nhập mà ở lại thành phố có mức giá cả cao thì dù có thể nào cũng không sống nổi. Sau một thời gian “mặt dày” ở lại nhà Fujibayashi, Tatsuya Abe rốt cuộc vẫn quyết định rời đi. Cậu sợ chính mình nếu còn ở lại, thật sự sẽ bất chấp tất cả mà chạy tới ôm lấy chân người đàn ông kia, cầu xin hắn đừng chia tay. Tự tôn và mọi thứ với cậu đều không quan trọng, nhưng nếu làm như vậy, người đàn ông sẽ thấy cậu rất phiền phức.

Cậu có thể chịu đựng bị đối xử lạnh nhạt thêm lần nữa. Nhưng nếu vì thích một người mà để người ấy phải khó chịu thì Tatsuya Abe không muốn. Cậu đã thề, mãi mãi sẽ không để người đàn ông kia chịu tổn thương. Khi cậu bất lực nhìn hắn ôm đầu trong bệnh viện. Cậu thấy được sự cô độc của hắn. Cậu cũng biết rõ rằng, Fujibayashi Rongu bị thương sẽ khiến cậu đau đớn hơn.

Sau khi về quê, cậu may mắn được bà vú em đã qua đời để lại một căn nhà cũ. Hàng xóm láng giềng đều là những người nhìn cậu trưởng thành. Mặc dù rất ngạc nhiên khi cậu không ở lại thành phố, nhưng khi bàn tán qua đi vẫn giúp đỡ cậu rất nhiều.

Mọi chuyện xảy ra cùng với người đàn ông kia tưởng như chỉ là một giấc mộng, thời gian trôi qua càng lâu càng có vẻ huyền hoặc. Cậu dường như cho tới bây giờ cũng không hận Fujibayashi, trên thực tế cậu còn cảm kích người đàn ông ấy. Có thể để cho người bình thường như mình trải qua những thời khắc tuyệt vời như vậy, không chỉ do ân huệ trời ban mà còn vì cả sự bao dung của Fujibayashi. Cậu chôn sâu những mảnh kí ức trân quý trong tâm hồn, đôi khi nhớ lại để tiếp tục chống đỡ với cuộc sống vất vả và cô đơn.

Trước khi quyết định trở về quê, cậu từng đi chào trưởng phòng. Người đàn ông có tướng mạo hung ác thật ra cực kì hiền lành. Nhớ tới hắn đã từng chúc phúc cho mình, mặc dù không thể nào chạy thoát khỏi số phận bị bỏ rơi nhưng vẫn muốn báo cho hắn một tiếng. Không muốn cứ như vậy mà biến mất.

Đêm hôm đó hai người uống rất nhiều rượu. Tatsuya Abe không nhịn được mà khóc trước mặt trưởng phòng. Chính mình yêu Fuji cho tới bây giờ chưa bao giờ có nguyện vọng gì tham lam. Cậu chỉ ước ao có thể ở lại bên người ấy, nhưng cũng không được. Nếu cậu có thể đáng yêu hơn một chút thì tốt rồi. Nếu có thể thêm một tháng, một tuần, một ngày hay chỉ một giờ thì tốt rồi.

Tatsuya Abe nói xong liền bị người đàn ông mắng đến không ngóc đầu lên được. Nếu cậu đánh mất cả bản thân, cậu lấy cái gì mà đi yêu người khác đây? Cũng bởi vì quá rẻ mạt cho nên mới không đáng giá để người ta quý trọng.

Dù trưởng phòng có nói gì, Tatsuya Abe chỉ cúi đầu không ngừng khóc. Đêm hôm ấy, cậu gần như khóc hết nước mắt cả một đời, cứ như vậy im lặng rơi lệ, không cách nào dừng lại được. Cảm giác đau buốt trong xương cốt không vì những giọt nước mắt trào ra mà giảm bớt.

Về sau trong mơ màng, hình như trưởng phòng nói, cậu quả nhiên là đồ ngốc, nếu như sau này tôi tổ chức đám cưới, tôi sẽ mời tên ngốc như cậu đến uống rượu mừng vì vậy cậu phải sống thật tốt, tốt hơn bất cứ ai.

Bản thân vẫn luôn giữ lời hẹn với trưởng phòng, sống rất tốt. Bây giờ trưởng phòng cũng giữ lời hứa gửi thiệp cưới cho mình.

“Tôi nhất định sẽ đi.” Tatsuya Abe thì thầm.

Nhưng không ai ngờ tới đám cưới lại thành ra thế này. Chuyện ăn cơm trước keng của trưởng phòng và cô dâu rồi kết hôn cũng không còn là chuyện lạ. Nhưng cô dâu mang thai bụng tròn vo lúc đang hành lễ được một nửa lại bất ngờ lên cơn đau, thật là...

Người đàn ông ngày thường mang vẻ mặt hung thần ác sát bây giờ lại lo lắng không yên, sắc mặt tái xanh rồi luống cuống tay chân. Trưởng phòng thấy Tatsuya Abe liền nhét chìa khóa xe vào tay cậu, “Mau, chở tôi tới bệnh viện, tôi không mở được cửa xe.”

Lúc này tất cả mọi người đều náo loạn khiến Tatsuya Abe không thể từ chối. Cô dâu ngồi phía sau khóc nháo, mặc dù là một mỹ nhân nhưng lúc nổi giận lại cực kì hung dữ, “Đều tại anh, bây giờ tôi còn mặt mũi gặp ai nữa. Tất cả mọi người sẽ cười nhạo tôi, làm gì có cô dâu nào thế này chứ?”

Trưởng phòng vốn hung ác lại yếu ớt an ủi cô dâu, “Cũng không phải chuyện gì ghê gớm, mọi người sẽ chúc phúc cho chúng ta mà.” Nói xong lại đổi giọng uy hiếp hỏi Tatsuya Abe đang lái xe, “Có phải thế không, Tatsuya Abe?”

“Tất nhiên rồi.” Tatsuya Abe mỉm cười gật đầu, “Một sinh linh chào đời, đương nhiên ai cũng cảm thấy vui mừng.”

Sau khi đến bệnh viện, cô dâu mặc áo cưới được đẩy tới phòng sinh. Trưởng phòng mất hết tinh thần, ngồi bất động trên ghế dài. Tatsuya Abe rót chén nước đưa cho hắn, an ủi hắn không cần quá căng thẳng.

Chờ hắn tĩnh tâm lại, Tatsuya Abe mới phát hiện hóa ra họ lại tới bệnh viện Z mà Matsuyama Masaharu đang công tác. Matsuyama là người yêu của Akimoto, Akimoto lại là bạn tốt của Fujibayashi. Sẽ không gặp Fujibayashi Rongu ở đây chứ?

Ý nghĩ này vừa nảy ra, mọi dây thần kinh trên người Tatsuya Abe đều căng ra.

“Cậu hình như còn căng thẳng hơn cả tôi.” Trưởng phòng bình tĩnh lại thấy toàn thân Tatsuya Abe đều run lên.

“Đúng vậy. Vì...” Tatsuya Abe không biết nói sao cho phải. Cậu cũng rõ mình có muốn gặp lại Fujibayashi Rongu không. Nội tâm vì mâu thuẫn mà như xoắn lại.

Lúc này có một người đi qua cậu, tướng mạo khiến người ta dù chỉ liếc qua cũng nhớ mãi. Người này là bác sĩ Takeuchi, đã từng băng bó vết thương cho Fujibayashi.

Anh ta liếc Tatsuya Abe một cái rồi không để ý liền đi thẳng. Đi một đoạn, anh ta bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu lộ ra vẻ mặt đăm chiêu.

Đã bị nhận ra, hơn nữa còn là bác sĩ từng chăm sóc Fujibayashi, cậu không thể tiếp tục giả bộ không nhìn thấy. Tatsuya đành đứng lên, chào hỏi, “Xin chào, bạn tôi trước đây từng được anh chăm sóc.”

“Tôi nhớ rõ cậu.” Takeuchi nhìn cậu chăm chăm, “Lần ấy còn cùng Kenji nói chuyện khá lâu nữa.”

“Bác sĩ Kenji vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn tốt.” Đối phương lãnh đạm buông một câu. Sau khi đi mấy bước, Takeuchi lại lần nữa ngừng lại, “Bạn cậu đang ở bệnh viện hưng hình như hai người chia tay? Anh ta sinh bệnh gì cậu cũng không quan tâm đâu nhỉ?”

Sinh bệnh? Takeuchi đang nói gì vậy? Tatsuya Abe lập tức bước tới, lắp bắp hỏi, “Xin xin hỏi, anh vừa nói Fujibayashi Rongu ngã bệnh sao?”

“Muốn tôi dẫn cậu đi không?” Người đàn ông tuy lạnh lùng nhưng vẫn tỏ ý quan tâm hỏi lại.

Tatsuya Abe xúc động muốn bật khóc, “Vô cùng cảm ơn, làm phiền anh rồi.”

Chào trưởng phòng, Tatsuya Abe vội vàng đi theo Takeuchi. Mặc dù lòng cậu nóng như lửa đốt nhưng đối phương lại đi cực thong thả, cậu cũng không dám giục.

Takeuchi quay đầu nhìn cậu, “Cậu rất quan tâm đến người bạn kia?”

“Vâng, à phải rồi.” Tatsuya Abe nhỏ giọng thú nhận, “Anh ấy rất cuộc vì sao lại phải tới bệnh viện? Nghiêm trọng không?”

“Hình như do mất ngủ? Cơ thể vốn rất tốt nhưng, chắc là có vấn đề về tâm lý nên không ngủ được?”

“Không ngủ được? Có phương pháp chữa trị chưa?” Tatsuya Abe cũng từng có lúc trợn tròn mắt mà chờ bình minh. Cậu vô cùng rõ ràng cảm giác ấy khó chịu thế nào.

Takeuchi lắc đầu, “Chuyên môn của tôi không phải phương diện này nên không rõ lắm. Nhưng mà, bạn của cậu rất tùy hứng, thật khó tưởng tượng người đàn ông da mặt dày như thế lại bị bệnh về tâm lý.”

“Bác sĩ Takeuchi, Fujibayashi Rongu đã rất thống khổ rồi, xin anh đừng cười nhạo anh ấy.” Tatsuya Abe theo thói quen bảo vệ Fujibayashi.

Takeuchi nhìn cậu, vẻ mặt rất vi diệu nhưng ngoan ngoãn im lặng.

Vừa đi tới khoa phóng xạ, liền nghe tiếng đàn ông cãi vã.

“Đừng nói đùa, nếu không phải Akimoto cố tình giở trò, tôi làm sao lại thành ra bi thảm thế này?” Đúng là giọng của Fujibayashi. Tim Tatsuya Abe suýt nữa ngừng đập. Thật lâu mới được nghe giọng nói quen thuộc, cho dù lớn tiếng chữmắng, trong tai cậu vẫn đẹp đẽ như tiếng trời.

Kế tiếp là tiếng Matsuyama không phục, “Tại sao lại nói Kenshin như thế? Rõ ràng chính anh sẽ diện đui người ta đi, giờ lại đem hết trách nhiệm đổ lên đầu người ta, đúng là loại đàn ông độc ác.”

“Đồ khốn! Anh nói ai độc ác?”

“Đổ hết trách nhiệm cho người khác không phải độc ác thì là gì?”

Tiếng cãi vã trong phòng không ngừng nghỉ. Takeuchi cau mày gõ cửa.

“Có chuyện gì?” Matsuyama mở cửa, thấy thái độ của Takeuchi liền hạ giọng, “Là anh sao!”

“Không phải là tôi, là cậu ta.” Takeuchi tránh sang một bên.

“A? A!” Matsuyama hoàn toàn giật mình, sau đó lập tức chạy tới, lao ra tóm lấy Tatsuya Abe như sợ cậu chạy mất.

“Thấy cậu thật tốt quá. Nhờ cậu mau đem người kia đi. Hắn đã phát điên đến cực hạn rồi. Lúc không vui liền hung dữ dọa tôi và Akimoto. Chúng tôi thật sự chịu không nổi. Mau đưa hắn đi, mau mau!”

Tatsuya Abe căn bản không hiểu Matsuyama đang nói gì, chỉ có thể mờ mịt chào hỏi, “Lâu rồi không gặp, anh khỏe chứ?”

Lúc này, trong phòng phát ra tiếng vang lớn, giống như có vật nặng rơi xuống đất. Sau đó, cánh cửa thoáng cái bị mở ra. Matsuyama đứng ở cửa giống bị đẩy, bắn ra ngoài.

Fujibayashi Rongu dùng ánh mắt hung hãn, trừng mắt nhìn Tatsuya Abe, không nói một lời.

Cuối cùng cũng được nhìn thấy người này. Anh ấy hình như gầy đi rất nhiều, tinh thần cũng không tốt lắm. Anh ấy tìm được người có thể chăm sóc mình chưa? Nếu kẻ nào không biết quý trọng anh ấy, kẻ đó thật sự khiến ngay cả thần cũng phải tức giận! Trong tâm Tatsuya Abe ngũ vị tạp trần. Nhưng chỉ về mặt anh ấy đang rất bức bối. Có phải do mình bất ngờ xuất hiện không?

“Bởi vì, vì nghe nói anh bị bệnh, cho nên, nên tôi tới thăm một chút.” Lời giải thích này hình như cũng không xoa dịu được biểu tình hung hãn như muốn ăn thịt người của Fujibayashi.

“Tôi, tôi không phải cố tình muốn đến. Bởi vì, vì đưa một bà bầu tới, vừa lúc gặp...”

“Bà bầu?” Sắc mặt Fujibayashi Rongu càng khó coi hơn, rồi cuộc chịu mở miệng, “Em kết hôn rồi?”

“Là, là, là...” Tatsuya Abe vừa định nói ra sự thật, Fujibayashi Rongu lại nổi trận lôi đình, “Chết tiệt, em hóa ra đã kết hôn rồi!”

“Không phải như thế.” Tatsuya Abe nhỏ giọng giải thích, nhưng người đàn ông kia còn đang bận tức tốt, căn bản không quan tâm. Tiếp tục tự mình tức giận, “Tại sao lại thế? Tôi mỗi ngày sống không bằng chết ở đây hối hận về quyết định của mình, em lại kết hôn sao? Tại sao em có thể nhẫn tâm vứt bỏ tôi mà chạy đi kết hôn? Lại còn làm cho người ta có mang?”

Matsuyama bên cạnh cùng Takeuchi lẩm bẩm, “Đúng là không biết hối lỗi. Đã chia tay người ta rồi, chẳng lẽ còn mong đối phương giữ gìn trinh tiết sao?”

Takeuchi cong cong khóe miệng, “Đúng là đồ ích kỷ đáng ghét.”

Matsuyama bỗng nhiên ngẩng đầu, liếc Takeuchi một cái, vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ. “Thảo nào anh và Fujibayashi Rongu không hợp nhau, tính cách anh hình như cũng y như hần.”

Takeuchi đang mỉm cười tức khắc thay đổi sắc mặt, “Ít nói lằng nhằng đi.”

Matsuyama nhướng mày phản đối.

“Tôi mặc kệ, cho dù em kết hôn, có con, em là của tôi. Bỏ người đàn bà kia đi, cả đứa bé nữa. Đi theo tôi.” Fujibayashi Rongu ngang ngược nói.

Đoạn đối thoại dường như càng lúc càng quỷ dị, Tatsuya Abe không hiểu nhìn hần, “Nhưng không phải chúng ta kết thúc rồi sao? Anh không phải đã không cần em nữa ư?”

Fujibayashi Rongu lộ ra vẻ mặt xấu hổ, khó chịu vò tóc, không biết nên đáp lại thế nào.

Matsuyama đứng một bên cười ra tiếng.

“Im miệng.” Fujibayashi Rongu lườm Matsuyama, nắm lấy tay Tatsuya Abe, “Đi, chúng ta đến nơi khác nói chuyện.”

“Không được.” Tatsuya Abe nhìn về hướng phòng sinh, cậu theo trưởng phòng tới, sao có thể không chào hỏi đã bỏ đi? Ít nhất cũng phải chờ tin bình an của con trưởng phòng, nói chúc mừng rồi mới đi được.

“Đáng ghét, sao em lại quan tâm tới người đàn bà kia? Không phải chỉ là mang thai sao? Có gì đặc biệt chứ?” Fujibayashi Rongu tức giận, dùng sức đá vào tường.

“Fujibayashi, không nên nói như vậy.” Tatsuya Abe đưa tay kéo hắn, lại bị ôm mạnh vào lòng. Người đàn ông cao lớn lúc này giống như trẻ con, dùng giọng cầu khẩn nói, “Đừng rời xa anh.”

Tim đập càng lúc càng nhanh, gần như muốn nổ tung ra. Cảm nhận động tác quen thuộc này, Tatsuya Abe cho dù giờ khắc này chết cũng cam lòng.

“Anh là đàn ông không nhạy cảm, là kẻ vừa tùy hứng vừa ích kỷ. Anh biết anh đã làm rất nhiều chuyện sai lầm. Em có thể tha thứ cho anh chứ? Quên đi người đàn bà và đứa trẻ kia chứ? Bọn họ thiếu em vẫn sống tốt, nhưng anh thì không thể! Anh mỗi ngày đều mất ngủ nghiêm trọng. Chỉ cần nhắm mắt lại, anh sẽ thấy em oán trách anh, căm giận anh.”

“Sao có thể?” Em sao có thể oán giận anh? Tatsuya Abe muốn giải thích, nhưng Fujibayashi Rongu lại chặn lời cậu. “Anh biết rõ em đã trải qua nhiều đau khổ. Cho dù em không tha thứ cho anh cũng được. Nhưng em yêu anh mà? Em sẽ không nhẫn tâm vứt bỏ người em đã từng yêu, sẽ không nhìn anh chết dần chết mòn đúng không? Đừng rời xa anh, xin em.”

“Em, em sao lại chán ghét anh!” Tatsuya Abe dùng hết sức lực giãy ra khỏi cái ôm của Fujibayashi. “Khoảng thời gian ở bên anh là lúc em hạnh phúc nhất. Em vô cùng cảm kích anh đã cho em một mối tình tuyệt vời như vậy. Cho dù chỉ là tình yêu đơn phương nhưng em mỗi ngày đều hạnh phúc. Em sao có thể ghét bỏ anh, oán giận anh, rồi trách móc anh? Em vốn chỉ là một người bình thường, anh có lựa chọn tốt hơn mà, em dù khó chịu nhưng cũng hiểu được...”

“Lựa chọn tốt hơn cái gì? Chẳng qua anh lúc nào cũng nghĩ mình đúng. Người đàn ông tốt nhất trên đời đang đứng trước mặt anh, anh còn lựa chọn tốt hơn cái gì? Chỉ cần em đồng ý ở bên anh là được rồi.” Fujibayashi Rongu khẩn thiết nói.

“Anh còn cần em sao?”

“Anh đương nhiên cần em, em sẽ ở lại chứ?”

Lần này không biết sẽ là bao lâu, nhưng có thể một lần nữa thật quá tốt. Tatsuya Abe có cảm giác như mình đang từng chút tiến vào vực sâu không đáy. Vì không biết lúc nào sẽ rơi xuống đất nên cả cơ thể tràn ngập sợ hãi và mê man. Nhưng cậu vẫn biết, chân tướng rõ ràng chính là một ngày kia cậu sẽ lại tan xương nát thịt.

“Vâng, vâng.” Tatsuya Abe nhắm mắt lại, chờ lúc cậu mở mắt ra, trong mắt cậu chỉ còn ánh nhìn kiên định, “Em sẽ ở lại.”

./.

11. Chương 11: Pn1: Chân Tướng Rõ Ràng

Tatsuya Abe trở lại nhà Fujibayashi Rongu đã gần một tháng. Không giống như tưởng tượng của cậu, bây giờ Fujibayashi Rongu tựa như hoàn toàn dính lấy cậu, hai mươi tư tiếng đồng hồ kề bên người. Tatsuya Abe đến phòng bếp, hẳn cũng đến phòng bếp. Không có gì cũng liên tục gọi tên cậu, thỉnh thoảng đưa tay chạm vào người cậu, xác định cậu chân thật tồn tại.

Lúc ngủ cũng y như thế. Trước kia Fujibayashi Rongu vô cùng ghét người khác làm phiền giấc ngủ của hắn. Tatsuya Abe mỗi lần ngủ sẽ nép vào một góc, tránh làm phiền hắn. Nhưng bây giờ hắn nhất định phải ôm Tatsuya Abe vào ngực mới bằng lòng nhắm mắt. Hai ngày đầu qua đi, hẳn mặc dù có thể ngủ, nhưng giấc ngủ cực kì chập chờn, thường xuyên tỉnh giấc. Sau đó sẽ giống như trẻ con, hoảng hốt, lớn tiếng hỏi, “Abe-chan, em ở đâu?”

Lúc này cậu sẽ không phiền lòng mà nhẹ nhàng trả lời hắn, an ủi hắn, nhẹ nhàng vỗ đầu hắn, “Em ở đây, đừng sợ.” Tình huống này xảy ra hơn nửa tháng mới có chút giảm bớt. Nhưng điều không thay đổi là Tatsuya Abe trở thành thuốc ngủ toàn năng và gối an thần.

Một tháng sau, tinh thần Fujibayashi Rongu nhanh chóng bình phục. Cùng với tinh thần là tính độc chiếm kinh khủng cũng quay lại.

“Rõ đáng ghét, vì sao em lại muốn đích thân tặng quà cho tên trưởng phòng dở hơi kia. Đứa bé là con hắn chứ đâu phải con em, vì sao phải quan tâm thế? Em chỉ quan tâm tới anh không được sao?” Nhìn quà tặng được chuẩn bị cẩn thận đặt trên bàn, Fujibayashi Rongu tức giận trừng mắt nhìn Tatsuya Abe đeo cà vạt, miệng không ngừng cầu nhàu.

Mặc dù đã biết bà bầu kia, đứa trẻ, đám cưới đều không liên quan tới Tatsuya Abe nhưng Fujibayashi Rongu vẫn không bằng lòng với chuyện chúc mừng này.

“Cứ gửi quà đến là được rồi, em không cần đi.”

“Sao thế được?” Tatsuya Abe mỉm cười cự tuyệt. “Khóa trưởng rất tốt với em. Trước kia em còn vô tâm mà làm phiền tới anh ấy.”

“Cái bản mặt hung dữ kia đúng là đáng ghét tới cực điểm.” Fujibayashi Rongu nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Anh tìm em khắp nơi, từng vứt bỏ mặt mũi đi hỏi hắn xem có biết tung tích của em không. Thế mà tên khốn kia rõ ràng có liên lạc với em lại giả vờ không biết. Em có biết ngày đó anh đau khổ thế nào không?”

Tatsuya Abe quay đầu nhìn người đàn ông đang giận dữ kia, ngồi xuống cạnh hắn, “Bởi vì trước đây đã kể cho anh ấy chuyện của chúng ta, cho nên có lẽ anh ấy hiểu lầm anh. Trưởng phòng thật ra là người rất

hiền lành.”

“Dù sao ở trong mắt hắn, anh là tên khốn.” Fujibayashi Rongu dựa đầu lên cánh tay, tiếp tục tức giận, “Anh vốn là tên khốn.”

“Cho dù anh thật là tên khốn, em cũng...” Tatsuya Abe cúi đầu, lấy dũa khí hôn nhẹ lên tóc con này đang tức giận này.

Fujibayashi Rongu quay đầu lại, vẻ mặt dịu xuống. Hắn vươn tay nghịch cà vạt Tatsuya Abe, “Thật sao?”

“Vâng.” Tatsuya Abe gật đầu.

“Như vậy thì chuyện nhỏ này không đáng để tức giận.” Fujibayashi Rongu hắng hái bừa bừa đứng dậy, mở tủ quần áo, bắt đầu chọn âu phục.

“Phải ra ngoài sao?”

“Anh muốn đi cùng em.”

“Nhưng anh không thích trưởng phòng mà?”

“Tuy không thích hắn, nhưng em yêu anh. Anh cũng không thêm so đo tính toán với hắn. Anh vì mặt mũi em mới đi nha, em nợ anh một ân huệ lớn đấy nhé.” Fujibayashi Rongu nháy mắt một cái, từ đồng cà vạt chọn ra một cái thật xứng với cái của Tatsuya Abe, vừa thắt vừa nói.

A? Còn tính toán gì nữa? Đây cũng quá...

Nhưng nếu cùng Fujibayashi Rongu đi, hình như càng thú vị hơn. Tâm tư mình hình như cũng giống người đàn ông này, một tắc cũng không muốn rời.

“Rất cảm động sao?” Quần áo đẹp lại khiến Fujibayashi Rongu càng lóa mắt.

“À, đúng nha.” Bất tri bất giác được dẫn đi khiến Tatsuya Abe không tự chủ mà gật đầu.

“Vậy phải nhớ báo đáp.” Fujibayashi Rongu xảo trá cười rộ lên, ngoắc ngoắc ngón tay để cậu tiến lại rồi thì thầm, “Đêm nay lúc làm xong cho anh để ở bên trong qua đêm đi?”

“Tại sao phải thế?”

“Anh rất muốn thế. Anh muốn hoàn toàn cảm giác được em luôn ở bên cạnh anh. Anh tin là chỉ cần em cho anh làm thêm vài lần, chứng mất ngủ của anh có lẽ sẽ được chữa khỏi.”

“Làm sao có thể. Vừa mềm vừa nhũn kiểu gì cũng trượt ra ngoài.” Thật sự bị làm hư, Tatsuya Abe đỏ mặt nói.

“Vậy đêm nay để anh thử xem, anh thật sự rất muốn.”

Quả đúng là tính cách bốc đồng chỉ toàn đưa ra yêu cầu vô lý, y như trước đây.

“Thật bó tay với anh.”

Toàn thắng, Fujibayashi Rongu dương dương đắc ý. Đột nhiên nghĩ tới, “Nói đến cảm ơn, trước đây Hachi Teru từng mời em ăn cơm, em có phải nên cảm ơn người ta không. Tuy rằng anh không quý mến gì ông nát rượu đó, nhưng nếu em thấy cần thiết thì cứ làm. Chỉ cần em vui thì anh sẽ cảm thấy rất hài lòng.”

“Hachi tiên sinh?” Tatsuya Abe không hiểu, nhìn Fujibayashi? “Anh nói vị Hachi tiên sinh thích uống rượu ngày trước ở đối diện nhà em á?”

“Đúng vậy, ông ấy nói cho anh biết em từng lang thang, mấy ngày chưa ăn cơm. Anh lúc ấy đã lo lắng biết bao nhiêu.” Fujibayashi Rongu giang tay ôm lấy cậu. “Xin lỗi, vì anh vô tâm khiến em chịu khổ. Sau này sẽ không như vậy.”

“Anh nói vậy khiến em rất vui. Nhưng,” Về mặt Tatsuya Abe vẫn mờ mịt, “Em cũng không lang thang và được Hachi tiên sinh mời cơm nha?”

“Em nói gì?”

“Trước khi em về quê có đến tìm trưởng phòng, sau đó bọn em ở công viên nói chuyện rất lâu. Ngày đó em uống khá nhiều, có chút thất lễ, đại khái cũng nói rất nhiều lời không nên nói. Sau đó gặp Hachi Teru tiên sinh, hắn hình như uống say nên nằm co ro trên băng ghế. Bởi vì sợ ông ta không khỏe nên trưởng phòng mua cà phê nóng cho rồi ông ta rời đi.”

“Em chưa từng mấy ngày nhịn đói?”

“Mặc dù bên người không có bao nhiêu tiền, nhưng chưa tới tình trạng ấy.”

“Vậy Hachi Teru không mời em ăn gì luôn?”

“Đúng vậy, ông ta chỉ cần có tiền sẽ đi mua rượu. Sao có thể mời người khác ăn cái gì?”

“Thật đáng ghét!”

“Bởi vì hắn nói lung tung làm anh lo lắng.”

“Biết em không sao, anh đương nhiên rất an tâm. Thế nhưng tên kia dựng lên bao nhiêu chuyện bịa đặt, hết lần này tới lần khác lừa anh. Thật không thể tha thứ cho lão.” Fujibayashi Rongu căm giận nói. Chẳng lẽ là báo ứng? Hóa ra người lo lắng chịu một đêm đông lạnh giá trong công viên cũng chỉ có mình mình.

Tatsuya Abe rạng rỡ hẳn lên nhìn hắn, do dự nhưng vẫn không nhịn được mà nói, “Âm mưu rõ ràng như vậy mà cũng mắc lừa, có phải là do anh rất lo lắng cho em không?”

“Anh đương nhiên rất lo rồi.” Khuôn mặt Fujibayashi Rongu trở nên phiền não. “Am hình như giống như bị Matsuyama nói trúng. Bây giờ anh thật sự trở nên ngu ngốc.”

“Những lời của anh làm em cảm động, làm sao lại là ngu ngốc chứ?” Tatsuya Abe hoàn toàn bảo vệ người yêu.

“A, quả nhiên em là người đáng yêu nhất.” Fujibayashi Rongu cúi đầu hôn lên môi Tatsuya Abe, thì thầm, “Anh yêu em.”

Người con trai trong lòng Fujibayashi Rongu khi nghe những lời này không ngừng run rẩy, một lúc lâu sau mới hồi phục, thấp giọng, “Em cũng vậy.”

TOÀN VĂN HOÀN

Lời cuối sách của Phong Quá Vô Ngân

Chào mọi người, được gặp gỡ các bạn một lần nữa qua “Tình nhân giá rẻ”, tôi thật sự rất vui. Khụ khụ, xin tha thứ cho tôi không có sáng tạo, nói tới nói lui cũng chỉ là có câu mở đầu như vậy, lau mồ hôi.

Những câu chuyện thành thị như “Tình yêu nở rộ” hay “Tình yêu mỏng manh của MB” đều là những câu chuyện trong một hệ liệt, đương nhiên cũng có thể đọc riêng biệt. Ba câu chuyện đều xoay quanh công và thụ có chút khiếm khuyết trong tính cách.

Ở “Tình yêu nở rộ” tiểu thụ Takeuchi bốc đồng gặp được thiên sứ Xuhoru. Trong “Tình yêu mỏng manh”, Matsuyama lẳng lơ lại gặp ác ma Akimono. Mà ở câu chuyện này, Abe tiểu thụ tự ti bởi vì tiểu công mà buộc phải mạnh mẽ.

Kết thúc luôn là tiểu thụ bỏ qua hết thấy mà quay về bên tiểu công, vì yêu một người mà trở nên liều lĩnh, vốn là tính cách ẩn nhẫn mà kiên cường. Dù trong quá khứ bị người mình yêu thương đối đãi thế nào cũng không tổn thương người đó, thành thật mà nói thì loại hy sinh này có chút tự ngược nhưng cũng thật vĩ đại.

Mặc dù là điều giáo hệ liệt, nhưng rốt cuộc là tiểu công ích kỉ điều giáo tiểu thụ nhu nhược, hay tiểu thụ ngoan ngoãn điều giáo tiểu công ngốc nghếch thì phải do mắt nhìn của độc giả, mỗi người một ý.

Vô cùng cảm kích các bạn đã đọc hay mua tác phẩm này, hẹn gặp lại mọi người.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-giao-he-liet-tinh-nhan-gia-re-liem-gioi-tinh-nhan>